

Articol I. K E T H E R

Primul eseu 18.01.2000

Secțiune 1.01 QUA VADIS?

Motto: „*Patria mea este limba română*”.

Nichita Stănescu

Autorul acestor eseuri și-a propus, mai demult, să-și clarifice direcția existențială, acum, la jumătatea mandatului terestru.

După o activitate politică mediocră și oscilantă, după câteva eșecuri personale grave – un divorț, moartea ambilor părinți – după o cădere continuă în plan profesional (nefinalizarea tezei de doctorat, transferul în mediul rural) după o serie de oscilații în planul înțelegerii sensului profund al religiei, ei bine, după toate acestea, autorul acestor eseuri s-a hotărât să-și așterne gândurile pe hârtie pentru că a fost atins de aripa îngerului său protector care l-a inspirat. Din nou...

El consideră că are ceva de spus: ceva ce ar putea schimba evoluția secolului al XXI-lea.

Să fie oare un imens orgoliu?

Toate eșecurile sale anterioare, însumate într-o cădere constantă, nu reprezintă pentru el decât o ucenicie, o școală pentru înălțarea în plan spiritual, ce se prefigurează.

Ca Tucidide după eșecul în alegerile ateniene sau ca Rembrandt după moartea Saskiei...

Concret, el și-a propus să devină un *guru* al eqolocrației dominante în secolul al XXI-lea.

De ce? Poate din întâmplare... Sau poate dintr-o revelație onirică. Cu siguranță este un destin pe care și l-a descoperit și care îl marchează: spre noul secol, spre alte teritorii și, esențial, spre reliefaarea eului său profund: tiranic cu el însuși dar binevoitor cu ceilalți, mereu spre lumină în interiorul său dar mângâind tonurile cenușii cu blândețea vorbelor sale în interiorul celorlalți, neacceptând niciun fel de compromisuri pentru el, dar îndrumându-și prietenii de idei spre toleranță; un paradox.

Pentru că existența reprezintă infinit mai mult decât miliardele acumulate din escrocheriile oficiale ale membrilor clasei politice balcanice; sau oricum, reprezintă altceva. Pentru el...

...Cel care a fost un stâlp al acesteia, un king's" maker". Oricum, un mare naiv. Din fericire și-a dat seama, poate la timp. Ca Niccolò

Machiavelli...

Ar fi util să ne aplecăm puțin, cu răbdare, asupra a „sutre” lor sale. Ce spuneți?

Al doilea eseu 11.10.2000

Secțiune 1.02 PRIMA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Plutașii de iceberguri (I)

Către Geografi.

De ce continuăm să locuim în apartamente minuscule, în blocuri care zgârie cerul, târându-ne fericiți, zi de zi, în coloane șerpuitoare ce ne agresează plămânii, creierul și, în cele din urmă, spiritul? pentru că zeul automobil (ne-nchinăm la idoli!) este de o ineficiență ciclopică. Deși încap 4 sau 5 hominide, adesea, se lăfăie doar una care, dacă ar merge cu 90 km/h, ar avea nevoie de 20 arbori pentru a neutraliza efectul gazelor nocive emenate.

De ce preferăm să ardem până la ultima picătură, petrolul care a reprezentat pentru noi, cei moderni, un corn al abundenței ce ne-a încețoșat mințile, împiedicându-ne să inventăm altceva, mai eficient?

De ce ne lăsăm purtați de valul conformismului alimentar acceptând că 40% dintre colegele noastre și 32% dintre noi, cei de 40 – 49 ani, să rămânem supraponderali?

Răspunsul nu poate fi decât unul sigur: pentru că nu mai suntem «geografi».

Ce este un geograf? Veți întreba mirați.

În primul rând este un hominid ștampilat genetic cu acel factor al riscului numit „factorul 11” care-i permite să „devoreze aventura”. El nu se simte bine decât în mijlocul furtunii, călare pe valuri cu surf-ul, pe crestele alpine, pe stâncile golașe, la vânatoare de rechini sau la safari fotografic.

El nu este un egoist pentru că își împărtășește aventura, cu bucurie, semenilor.

Adesea este un singuratic pentru că revine în «cutia sa de chibrituri» (apartamentul blocurilor balcanice) pentru a pleca din nou.

Deși s-a născut pe uscat, pentru el «acasă» înseamnă oceanul... sau farmecul depărtărilor, deșertul, ghețarii, pădurea și cerul.

El este mai mult decât un cascador pentru că nu doar meseria ci și credința sa reprezintă riscul.

Nu are neapărat nevoie de școală pentru că are viața de călător

în sânge. Dacă uneori, pe acest fond genetic, se inoculează și studiile, și dacă ele nu au tocit de tot spiritul de aventură, atunci ar putea rezulta o masă critică ce a primit, recent, un nume: «EQONET»-ul.

Al treilea eseu 02.03.2001

Secțiune 1.03 MUNCA EQONETICĂ

Motto: „Singurele obstacole în calea realizărilor de mâine sunt îndoielile noastre de azi”.

Franklin D. Roosevelt

Apelativul „muncă” a fost folosit pentru prima oară în sensul de „efort fizic direcționat spre acoperirea nevoilor materiale ale comunității” în anul 1776, în Dicționarul Enciclopedic Oxford, după cum relatează Zygmunt BAUMAN în strălucitul său eseu „Modernitatea lichidă”. Sensul atribuit muncii de „trudă fizică și mintală” nu se referă și la scopul acestei trude care poate fi – și a fost într-adevăr – zadarnic. Mult prea frecvent, omul *LUMII CONVEXE* a muncit în zadar; pentru acumularea de bunuri materiale fără limite, pentru o familie tot mai numeroasă, pentru o supraviețuire mereu la limita sărăciei... Și rezultatul? O inundație sau un incendiu care l-au ruinat, transformându-l în înțelept. Pentru *LUMEA CONCAVĂ*, ceva apropiat de acest termen ar fi o traducere a sintagmei vechilor greci «poiesis» care ar însemna fabricare creatoare la care ar trebui să adăugăm și jocul. Cam aceasta ar fi munca eqonetică. Un amestec de creație și joc. S-ar face-n preajma domiciliului, în macromodulul piramidal în sectoarele piscicultură, sere, culturi hidroponice; în apartament, în fața monitorului TV; ar mai fi munca destinată studiului pentru împlinirea idealului care consideră cunoașterea ca o profesie. Practic, omul *LUMII CONCAVE* nu are timp să se plictisească, lucrând în trei – patru sectoare, în același timp, dar în spațiul locuinței sale. Bogăția mai mare și stresul mai mic îl vor mulțumi pentru o anumită perioadă până când va născoci altceva.

Al patrulea eseu 21.12.2000

Secțiune 1.04 FORMULĂ MAGICĂ

Deși pare o copilărie afirmarea emfatică a unei formule arhicunoscute de milenii drept formula fundamentală a lumii piramidale, sunt câteva neclarități asupra cărora, cândva, în viitor, se va mai insista.

Această formulă este: $4 = p \sqrt{\phi}$.

Cifra 4, în tradiția pitagoreică, simbolizează o fundație solidă în sens static dar și echilibru în sens dinamic; ceva de la care totul pornește, fie în sus fie în jos. Oare Dumnezeu a creat «Lumea» pornind de la patru «cărămizi» fundamentale: hidrogen, oxigen, azot și carbon?

Cifra **p** face legătura dintre geometria statică și cea dinamică; este un intermediar, este un simbol al modularității. Asupra valorii sale reale va trebui să insistăm.

Cifra **f** reprezintă frumusețea, având valoarea de 1.6180396. De unde rezultă acest așa numit număr de aur? Din rapoartele cifrelor șirului lui FIBONACCI s-au mai simplu din formula $(1 + \sqrt{5})/2$.

Este interesantă, poate, o observație: Dacă am considera o piramidă cu latura bazei de două unități, înălțimea acesteia ar fi de 1, 2720196 unități reprezentând numărul $\sqrt{\phi}$. Apotema piramidei noastre ar fi de 1, 618 unități. Iată, din nou numărul frumuseții: **f**. Ei bine, vechii egipteni au avut în vedere pentru piramidele lor, respectarea acestor corelații. Cu siguranță că înălțimea inițială a piramidelor trebuie să fi fost un multiplu de care reprezintă doi coți egipteni, iar apotema, un multiplu de **f** păstrând unghiul clasic al piramidei lui Keops, de 51051.

Și o ultimă remarcă, în acest context: pentru a determina, cu precizie, numărul **p** aplicăm formulă magică: $4 = p \sqrt{\phi} \text{ } \text{ } p = 4 / \sqrt{\phi} \text{ } \text{ } p = 4 / 1, 2720196 \text{ } \text{ } p = 3, 1446$ ceea ce presupune o diferență clară față de valoarea pe care o știm noi cei moderni: 3, 14159 (!?)

Autorul acestor eseuri și-a luat libertatea de a folosi valoarea egipteană a numărului **p** care încheie perfect toate determinările spațiale.

Al cincilea eseu 03.03.2001

Secțiune 1.05 PARATRĂSNUTUL POSTINDUSTRIAL

Motto: „A face un pas nou, a construi o lume nouă – iată lucrurile de care oamenii se tem cel mai mult”.

Fiodor Dostoievski

Pentru a putea observa spațiul ideal de captare a energiei cosmice într-o minipiramidă SETH având latura bazei de 8 metri și înălțimea de 5, 088 metri și, implicit, configurația interioară în funcție de utilități (dormitoare, camere de zi, băi, bucătării, magazine, depozite alimentare, etc.), vom putea face un experiment, reducând la scara de

1: 10, modelul nostru uman și analizând înmulțirea unei populații de rozătoare mici, curate și foarte profitabile: chinchilla.

Decât să le creștem în bucătăriile noastre, le vom face, în loc de cușcă, o structură romboidală cu latura bazei de 2 metri și înălțimea de 1, 272 metri, compartimentată în paliere semideschise cu înălțimea de 25, 4 cm. După înmulțirea câtorva generații, vom extinde experimentul, atât în plan orizontal cât și vertical, acoperind o structură piramidală cu latura bazei de 10 metri și înălțimea de 6, 36 metri. Aceasta înseamnă că putem să obținem două tipuri de microclimat: cel al macrostructurii și microclimatele interioare. Dar cel mai interesant aspect va fi cel legat de configurația forțelor interioare care vor ghida comportamentul și starea fizică a acestor animale.

Mai mult, această structură va putea fi amplasată pe piloni telescopici, inclusiv în zone seismice unde își va păstra perfectă orizontalitate (fiind dotată cu giroscop antiseismic).

De asemenea, va fi foarte interesantă amplasarea în peșteri, unde ne vom strădui să obținem o lumină artificială cât mai apropiată de cea de la suprafața Pământului pentru intervalul de timp când chinchilele nu dorm.

Dacă experimentul va fi încununat de succes, vom vedea atât calitatea blănurilor acestor pui cât și gradul de reproducere normală a acestei populații poligame.

Desigur, populația umană nu este o societate de cobai supuși experimentelor. Dar va fi util să știm care sunt spațiile benefice ale noilor noastre case înălțate pe piloni telescopici antiseismici, unde vom putea dormi încărcându-ne cu energie cosmică.

Pentru că va trebui să găsim, tot în aceste case ale noastre, și locuri propice pentru ateliere, birouri, săli de teleconferințe: o adevărată muncă la domiciliu, lejeră, nestresantă și, de multe ori mai profitabilă decât cea din cadrul societății industriale.

Experimentele ulterioare, cu pești, cu albine, cu păsări de casă, etc., ne vor confirma, probabil, primele speranțe.

Al șaselea eseu 04.04.2001

Articol II. CANADA EQONETICĂ

De departe, acest imens teritoriu are cel mai ridicat potențial eqonetic. Cu o suprafață totală $9.976.139 \text{ km}^2$ ar putea adăposti cele șase miliarde locuitori ai Terrei pe doar $2.666.666 \text{ km}^2$, reprezentând

26, 73 % din întreaga sa suprafață. Presupunând, prin absurd, că toată Canada ar deveni o lume concavă, ar însemna că ea ar avea 22.4 miliarde locuitori, adică de 3.7 ori mai mult decât actuala populație a globului. Desigur, aceasta nu se va-ntâmpla niciodată pentru că, în mod normal, populația uscatului nu va trebui să depășească 3.375 miliarde locuitori ocupând, cu un spațiu concav, doar 1% din teritoriul continentelor și cel mult 8.1 miliarde locuitori pe insule artificiale în spațiul oceanelor. În total, pe Terra ar viețui vreo 12 miliarde locuitori. Dar acești cetățeni ai *LUMII CONCAVE* sunt total diferiți de cohortele de analfabeți, înfometați, subdezvoltați, bolnăvicioși, cu mentalități tribale, născuți pentru a trăi într-o veșnică sclavie. De fapt, nu-i vina lor. Ei reproduc o societate colonială revolută.

Dar să revenim la Canada.

În primul rând mentalitatea locuitorilor săi: deschisă spre a primi imigranți și pregătită să-i asimileze, civilizându-l rapid; este o societate fagică.

Apoi, imensele resurse de apă proaspătă, ghețari și potențialul hidroenergetic ridicat reprezintă argumente solide.

În sfârșit, deschiderea spre provincii, descentralizarea conceptuală dominantă.

Este adevărat că Provincia Québec reprezintă un alt continent metacultural în cadrul federației, dar și „Cascadia” având ca nod catalizator Vancouverul va putea deveni, de asemenea, un astfel de continent.

Iată așadar că există premisele pentru o concurență benefică între regiunile geografice, între provinciile federale, pentru o dezvoltare eqonetică accelerată.

Dacă s-ar construi LUMEA CONCAVĂ canadiană doar pe o zecime din suprafața celor 250.000 de lacuri (ceea ce reprezintă 60.000 km²) ar rezulta o populație de 135 milioane locuitori.

Și, pentru a nu mai lungi vorba, dacă provincia Québec s-ar acoperi de spații concave pe o zecime din suprafața sa, ar rezulta o populație totală de peste 380 milioane undivizi, adică de 6, 5 ori mai mult decât întreaga populație a Franței actuale.

În concluzie, trebuie subliniat faptul că eqopiramidele se pot dezvolta cel mai bine pe teritoriul canadian, asigurând un climat interior tropical în mijlocul ghețurilor veșnice.

Al șaptelea eseu 10.09.2000

Secțiune 2.01 EUGLENA VERDE

Înseamnă ceva de tranziție, din câte ne amintim de pe vremea fericitei noastre copilării. Eu – însumi mă simt o euglenă verde pentru că am fost crescut și educat într-un secol materialist și plonjez acum, nepregătit la nivel psihic, într-un secol al spiritului: secolul al XXI-lea. Acesta va fi piatra de temelie a unui alt viitor al umanității, nu neapărat mai bun – nici nu este important acest aspect – ci mai dinamic, în sens creativ.

Care este sensul existenței noastre?

La această întrebare fiecare dintre noi avem răspunsuri diferite. Mult prea mulți preferă să-și cultive pământurile, relaxându-se în compania unei hetaïre, desigur cu sticla de vin alături... așteptând pensionarea!

După 60 de ani fiecare dintre acești indivizi este fericit pentru că este un asistat social, pentru că i se cuvine un venit lunar garantat care-l propulsează spre un viitor modest, dar, speră el, cât mai îndelungat. Este o enormă greșeală pentru că potențialul humanoizilor este nelimitat. El se rezumă, în primul rând, la spirit.

Să vedem ce înseamnă o nouă direcție de dezvoltare social-economică în secolul al XXI-lea...

— Orașe supradimensionate cu locuitori robotizați lucrând în uzine care reproduc o societate revolută a secolului al XIX-lea?

— O mentalitate industrială, de fabrică, ce presupune doar o dezvoltare materială accelerată?

— O sclavie a bunurilor materiale?

— O globalizare generală ce va presupune încadrarea într-o economie mondială cu o creștere benefică a bunăstării dar cu dispariția sensului existenței în infinite posibilități ludice?

— Nu! Sensul existenței noastre, ca humanoizi, este expansiunea spre alte tărâmuri: deșerturi, calote glaciare, oceane, spațiul cosmic apropiat (Centura Lagrange și obligatoriu, colonizarea Lunii). Acesta este scopul eqolocraților. După aceea, noi ne-am încetat misiunea. Vor veni urmașii noștri și ne vor spune ce avem de făcut (nouă, spirite eterne, deja). De-abia acum am înțeles importanța reflectării... Privind natura, cu ochii spre linia orizontului, spre albastrul cerului, visând...

Acesta este sensul existenței noastre: despre Pământ spre stele!

Al optulea eseu 21.02.2001

Secțiune 2.02 DOAR TEORIE

Motto: „*Aveți răbdare cu oamenii pentru că arborele de bambus chinezesc nu dă niciun semn de creștere timp de cinci ani, apoi crește toată înălțimea sa în doar șase săptămâni*”.

«Proverb chinezesc»

Eqonetologia este, cu siguranță, un termen impropriu. În accepțiunea celui care l-a propus, el ar dori să desemneze un fel de știință a conexiunilor având ca piloni de susținere două elemente ce se întrepătrund: rețelele formate din societăți autoreplicante și mediul concav anostil impregnat cu inteligență, apă și energie. De fapt, chiar denumirea trimite la demersul acestei științe a rețelelor ecologice.

Mediul concav semnifică doar spațiile piramidale construite de către autoreplicanți ce devin un fel de cochilie protectoare de sisteme închise față de mediul convex dar având o caracteristică dominantă: hipermodularitaritatea.

Aceasta înseamnă posibilitatea de a forma rețele multiple atunci când condițiile exterioare sunt favorabile și șansa de a se plia în propriile structuri modulare atunci când mediul exterior este ostil.

Ar putea fi un fel de metasociologie a oamenilor și a roboților. Dar ce va deveni eqonetologia vor putea spune doar viitori savanți prin intermediul tezelor lor.

În secolul al XXI-lea a venit, în sfârșit, vremea științei, dar o altfel de știință, nu fetișizantă ca în secolele al XIX-lea și al XX-lea ci organică, umanistă și verificabilă asupra finalităților sale care au fost deseori distructive.

Al nouălea eseu 25.11.2000

Secțiune 2.03 CONEXIUNI EQONETICE

Conceptul de casă eqopiramidală a provenit de la o lectură a lui Paul LIEKENS (Efectul de piramidă) despre implicațiile benefice asupra plantelor, implicații obținute în spațiile piramidale.

Pe parcurs, însă, el s-a transferat, «explodând» în mintea autorului acestor eseuri, într-o schiță a unui proiect, la prima vedere, fantastic. Dinspre domeniul – MACRO – «venea» piramida lui Keops cu istoria sa extraordinară, cu dimensiunile sale enorme, cu orientarea sa perfectă spre Nordul magnetic și enigma datării construirii sale. Să fi

apărut în urmă cu 28.850 ani? Parcă-aș înclina spre această ipoteză...

Despre domeniul – MICRO – se născu dorința de a locui într-o căsuță semitransparentă și piramidală pentru a beneficia de efectele terapeutice descrise de Paul LIEKENS. Din impactul celor două domenii a luat naștere «EQONET»-ul care, pe parcursul câtorva săptămâni, s-a metamorfozat semantic în „LUMEA CONCAVĂ”.

Astfel, cele trei axiome ale eqonet-ului sunt: modularitatea, echilibrul și transparența.

Ce înseamnă fiecare dintre ele?

Modularitatea presupune o multitudine de combinații pornind de la o suprafață standard pe care am numit-o *eqoteritoriu* și care ocupă un areal de 40.000 hectare.

În sus, eqoteritoriile se pot grupa după criterii ce nu mai au nicio legătură cu arealul de teren ocupat ci doar cu afinitățile membrilor acestor federații și confederații. Nu există restricții în privința numărului de eqoteritorii dar probabil că practica va reliefa un anumit optim care să permită o bună funcționare a acestor asocieri.

Și iată că am ajuns la a doua axiomă: echilibrul care presupune un minim și un maxim. Dincolo de aceste condiționări orice sistem nu mai poate funcționa.

În sfârșit, a treia axiomă: transparența; înseamnă frumusețe, armonie, un perete înclinat de culoare albastră având niște norișori albi, o temperatură constantă de 200 Celsius. Pe scurt, cum spun francezii: «la joie de vivre».

Iată motivele care ne determină să ne construim case eqopiramidale.

Al zecelea eseu 24.01.2001

Secțiune 2.04 EPISTOLA ÎNTÂI CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Preliminarii

Rifle, Colorado / S.U.A.

Stimate Domnule SAVAGE.

V-am citit cartea «PROIECTUL MILENIUM – Colonizarea galaxiei în opt pași ușor de făcut», pe nerăsuflăte, în toamna anului 1997. Dar, imensul merit al ei a fost altul; în ciuda diverselor preocupări ale mele, uneori la limita suportabilului, un gând revenea constant asupra minții mele: «PROIECTUL MILENIUM». Adesea, în multe vise, mi-au revenit idei sugerate de către Domnia Voastră în această carte unică.

De aceea cred că a venit timpul să vă scriu și am considerat potrivit să includ scrisoarea mea deschisă în cartea pe care am intitulat-o „LUMEA CONCAVĂ”.

Deși suntem de aceeași vârstă, pentru mine ați fost, timp de trei ani (după ce v-am citit) mai mult decât un maestru spiritual.

Foarte recent, înainte de a observa niște corelații astronomice uluitoare eram convins că Domnia Voastră sunteți ultimul profet. Eram absolut sigur că Era Spațială nu va putea începe decât prin aplicarea soluțiilor dumneavoastră sugerate în «PROIECTULUI MILENIUM».

Acum știu că în ciuda aparenței simplități a soluțiilor sugerate în cartea Domniei Voastre, din nefericire, cele mai multe dintre ele nu vor fi aplicate niciodată.

De aceea m-am gândit să vă scriu: pentru că doresc să ne eliberăm din «închisoarea gravitațională».

Vreau să ne extindem, exploatând resursele oceanelor și făcând acel salt peste „prăpastie” pentru a trece „dincolo” ... în cosmos, unde ne este locul.

În acest sens, fascinanta dumneavoastră carte a fost un ghid extrem de util pentru mine. Mi-ați deschis pofta de a sorbi din licoarea infinitului. Doar de mine depinde, acum, să caut nectarul zeilor.

De aceea vă rog să considerați critica mea la adresa unor soluții din «PROIECTUL MILENIUM» ca un exercițiu suprem de admirație. Este ca și cum m-ați fi luat gratuit, la o plimbare orbitală și cu un vehicul ce gravitează cu 8 km/s iar mie, infidelul, în loc să vă zeific pentru șansa de a privi – măcar și pentru o clipă – Pământul în întregul său, îmi vine ideea de a „sări dincolo” pe orbita lunară și aflu cum să o fac.

Ei bine, de aceea sunteți un mare maestru al Erei Spațiale. Pentru că, în ceea ce mă privește, fără să fi citit cartea Domniei Voastre, nu mi-ar fi venit niciodată vreo idee de extindere, posibilă și ieftină, spre un spațiu nelimitat. Dacă «LUMEA (mea) CONCAVĂ» va deveni realitate, atunci meritul esențial vă va reveni pentru că mi-ați purtat pașii până la o bifurcație de unde drumul meu duce spre stele. Permiteți-mi să vă mulțumesc pentru șansa oferită de a vedea «chipul speranței» pe care doar «PROIECTUL MILENIUM», prin poarta întredeschisă, mi l-a arătat.

Vă voi rămâne îndatorat dacă veți avea răbdarea de a-mi citi și celelalte eseuri ale «LUMII CONCAVE».

Undeva în Nordul Balcanilor cu prietenie, A.A.

Articol III. C H O K M A H

Al unsprezecelea eseu 20.02.2001

Secțiune 3.01 TEORIE ȘI PRACTICĂ EQONETICĂ

Motto: „*Acolo unde există o puternică dorință de a reuși și un spirit constructiv în fața obstacolelor, rezultatele pozitive pot uimi*”.

Anonimus oeconomicus

Iată că, de curând, noi humanoizii am pășit într-un nou mileniu, trăgând după noi poveri uriașe de «ingrediente comportamentale» care, de-a lungul vremurilor, s-au dovedit utile dar inevitabil, au devenit perimate acum.

Navigăm, însă, la întâmplare spre un viitor nedefinit, cețos, unde ne așteaptă, în imaginația noastră primitivă, dragoni ai apocalipsului, gata să ne înghită. Păstrăm o teamă ancestrală în fața noului, a schimbării, a adaptării rapide. Oare ni s-au tocit simțurile de cuceritori ai spațiilor necunoscute?

Este adevărat, însă, că am experimentat navigația spre modele de viitor proiectate de ingineri sociali cu rezultate catastrofale cunoscute în secolul trecut: nazismul și comunismul.

Și atunci spre ce să ne-ndreptăm? Sau, mai bine să nu ne gândim și să așteptăm cometa eliberatoare ce ne va rezolva temerile prin impactul cu planeta noastră?

La aceste întrebări și la cele ce urmează vom încerca să răspundem, împreună. Iată întrebările:

— Va fi omul singurul purtător al spiritului universal sau vor putea fi cooptate atât clonele umane cât și cyberii (roboții)?

— Va fi preferată o societate antagonică împărțită în caste de humanoizi, clone și cyberi sau vor fi cooptate noile «creaturi» într-un sistem multicultural, multiethnic și «multicastic»?

— Va fi posibil un asemenea sincretism?

— Se va mulțumi noua societate (humanoizi, clone și cyberi), doar cu Terra sau se va extinde în spațiul cosmic?

— Își va fixa, noua societate, etape temporare de cucerire organică spațială sau va naviga, în continuare, haotic, menținând același obiectiv micronic, potrivit pentru societatea furnicilor: «creșterea P.I.B.¹»-ului?

¹ P.I.B. = produsul intern brut

— Și, în sfârșit, care va fi metoda de lucru preferată a acestei noi societăți: persuasiunea democratică sau constrângerea mesianică totalitară?

Vom încerca să găsim câteva răspunsuri posibile doar la nivel conceptual; realitatea însă, o vom trăi în deceniile viitoare când ne vom putea compara gândurile de acum cu acel ambient palpabil. Să pornim, deci...

Al doisprezecelea eseu 28.02.2001

Secțiune 3.02 CELE PATRU CRITERII ALE LUMII CONCAVE

S-a pus adesea întrebarea, în diverse medii culturale europene: de ce a fost posibilă apariția civilizației nord-americane pe acel continent și nu undeva în „Lumea veche”? Întrebarea este rezumativă și simplificatoare față de cea reală dar răspunsul sugerează sensul complet al explicației. Acesta ar fi: pentru că în deșert, sau într-un areal virgin, poți să construiești totul începând cu fundația, pe când pe ruine nu poți, cu atât mai mult cu cât ne leagă sublime amintiri.

Ei bine, din punct de vedere al autorului acestui eseu, frază de mai sus semnifică primul criteriu de existență al LUMII CONCAVE: mediul anostil; atât pentru a construi o casă eqopiramidală, cât și pentru a extinde rețeaua eqonetice în scopul fondării unei lumi concave: spațiul liber, deșertul, calota glacială, lacurile, insulele pustii, imensitatea oceanelor, taigaua, Luna, oriunde cât mai departe de mentalitățile acelei LUMI CONVEXE.

Al doilea criteriu necesar deopotrivă pentru apariția rețelei eqonetice și implicit pentru cultivarea spirulinei, în fiecare macromodul eqopiramidal, este reprezentat de inteligența constructorilor prin alegerea metodei pașilor mărunți (o dezvoltare moderată cu prezentarea rezultatelor pozitive și apoi cu trecerea pe următorul palier al progresului) dar și de inteligența de perspectivă a sponsorilor LUMII CONCAVE: bancheri, baroni ai mass-media, politicieni, etc.

Al treilea criteriu al apariției LUMII CONCAVE îl reprezintă o resursă vitală: apa. Asta înseamnă că este mult mai simplu de amplasat o rețea eqonetice pe calota glaciara decât în deșert. Cu atât mai mult cu cât climatul din interiorul eqopiramidelor poate fi reglat la indicatorul «tropical».

Și, în sfârșit, al patrulea criteriu esențial este energia ca resursă

potențială regenerabilă și nepoluantă, cantonată în arealul de amenajat: cea eoliană, cea mareomotrică sau hidroenergia reprezintă premise obligatorii pentru rețea.

În rest, toate bogățiile lumii nu sunt decât handicapuri care pot devia LUMEA CONCAVĂ de la adevărata provocare cu viitorul: un sistem ce poate deveni perfect închis față de mediul exterior și, desigur, un sistem autoreplicant.

Al treisprezecelea eseu 12.10.2000

Secțiune 3.03 A DOUA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Plutașii de iceberguri (II)

Către Geografi.

Iată cum vom face...

Fiecare dintre noi, care s-a săturat să reproducă această lume, care oricum va fi în agonie peste câteva decenii, va începe cu cel mai simplu pas: își va construi o casă, relativ mică, cu două nivele având o suprafață totală de 80 mp și alături o seră de aceeași suprafață. Dar nu va fi construită oriunde ci numai în deșert.

Energia solară va prisosi (2000 kwh/m^2) în schimb, apa va fi extrem de rară. Și de-abia aici intervine șansa: pentru că niște aventurieri ai Terreii atât așteaptă: să facă *rodeo* pe iceberguri. Nu trebuie decât să existe solicitări pentru cea mai pură apă: cea a ghețarilor.

Și noi, cei născuți geografi, ne vom repezi, hămesiți de aventură.

Iată o simbioză perfectă: între casele noastre piramidale situate în deșert, colcăind de energie solară dar lipsite de apă și casele noastre situate pe plutele ce remorchează, topesc parțial și prelucrează icebergurile.

Vor avea, desigur, acoperișuri transparente, vor converti energia vânturilor în curent electric dar și pe cea solară cu ajutorul celulelor fotovoltaice, se vor lăsa purtate de curenții marini, exploatându-i electric și vor fi remorcate, uneori, de uriașe vapoare atomice. Aceste plute vor fi niște insule purtate de curenți.

Și geografia prin naștere, șomeri în lumea aceasta a uscatului, vor deveni: hotelieri, producători de hidrogen, energeticieni, cultivatori de spirulină și crescători de homari, de somoni și caracatițe, producători de perle și, în primul rând, horticultori de eqopiramide... adică niște oameni fericiți. Pe scurt, ei se vor numi: plutașii de

iceberguri.

Al paisprezecelea eseu 26.02.2001

Secțiune 3.04 REVOLUȚIA „B.G.”²

În urmă cu, câteva decenii a fost inițiată așa-numita «revoție verde» care presupunea o creștere apreciabilă a recoltelor prin folosirea unor soiuri îmbunătățite de plante (hibrizii de porumb ar fi un exemplu) pe terenuri irigate sau defrișate (Amazonia), cu un aport considerabil de îngrășăminte chimice produse industrial.

Era evident (deși nu a fost pentru experții acelor timpuri) că niciun fel de creștere extensivă a producțiilor agricole nu va putea rezolva, niciodată, criza alimentară a omenirii. Aceasta este o falsă problemă ca de altfel toate crizele LUMII CONVEXE. S-a preferat întotdeauna, în mod voit, să se gândească numai în mod orizontal, global și cantitativ. Pentru a putea rezolva, cu ușurință, orice posibilă «criză de creștere» obișnuim să gândim vertical-modular și calitativ în noua LUME CONCAVĂ.

Ar fi, poate, mai corect să nu folosim sintagma «criză de creștere» ci «criză a echilibrului intern».

Greșeala experților – inițiatori ai «revoluției verzi» a constatat în tratarea amodulară a lumii.

În primul rând obiectivele acelei *LUMI CONVEXE* erau subordonate unui zeu mărunț din Pantheonul viitorului ce îndeplinește și funcția de contabil al zeilor. Deja îl cunoaștem; se numește P.I.B.³ Poziția sa în ierarhia cerească: a zecea (MALKUTH). La mare modă erau: producția de oțel pe cap de locuitor, cantitatea de grâu produsă pe cap de locuitor, numărul de automobile la mia de locuitori, numărul de televizoare, etc. Este inutil să mai înșir acele enormități care ne-au intrat în sânge, la toți, și ne vine atât de greu să le eliminăm.

De fapt «criza de creștere» înseamnă dezvoltarea exagerată a unui singur element din sistem în dauna celorlalte pe care le sufocă malign.

Astfel, la nivel conceptual «revoluția verde» a încercat să țină pasul dintre elementul «hrană» și elementul «populație» care creștea

² B.G. – blue-green (albastru-verde).

³ P.I.B. = produsul intern brut

exploziv, în special în așa-zisă lume a treia, adică în lumea țărilor sărace în deceniile al șaptelea și al optulea al secolului al XX-lea. Până la urmă, a apărut un element de reglare (însă având semnul negativ) al sistemului hrană – populație: maladie SIDA.

— Ce vrea să precizeze de fapt acest eseu?

— În primul rând că imitarea modului de hrănire al occidentalilor care constă într-un exces de lipide, de protide și de sare, un sistem de alimentație hipercaloric comparativ cu nivelul efortului zilnic (a învăța volanul automobilului nu înseamnă sport), dar relativ sărac în fibre vegetale solubile și insolubile, precum și procesarea accentuată a alimentelor – nu-i o soluție pentru niciun locuitor al lumii a treia și nici pentru occidentalii – înșiși. Aceasta înseamnă că putem să reducem integral consumul de carne de vită, eliberând imense suprafețe de pășune, că putem să reducem foarte mult consumul de carne de porc și oaie, trecând în schimb la consumul de carne de struț crescut în stabulație, carne de broască țestoasă, de iepure de casă, de prepeliță cu ouă fără colesterol, iar pentru plante, avem un înlocuitor miraculos. Acesta ar putea fi vârful de lance al viitoarei revoluții «B.G.»⁴. Se numește SPIRULINA PLATENSIS. În schimb, dacă acest adevărat miracol alimentar va fi produs la nivel global și distribuit miliardelor de asistați, efectul va fi același ca cel al «revoluției verzi», adică nesemnificativ.

Singura rezolvare posibilă va fi construirea rețelei modulare a eqopiramidelor care vor forma osatura LUMII CONCAVE. De ce? Pentru că fiecare macromodul este independent din punct de vedere alimentar, și mai mult, independent și față de mediul exterior.

Dar vom vedea ce are atât de deosebit această spirulină...

Al cincisprezecelea eseu 03.04.2001

NAURU

Republica Nauru, situată în Oceanul Pacific la o grade 31 minute latitudine sudică și 160 grade 56 minute longitudine estică și având o suprafață de 21.4 km², ar putea deveni un exemplu tipic de stat insular ce se extinde pe suprafața oceanului amplasându-și piramide răsturnate, plutitoare, deasupra cărora își amenajează o lume concavă eficientă.

⁴ B.G. – blue-green (albastru-verde).

Gradul de flotabilitate al acestor platforme cu baza situată deasupra suprafeței oceanului este imens. Pe fiecare hectar, conținând 25 module, avem o rezervă maximă de flotabilitate capabilă să susțină o masă de 63.000 m³ și o rezervă minimă de flotabilitate⁵ de 55.650 m³. Pe fiecare km² de platformă piramidală valorile devin însumate, adică 6.360.000 m³ și 5.565.000 m³.

De abia în acest moment putem începe să ne gândim la expansiunea noastră asupra oceanelor în zona intertropicală.

Probabil că exemplul nauran va fi urmat.

În jurul unor insulițe vom construi perimetre amplasate pe piramide întoarse creând și o lagună interioară cu ferme piscicole.

Aceste perimetre vor fi ancorate de insulițele centrale.

Al șaisprezecelea eseu 21.05.2001

CĂRĂMIDA EQONETICĂ

Acropole, Atena: coloane de marmură pe care sunt așezate blocuri de piatră; cărămizi.

Piramidele din Valea Nilului: blocuri uriașe din granit și din calcar; paralelipedice; macrocărămizi.

Zidul chinezesc: bucăți egal turnate și coapte la foc, din pământ ars; cărămizi.

Catedralele Europei Medievale: structuri armonios îmbinate; spirit și materie arse la foc mic; cărămizi.

Un paralelipiped de 10 cm pe 10 cm pe 6, 36 cm. În interiorul său o mică piramidă de 10 cm pe 10 cm pe 6, 36 cm. Micropiramida conține aer sau apă. În exteriorul acesteia, dar până la limita pereților paralelipipedului: deșeuri ale industriei chimice sau orice alt material dielectric; carton, hârtie de ziar, ambalaje de suc, topite, poliuretan, policlorură de vinil, cauciuc scos din uz, paie, deșeuri diverse.

Pyramis (Pyramides – plural) provine din greaca veche. Nu derivă din egipteanul McR (structura cu patru laturi cu fețe triunghiulare și cu baza pătrată).

Micropiramida (de aer sau apă inclusă în paralelipipedul compus din deșeuri ale industriei chimice) alcătuiește cărămida

⁵ rezervă minimă de flotabilitate – presupune că vârful piramidelor va fi umplut cu apă până la ½ din înălțimea totală, trunchiurile de piramide situate sub platformă rămânând pline cu aer.

„LUMII CONCAVE” De ce se numește eqonetică?

Per – em – uş (papirusul Rhid de la British Museum) înseamnă ceva „ce merge în sus...”

Se pare că grecii au ales această sintagmă pentru că au avut impresia că seamănă cu o „turtă de grâu”.

În „Egiptul antic – Lumina Lumii”, Gerald MASSEY propune o semnificație diferită... PYR = foc și MET = ZECE sau „o măsură”. Deci, ad litteram, „o formă de foc în măsuri cu baza ZECE”.

Epitetul „eqonetic” este mai-potrivit decât cel de „ecologic”. Semnifică „rețeaua vieții”. Exact ceea ce face o piramidă sau o rețea de piramide: activează cele șapte chakre ale organismului uman, le rotește, le pune în mișcare.

Cărămida eqonetică deci, este celula fundamentală a LUMII CONCAVE.:

Al șaptesprezecelea eseu 27.02 2001

SPIRULINA PLATENSIS

Din nou recursul la cartea fundamentală a lui Marshall T. Savage: „PROIECTUL MILENIUM”.

Alga spirulina platensis face parte din specia algelor albastre-verzi. Iată ce spune Savage: „Alga albastră-verde este o formă de viață atât de primitivă încât celula ei nu are nici măcar nucleu.

Materialul ei genetic plutește în tot corpul său. Aceste plante primitive au rămas neschimbate pe parcursul întregii istorii a vieții pe Pământ. La vremea apariției dinozaurilor, ele își trăiseră deja cam 94% din istorie.

Algele albastre-verzi s-au adaptat la toate nișele ecologice unde există lumină și umezeală. Ele pot fi întâlnite în izvoarele fierbinți unde temperatura apei depășește 70 grade Celsius, în lacurile sărate, în lacurile veșnic înghețate ale Antarcticii, sub un strat de gheață gros de cinci metri.

Algele semnifică 70% din biomasa planetară și 90% din activitatea de fotosinteză de pe Pământ, reprezentând principala sursă de oxigen atmosferic și principalul regulator al dioxidului de carbon.

Întreaga masă a acestor alge poate fi folosită pentru hrană. Fiecare celulă constituie și o sămânță, fiind foarte ușor de cultivat. Ele se reproduc ca și bacteriile, prin mitoză asexuată. Dacă li se asigură nutrienți (în principal azot), algele vor continua să se reproducă

exponențial.

Deși mediul preferat al spirulinei îl constituie apele calde și puternic alcalinizate, ea poate crește chiar și în apa de mare, dezvoltându-se în grupuri spiralate de 6 – 12 celule, fiind ușor de recoltat.

Spirulina este campionul necontestat al proporției de proteine: 65% din greutate față de 35% pentru boabele de soya, 22% pentru fasole sau 18% pentru lucerna; mai mult, conține toți cei opt aminoacizi esențiali în cantități echivalente cu carnea, laptele sau ouăle dar, pe de altă parte, conține puțină grăsime (6%) și foarte puțin colesterol (0.013%), ea fiind de 5 ori mai productivă decât plantele de nutreț.

Următorul tabel redă, comparativ, conținutul de vitamine și minerale în mg/100 g pentru spirulină, alune, migdale, nuci și ceapă:

(Tabelul II. I se găsește în Anexa 1) i

Prin simpla comparație rezultată din acest tabel, concluzia este clară: va trebui să cultivăm spirulina mai mult decât grâul, porumbul sau orzul.

Al optsprezecelea eseu 25.01.2001

EPISTOLĂ A DOUA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Navigând împotriva curentului

Motto: „Cine a văzut speranța, nu o mai uită.

O caută sub toate cerurile și printre toți oamenii.

Și visează că, într-o zi, o va-ntâlni din nou.

Nu știe unde...

Poate printre ai săi”.

Octavio Paz

(Al III – le-a articol de reflecție al LUMII CONCAVE)

„PROIECTUL MILENIUM” păcătuiește datorită preluării unor teorii mai vechi devenite cutume ale științei și fetișizând-o sau datorită unor speculații prea îndrăznețe. Iată șase dintre ele:

1. „Viața” este un atribut al Pământului neexistând niciunde altundeva în Univers.

2. Omul se trage din maimuță.

3. Primul pas spre cucerirea cosmosului va fi „AQUARIUS”.

4. Stația spațială „ASGARD” – intermediar spre cucerirea Selenei.

5. „Democrația pură” – fundament al organizării politice a FUNDAȚIEI MILENARISTE.

6. Înfiiințarea „embrionului ANLAGEN”.

Ar mai fi și altele dar nu este cazul să le aprofundez aici, atât datorită faptului că nu reprezintă subiectul „LUMII CONCAVE” cât și pentru că meritul „PROIECTULUI MILENIUM” este imens prin inocularea spiritului de cuceritor al oceanelor și al spațiului cosmic pe care omul modern și l-a cam pierdut, rătăcind în „peștera bunăstării materiale” sau a lipsei de scop și a falselor probleme. De aceea, critica unor „amănunte” ar fi meschină și nedreaptă.

Înainte de a trece, pe rând, la câteva dintre cele șase propoziții menționate mai sus, demontându-le prin argumente irefutabile, aș vrea să remarc, cu amărăciune, o critică extrem de virulentă (în „PROIECTUL MILENIUM”) la adresa NAȘA.

În opinia mea, orice ar face rău NAȘA de acum înainte, nu-i poate știrbi meritul de a fi reușit, în opt ani, să treacă de la stadiul de concept de aselenizare la realizarea sa reală, încununată cu succes, în data de 20.07.1969.

Apoi ideea de navetă spațială, materializată și funcțională de două decenii, este un merit incostestabil. Dar să lăsăm aceste detalii...

Trebuie să subliniez că „PROIECTUL MILENIUM” a apărut în SUA în anul 1992 când s-a deschis și o nouă eră a comunicațiilor: cea a INTERNET-ului.

Să fie oare o simplă coincidență?

(De asemenea, tot în 1992, s-au aniversat cinci secole de la prima călătorie a lui Columb). De ce este important să învățăm să navigăm împotriva curentului înainte de a ne aventura pe orice viitor ocean al cunoașterii?

Pentru că avem în minte, mereu, exemplul portughezilor căliți la școala de marină a lui Henric Navigatorul. Învățând să navigăm în volte, în golful Biscaya, mereu cu vântul în față, vom fi fericiți să fim purtați de muson, spre India, metaforic vorbind. La fel și în domeniul științelor, înfruntând cutuma păzită de cerberii academiilor și trecând cu bine mai departe, vom găsi un Ocean Indian liniștit la capătul căruia ne va aștepta „India noastră”.

Al nouăsprezecelea eseu 27.03.2001

ZONA A TREIA

Pentru că tot va trebui să pornim la construirea LUMII CONCAVE, vom începe cu clasificările spațiului locuit și îl vom încadra în patru zone;

A. Zonă foarte bună pentru construcția spațiilor concave – o vom prescurta F.I.D. (fiorduri, insule, deșerturi).

B. Zona bună intertropicală – I.M.I. (insule, munți, insule).

C. Zona acceptabilă (Z.A.)

D. Zona imposibilă (Z.I.).

În cadrul fiecăreia dintre aceste patru zone vom diferenția câte trei regiuni sau subzone, astfel:

— În prima zonă (F.I.D.):

1. Suprafața adiacentă fiordurilor din Chile, Noua Zeelandă, Kerguelen, Norvegia, Canada, Alaska.

2. Insulele nelocuite situate între regiunile fiordurilor și deșerturile litorale ce ar necesita un aport de apă proaspătă, livrată cu regularitate.

3. Regiunea deșerturilor litorale anostile.

— În a doua zonă (I.M.I.):

1. Insulele nelocuite intertropicale și fluviile ecuatoriale.

2. Regiunea munților înalți intertropici.

3. Insulele artificiale plutind liber în oceanul planetar.

— În a treia zonă (Z.A.), care reprezintă statele superindustrializate în ansamblu, remarcăm:

1. State cu areale nelocuite vaste; Canada, SUA, Australia, Brazilia, Argentina, Rusia, China.

2. State superpopulate: Olanda, Belgia, Germania, Japonia, Coreea de Sud, Singapore, Israel, etc.

3. State moderat populate din lumea industrializată: Franța, Spania, etc.

— În a patra zonă (Z.I.) întâlnim:

1. State instabile cum ar fi: Zairul, Irakul, etc.

2. State suprapopulate sărace: Bangladesh.

3. State tribale: Afghanistanul.

Se observă că Uniunea Europeană aparține zonei a treia, așa-numită zonă acceptabilă.

— De ce nu face parte din zonă foarte bună?

— Pentru că gradul de ocupare al terenurilor este apreciabil și, adeseori, mentalitatea locuitorilor este dificil de schimbat. Dacă, totuși, se va-ntâmpla, în Europa, se va produce efectul bulgărelui de zăpadă, astfel că doar 10% din suprafața acestui continent va concentra o populație imensă, bine hrănită și fără grija locului de muncă într-un spațiu acoperit și aclimatizat aparținând „LUMII CONCAVE”, restul de 90% din suprafața continentală fiind utilizată pentru rezervații naturale.

Concret, suprafața celor 15 state componente ale Uniunii Europene este de 3.242.744 km² la care se vor adăuga (în cel mult un deceniu) încă 1.078.279 km² (11 state) rezultând un total de 4.321.023 km². 10% din 3, 2 milioane km² reprezintă 324.274, 4 km². Dacă această suprafață va fi amenajată modular în spații eqonetice, devenind astfel o lume concavă, ea va putea suporta, cu ușurință, o populație minimă de 729.6 milioane locuitori și o populație maximă de 2, 92 miliarde locuitori. Pare incredibil că mica Eupopă să poată hrăni atâta puhoi din omenire asigurând condiții mai bune decât cele actuale în sensul calității vieții precum și al speranței de viață.

Nu numai că este posibil dar este și dezirabil pentru o perioadă limitată, după care va trebui să-nceapă valul migrațiilor spre oceane și spre spațiul cosmic. Trecerea nu va fi atât de abruptă pentru că locuitorii unei lumi concave ancorate pe sol european vor deveni cetățenii unei alte lumi concave plutind liber pe suprafața oceanului planetar său fiind adăpostită în concavitățile craterelor selenare.

Vechii sedentari vor deveni, din nou, nomazi.

Al douăzecilea eseu 23.05.2001

LISTA PIRAMIDELOR MARI

J.B.S. EDWARDS, în „Piramidele Egiptului” menționează 29 piramide mari în funcție de dinastie, faraonul căruia i se atribuie, dimensiunea laturii bazei și localizare. Autorul acestui eseu a calculat principalele dimensiuni ale acestor piramide nespecificate de Edwards, considerând ipotetic că toți faraonii ar fi dispus ca porpoțiile „KEOPS” să fie aplicate cu scrupulozitate.

Iată tabelul modificat: (Tabelul II.2 se găsește în Anexa 2).ii

Concluziile ce se impun sunt numeroase și vor fi detaliate după o vizită de documentare în Egipt. Acum însă, vor fi precizate doar câteva aspecte cantitative.

Perimetrele celor 29 piramide din tabelul de mai sus însumează 12.051, 36 metri iar latura bazei unei piramide virtuale reprezintă 3.012, 84 metri. Pornind de aici rezultă că înălțimea acesteia este 1916, 17 metri, apotema este de 2.437, 39 metri, muchia este 2.865, 21 metri, suprafața bazei este de 9.077.204, 8 m², suprafața laterală este de 14.686.917 m² și volumul de 8.696.733.700 m³.

În mod real, însă, suprafața însumată a bazelor acestor 29 de piramide este de doar 387.767, 94 m² conducând la o medie de 622, 71 metri pentru latura bazei acestei piramide ipotetice iar suprafața laterală este de 627.408, 52 m², volumul fiind de 76.786.505 m³.

Suprafețele bazelor celor trei piramide mari (Keops, Kefren, Mikerios) însumează 111.430, 95 m² reprezentând 28, 74% din totalul celor 29 de piramide.

Volumele lor totalizează 7.491.931 m³, adică 39, 2% din totalul real al volumului acestor 29 de piramide (19.115.430 m³).

Din punctul de vedere al LUMII CONCAVE, în curs de apariție, vom considera că o suprafață ce va depăși 40 ha acoperite cu piramide tip Keops, de dimensiuni mult mai mici, însă, va legitima nașterea acestui nou spațiu performant, demn de secolul al XXI-lea.

Astfel, patruzeci ha înseamnă doar 40 eqopiramide tip „AMOQ” (cu latura bazei de 100 m) sau 1.000 eqopiramide tip „KEFREN” (cu latura bazei de 20 m).

Nu ne mai rămâne decât să începem construcția acestei rețele cu materialele noastre ultraușoare (fibra de carbon, fibra de sticlă, epoxy, etc.) și apoi să ne mutăm în noile noastre locuințe.

i Anexa 1 TABEL II. 1

Nr. Crt .	Vitamine și minerale	Conținutul în mg/100g pentru:				
		Spirulin ă	Alune	Migdale	Nuci	Ceapă
0	1	2	3	4	5	6

1	Vitamina A (retinol)	170	-	20	4.00	0.030
2	Vitamina B ₁ (tiamină)	5.50	0.25	0.20	0.35	0.033
3	Vitamina B ₂ (riboflavină)	4.00	0.14	0.60	0.10	0.0028
4	Vitamina B ₃ (niaciamidă)	12.00	14.30	4.20	1.00	0.20
5	Vitamina B ₆ (piridoxină)	0.30	-	-	-	0.13
6	Vitamina B ₁₂ (cianocobalamină)	0.20	-	-	-	-
7	Vitamina E	19.00	-	-	-	0.20
8	Acid Pantotetic	1.10	-	-	-	-
9	Acid Folic (vitamina F)	0.05	-	-	-	-
10	Potasiu (K)	360	780	835	545	175
11	Calciu (Ca)	100	65	250	70	31
12	Fosfor (P)	960	410	455	430	42
13	Fier (Fe)	43	2.30	4.10	2.10	0.50
14	Zinc (Zn)	2.50	-	-	-	1.40
15	Mangan (Mn)	2.00	-	-	-	-

ii ANEXA 2 TABEL II . 2

Nr · Cr t.	Faraonul	inastia	L _B (m)	H (m)	a (m)	M (m)	SB (mp)	SL (mp)
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Zoser	a 3-a	125,27* 109	74.50	94.76	111.395	13.720,608	22.199,94
2	Sekhemhet	a 3-a	120,39	76.57	97.40	114.50	14.493,752	23.451,39

3	Kaba	a 3-a	84,12	53.50	68.05	80.00	7.076,174	11.449,49
4	Seneferu	a 4-a	144,17	91.69	116.63	137.10	20.784,988	33.630,82
5	Seneferu** (strâmbă)	a 4-a	188,97	120.18	152.87	179.70	35.709,660	57.779,44
6	Seneferu	a 4-a	219,15	139.38	177.29	208.41	48.026,723	77.708,86
7	Keops	a 4-a	230,42	146.55	186.41	219.13	53.039,376	85.906,88
8	Djedefre	a 4-a	97,53	62.03	78.90	92.75	9.512,101	15.390,90
9	Kefren	a 4-a	215,79	137.24	174.57	205.21	46.565,324	75.344,27
10	Mikerinos	a 4-a	108,50	69.01	87.78	103.19	11.722,250	19.047,90
11	Userkaf	a 5-a	75,28	47.88	60.90	71.59	5.667,078	9.169,52
12	Sakure	a 5-a	78,33	49.82	63.37	74.49	6.135,589	9.927,59
13	Neferirkare	a 5-a	109,72	69.78	88.76	104.34	12.038,478	19.478,67
14	Niuserre	a 5-a	83,51	53.11	67.56	79.42	7.009,038	11.340,86
15	Isesi	a 5-a	80,77	51.37	65.34	76.81	6.523,793	10.555,72
16	Unas	a 5-a	67,00	42.61	54.20	63.71	4.489,000	7.263,35
17	Teti	a 6-a	67,00	40.70	51.77	60.86	4.096,000	6.627,47
18	Pepi I	a 6-a	76,20	48.46	61.64	72.46	5.806,440	9.395,02
19	Menenre	a 6-a	80,16	50.98	64.85	76.23	6.425,626	10.396,88
20	Pepi II	a 6-a	75,59	48.08	61.16	71.90	5.713,848	9.245,20
21	Ibi	a 8-a	31,08	19.77	25.15	29.56	965,966	562,97
22	Neb-Hepet-Re (Mentu Hoteḫ)	a 11-a	21,32	13.56	17.25	20.28	454,542	735,46
23	Ammenemes I	a 12-a	90,22	57.38	72.99	85.80	8.139,648	13.170,23
24	Sesostris I	a 12-a	107,28	68.23	86.79	102.02	11.508,998	18.621,95
25	Ammenemes II	a 12-a	80,16	50.98	64.85	76.23	6.425,626	10.396,88
26	Sesostris II	a 12-a	105,76	67.26	85.56	100.58	11.185,177	18.097,99
27	Sesostris III	a 12-a	106,68	67.85	86.31	101.46	11.380,622	18.414,23
28	Ammenemes III	a 12-a	101,80	64.74	82.35	96.80	10.363,240	16.758,07
29	Khendjer	a 13-a	51,81	32.95	41.91	49.27	2.684,276	4.344,25

* Latura bazei (LB) pentru piramida lui Zoser a fost considerată de 117,135 metri (valoare medie). În funcție de aceasta s-au efectuat calculele pentru ceilalți parametri.

** Piramida (strâmbă) a lui Seneferu a fost considerată normală (model Keops)

Al douăzeci și unulea eseu 08.10.2000

CELE 12 ARTICOLE DE REFLECȚIE ALE EQOLOCRAȚILOR

1. Libertatea fiecărui individ se termină acolo unde începe libertatea celuiilalt.

Albert Camus

2. A căuta adevărul și a-l spune așa cum îl gândești nu poate fi, niciodată, o crimă. Nimeni nu trebuie silit să aibă o anumită convingere. Convingerea este liberă.

Sebastian Castelio

3. Cine a văzut speranța, nu o mai uită. O caută sub toate cerurile și printre toți oamenii și visează că, într-o zi, o va întâlni din nou. Nu știe unde, poate printre ai săi...

Octavio Paz

4. Mereu cu ochii în Pământ, agricultorii nu pot vedea stelele.

„Seniorul“

5. Nu ezitați niciodată să renunțați la soluțiile complexe în favoarea celor simple până când totul pare atât de evident încât oamenii vor spune că oricine putea începe așa ceva și niciodată nu vor ști prin ce ați trecut sau prin câte a trecut Dumnezeu până când a obținut atomii de

hidrogen, firele de iarbă și ouăle.

R. Buckminster Fuller

6. Expansiunea noastră în Univers nu este doar o expansiune a oamenilor și a mașinilor. Este o expansiune a vieții în întregul ei care se folosește de creierul omenesc pentru propriile ei scopuri.

Freeman Dyson

7. Omul nu este decât locul unde mă aflu iar de aici perspectiva este infinită.

Henry David Thoreau

8. Oamenii care elogiază tehnologia spun că ea ne-a adus un nivel de viață mai bun, ceea ce înseamnă o mai mare viteză, o mai mare varietate de opțiuni, mai mult timp liber și mai mult lux. Niciunul dintre aceste beneficii nu ne vorbește despre satisfacție, fericire, siguranță ori capacitatea umană de a întreține viața pe Pământ.

Jerry Mandel

9. Dacă previziunile curente privitoare la creșterea populației se dovedesc a fi corecte și modelele activității umane pe planetă rămân neschimbate s-ar putea ca știința și tehnologia să nu fie în stare să împiedice nici degradarea ireversibilă a mediului înconjurător și nici sărăcia continuă pentru cea mai mare parte a lumii.

*Societatea Regală din Londra & Academia Națională
de Științe din SUA*

10. Este imposibil pentru economia mondială să iese din sărăcia și degradarea mediului înconjurător. Pe măsura ce sistemul economic se dezvoltă, el încorporează o proporție și mai mare din ansamblul ecosistemului și la 100% (dacă nu mai înainte) va trebui să se oprească.

Herman Daly

11. Ce remarcabil este să urmărești o civilizație care se autoditruge pentru că nu este în stare să reexamineze validitatea unei ideologii economice în împrejurări total schimbate...

Sir James Goldsmith

12. Oare cu ce se termină o experiență? Cu o împietrire, cu blândețea serii sau cu începutul unei înțelepciuni care nu mai neagă nimic?

Albert Camus

Al douăzeci și doilea eseu 01.10.2000

AQUANET

Motto: *Apocalipsa 8.10 „...Și a căzut din cer o stea care ardea ca o făclie, a căzut peste a treia parte din grâuri și peste izvoarele apelor”.*

Apostolul IOAN

Pentru că timpul ne presează, atât în plan global cât și în plan local-național, va trebui să argumentăm demersul nostru de „conchistadori ai oceanelor”.

Prima încercare majoră a menținerii echilibrului ecologic s-a soldat cu un eșec la Conferința de la Kyoto.

Reducerea emisiilor de dioxid de carbon, prin arderea combustibililor lichizi nu a fost acceptată la nivelul propus de Japonia și de Uniunea Europeană ca urmare a opoziției S.U.A. Dacă concentrația acestui gaz va crește galopant, în combinație cu o evaporare intensă a apei oceanelor în zona intertropicală, atunci efectul cumulat va fi catastrofal. Conform noilor proiecții efectuate pe computer, se estimează că temperatura medie a atmosferei ar putea să crească cu mai mult de 4 grade Celsius în următoarea perioadă și nu cu 1 - 2 grade Celsius cum se credea până acum. Aceasta s-ar întâmpla în viitori cincizeci de ani. Consecințele vor fi absolut dezastruoase:

- deșertificarea zonelor temperate ale globului;
- inundarea țărmurilor tuturor continentelor;

- „mediteranizarea” Scandinaviei, a Groenlandei, a nordului Canadei, a Siberiei;

- bulversarea economică, demografică și socială pe toate continentele.

Mai clar, un adevărat apocalips.

- Ce-i de făcut?

Accelerarea punerii în practică a proiectului „AQUANET” în scopul absorției dioxidului de carbon din atmosferă prin intermediul cultivării algelor în supa artificială de nutrienți, apoi exploatarea bogățiilor oceanelor (energie electrică, maricultură, noduli polimetali) și a extinderii spațiului nostru locuibil în imensitatea oceanului, cu consecințele benefice implicate, după cum prefigura Marshall T. Savage în „PROIECTUL MILENIUM”.

Al douăzeci și treilea eseu 31.05.2001

DESEURI EÇONETICE

Problema esențială pentru orice societate modulară este legată de reciclarea integrală a propriilor deșeuri. Nu se poate accepta ca reziduurile nucleare să fie exportate undeva departe, pe alte continente, pentru că trăim pe aceeași

„insulă a Paștelui” pe care nu o dorim devastată.

Așa că, pentru fiecare teritoriu eqonetic va trebui să prevedem dotarea sa cu un „oxidant de apa supercritic”. Tot Maschall T. Savage l-a propus în cartea sa fundamentală „PROIECTUL MILENIUM”. Citez integral textul său urmând să exprim un punct de vedere din unghiul unui piramidolog:

„Toate reziduurile organice sunt descompuse complet în elementele constituente. Dispozitivul care alcătuiește această miraculoasă alchimie se numește oxidantul de apă supercritică (Super Critical Water Oxidizer). În acest dispozitiv, reziduurile organice ale unei așezări umane sunt amestecate cu apa reziduală, formând un fel de mâl care este încălzit la temperaturi înalte (480 grade Celsius) și presiuni ridicate (240 atmosfere). Astfel, apa ajunge într-o stare «super critică» în care nu mai există nici o diferență între proprietățile apei din faza lichidă și de vapori. La asemenea temperaturi și presiuni, apa devine un «abur lichid». În această fază incertă apa poate întreține o flacără deschisă sub ea. Când oxigenul comprimat este injectat în malul rezidual fierbinte, toate deșeurile organice sunt complet oxidate în mai puțin de o secundă. Deci, acest dispozitiv «arde» deșeurile sub apa. O mare varietate de deșeuri toxice, cum ar fi materiile fecale, urina, resturile alimentare, lăturile și gunoiul pot fi introduse în acest aparat, dar nu ies decât compușii oxidați pur. Principalul produs este aburul care este recirculat prin spirale închise pentru a preîncălzi mâlul care urmează a fi prelucrat. Aburul răcit este apoi

recondensat sub formă de apă pură. Celelalte produse reziduale sunt dioxidul de carbon și azotul sub forma de nitrați fixați. Acești compuși rafinați precum și sărurile de nutrienți intră apoi în soluțiile hidroponice care hrănesc plantele verzi și algele”.

Orice nouă construcție, fie ea o localitate, o seră, o fabrică sau doar o casă în formă de piramidă trebuie să pornească , conceptual, de la reconversia integrală a propriilor deșeuri.

Probabil că va fi ideal ca «oxidantul de apă supercritică» să poată avea diferite mărimi. Astfel, dispozitive mai mici vor putea fi utilizate cu ușurință pentru biomii „LUMII CONCAVE”, eliminându-se riscul oricărei poluări accidentale.

Al douăzeci și patrulea eseu 13.10.2000

A TREIA EPISTOLA CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Proprietarii de viitor (1)

Către Ecolocrați

La început au fost ecologiștii... Ei erau niște marginali ai unei societăți bogate care predicau întoarcerea la natură, oprirea războaielor, renunțarea la energia atomică, dezarmarea nucleară, dezarmarea unilaterală într-o lume bipolară imposibil de schimbat decât prin forță. În cel mai bun caz, ei erau niște naivi. S-a dovedit, totuși, că unii dintre liderii lor au fost cumpărați de către agenți ai „Imperiului Răului” pentru a forma un fel de coloana a V-a, pentru a destabiliza propriile lor teritorii.

Mai târziu, după dispariția aceluiași imperiu, unii dintre ei au devenit „guvernamentali”, dovedind aceeași obtuzitate ca și cei pe care-i criticaseră atunci când se atlaui pe baricade. În schimb, foștii lor parteneri de „revoluție verde” s-au radicalizat marginalizându-se și mai mult.

Ce sens are să conservi, teritorial, lumea zilelor noastre?

Și cum ar fi posibil, știind că totul se află într-o eternă evoluție?

De ce să menținem deșerturile, integral, de ce să nu colonizăm planetele?

De ce să nu folosim energia nucleară - desigur ținând cont de protecția necesară - până în momentul în care vom termina de amplasat toate antenele parabolice captatoare de energie solară pe Lună?

Și noi, eqolocrații, am fost ecologiști, dar ne-am

desprins când am aflat de „efectul de piramidă”.

Asta a fost în vara anului zero al Erei Spațiale. Am început experimentele și am văzut că, într-adevăr, în piramidă plantele cresc mai mari, că animalele se simt mai bine, că băuturile nu se alterează, că oamenii se vindecă de reumatism și, într-un vis, s-a arătat ceea ce aveam să aplicăm: independență noastră față de atmosferă, climatul produs la comandă, contopirea dintre spațiul de locuit, spațiul destinat muncii și cel de agrement, eliminarea dependenței față de automobil prin suprimarea acestuia, asigurarea unei alimentații extrem de vitaminizate și neprocesate într-un climat de calm paradisiac produs de acest efect de piramidă.

Ceea ce, însă ne-a mirat, a fost creșterea exponențială a forței erotismului, eufemistic vorbind. Așa că ne-am hotărât să ne mutăm renunțând la vechile așezări. Ne-am construit micropiramide și am devenit producători. Am început să ambalăm viitorul în forme piramidale. Astfel ne-am transformat în proprietari de viitor. Noi, eqolocrații, nu stăpânim un spațiu propriu-zis: un câmp, o pădure sau un munte ci un concept la care atașăm, obligatoriu, o anexă ce cuprinde expansiunea și succesiunea acestuia. Suntem proprietari de idei și nu rentieri ai acestui concept. De aceea o mare parte din veniturile noastre obținute din invenții le donăm comunității noastre: pentru construcția de noi piramide. Răuvoitorii ne spun: „Secta eqolocraților”, dar nu ne deranjează...

Spre viitor cu bucurie! Al XII-lea Fondator

Al douăzeci și cincilea eseu 25.02.2001

AL TREILEA AREAL EQONETIC

Eqonetologia socială va putea compara diversele modele naturale societale cum ar fi: societatea furnicilor, societatea albinelor, modelul atomizat al păianjenilor, etc., pentru a reuși să modeleze o viitoare structură a roboților, pentru a doua lor generație, având dimensiuni umane; aceasta va trebui integrată în cadrul «umanității concave».

Quadrivium-ul celui de-al treilea areal cuprinde:

1. Sociologia eqonetică ce se ocupă de studiul comunităților care locuiesc și lucrează în interiorul rețelelor eqopiramidale, pentru început, iar mai târziu va avea sub observație și societatea roboților.

2. Econometria eqonetică se va ocupa de

predicții, prognoze și previziuni ale economiei rețelei eqonetice dar va studia și interrelațiile economice dintre vechea LUME CONVEXĂ, în stagnare sau declin și noua LUME CONCAVĂ, într-o expansiune organică galopantă; va analiza, de asemenea, transferul material dintr-o lume în alta și gradul de flexibilitate și de adaptare al diverșilor actori sociali.

3. Politologia eqonetică și dreptul eqonetic vor analiza și reglementa relațiile teritoriale între arealele celor două lumi și evoluția lor pașnică, contractuală, pentru că, încă vreo câteva decenii, LUMEA CONVEXĂ va continua să reprezinte suportul, gazda, pentru noua LUME CONCAVĂ. De aceea, trecerea va trebui făcută consensual, fără rupturi, fără violență.

4. Conexologia sau paradigmologia își propune să realizeze o sinteză (o legătură) a axiomelor tuturor științelor; ar putea fi ceva între istoria științei, epistemologie și prognoza globală, adică un ghiveci. Poate că va fi util acest ghiveci pentru că, acum, majoritatea savanților sunt ultraspecializați și lasă ansamblul în seama preoților care nu sunt deloc specializați, dar nu este vina lor. Ce va rezulta din această conexologie vom vedea în viitor.

EPISTOLA A TREIA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (1)

Motto: „Înțeleg cuvintele misterioase gravate în zilele de dinainte de POTOPI!”

Asurbanipal, Rex Asiriei

Privind acest subtitlu parcă am în fața ochilor un ghem pe care trebuie să-l desfac și nu găsesc firul de care voi trage...

Deși voi ocupa mai mult spațiu și adesea, înșiruirea unor cifre va fi monotonă, pentru clarificarea demonstrației va trebui să analizăm următoarele coloane de cifre și apoi să formulăm, câteva întrebări...

I. Lista multiplilor secunde:

1. 1 secundă 1”
2. 1 minut 60”
3. 1 oră 3.600” (60’)
4. 12 ore (1/2 zi) 43.200” (720’)
5. 24 ore (1 zi) 86.400” (1.440’)
6. 5 zile (120 ore) 432.000” (7.200’)
7. 6 zile (144 ore) 518.400” (8.640’)

-
8. 7 zile (168 ore) 604.800" (10.080')
 9. 30 zile (720 ore) 2.592.000" (43.200')
 10. 3.000 zile (72.000 ore) 259.200.000" (4.320.000').

Considerând o „secundă cosmică” echivalentă cu un an terestru (dar având 360 zile și nu 365 zile) rezultă a doua listă:

II. Lista multiplilor „secundelor cosmice”.

1. 1 secunda cosmică 1 an terestru
2. 1 minut cosmic 60 ani tereștri
3. 1 oră cosmică 3.600 ani tereștri
4. 12 ore cosmice 43.200 ani tereștri
5. 24 ore cosmice (o zi cosmică) 86.400 ani tereștri
6. 5 zile cosmice (120 ore cosmice) 432.000 ani tereștri
7. 6 zile cosmice (144 ore cosmice) 518.400 ani tereștri
8. 7 zile cosmice (168 ore cosmice) 604.800 ani tereștri
9. 30 zile cosmice (720 ore cosmice) 2.592.000 ani tereștri
10. 3.000 zile cosmice (72.000 ore cosmice) 259.200.000 ani tereștri.

Ținând cont de traduceriile tablîțelor sumeriene unde se specifică foarte clar că odată la 3.600 ani tereștri își face apariția o planetă numită „NIBIRU” (ulterior „MARDUK.”- în Babilon), intersectând Centura de Asteroizi, se conturează, evident, ideea că un an al acelei planete (o vom numi „PLANETA X”) reprezintă, de fapt, 3.600 ani tereștri. Sumeneni au numit acest an „ȘAR” care este și anul biblic (cel din Vechiul Testament). Pentru noi, el reprezintă numitorul comun (limba «aymara» a calculatoarelor electronice) dintre scara timpului „furnicilor cosmice” și scara timpului galactic. Iată deci o a treia listă a unităților sumeriene pe care le vom transforma și în unități ale geometriei dinamice știind că

$$4 = \pi\sqrt{\phi}.$$

III. Lista multiplilor (și a submultiplilor) anilor cosmici sumerieni (ȘAR-ilor)

$$1. 0,277 \times 10^{-3} \text{ ȘARI } 0,25 \pi\sqrt{\phi}$$

$$2. 16,666 \times 10^{-3} \text{ ȘARI } 15 \pi\sqrt{\phi}.$$

$$3. 1 \text{ ȘAR } ' 900 \pi\sqrt{\phi}$$

$$4. 12 \text{ ȘARI } 10.800 \pi\sqrt{\phi}$$

5.. 24 ȘARI 21.600 $\pi\sqrt{\phi}$

6. 120 ȘARI 108.000 $\pi\sqrt{\phi}$

7. 144 ȘARI 129.600 $\pi\sqrt{\phi}$

8. 168 ȘARI 151.200 $\pi\sqrt{\phi}$

9. 720 ȘARI 648.000 $\pi\sqrt{\phi}$.

10. 72.000 ȘARI 64.800.000 $\pi\sqrt{\phi}$

Se pune întrebarea: cum este mai bine, să analizăm, acum, corelațiile inevitabile dintre cifrele de mai sus și o serie de evenimente (inclusiv pe scara geologică) sau să mai prezentăm câteva liste și apoi să încercăm să tragem niște concluzii minimale?

Vom vedea în cele ce urmează...

Al douăzeci și șaptelea eseu 05.04 2001

JAPONIA CONCAVĂ

Deși cu o suprafață mică ce cuprinde 6.852 insule,

Japonia deține una din primele șanse în privința extinderii ecologice în arealul Oceanului Pacific.

În conformitate cu standardele europene stabilite arbitrar care precizează că doar 10% din suprafața totală a unui stat ar trebui acoperită de „LUMEA CONCAVĂ”, Japonia apare ușor suprapopulată, ocupând 15% cu un spațiu ecologic virtual. În schimb, dacă Japonezii vor menține aceeași suprafață de pădure de aproximativ 70% din teritoriu, transformând restul de 30 % în areal ecologic atunci arhipelagul lor ar putea adăposti 250 milioane locuitori.

Deși un popor activ, dinamic, adaptabil, flexibil, poporul japonez nu este încă deschis spre a absorbi valuri de imigranți și nu are experiența culturală antropofagică.

Pentru cucerirea Pacificului va fi necesară o deschidere etnoculturală largă la care Japonezii se vor adapta având în vedere tradiția lor religioasă tolerantă.

Al douăzeci și optulea eseu 22.12.2000

CELE DOUĂ GEOMETRII

Într-un articol remarcabil scris în exclusivitate pentru cartea „ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI” a domnilor Max Toth și Greg Nielsen, Henry C. Monteith, cercetător al Laboratoarelor Sandia, Albuquerque, New Mexico, prezintă niște legături uluitoare dintre piramida mare (Keops), geometria statică, geometria dinamică, timp, entropie, etc. Să le luăm pe rând...

Geometria statică este acea geometrie care nu are nevoie de numerele π și ϕ pentru a-și determina dimensiunile și elementele de volum spre deosebire de geometria dinamică; aceasta se bazează pe numerele π și ϕ .

Anticii au considerat cubul ca fiind forma perfectă a geometriei statice iar sfera ca fiind forma cea mai echilibrată și perfectă a geometriei dinamice.

Henry C. Monteith precizează: „fiecare formă dinamică ce apare în lumea fizică are forma ei statică corespunzătoare din spațiul cosmic. Fiecărui electron îi este asociat un mic cub, fiecărei stele (cum ar fi soarele) îi este asociat un cub foarte mare. Dacă piramida are vreo legătură cu structura entităților spațiu-timp, atunci ea trebuie să aibă o legătură oarecare și cu un cub, astfel că, în mod implicit, vom găsi geometrie statică. Din același motiv, piramida trebuie să aibă și o legătură cu geometria dinamică.” Henry C. Monteith continuă...

„Spirala logaritmică este o funcție a numărului ϕ și, în consecință, este un element de construcție al geometriei

dinamice. Dovezi ale seriei Fibonacci și ale spiralei logaritmice apar și în natură. Astfel, scoica unui *nautilus* este împărțită în camere și are forma unei spirale logaritmice perfecte. De asemenea forma perfectă a trupului omenesc poate fi analizată prin folosirea unei serii Fibonacci. Anumite simboluri oculte ca steaua lui David sau steaua în cinci colțuri au distanțele măsurate în numere FIBONACCI.

În întregul Univers prezența vieții și a morții se suprapun, nașterea fiind ca o trecere de la geometria statică la cea dinamică iar moartea ca o tranziție de la geometria dinamică la cea statică.

O sferă perfect dinamică, așa cum este Soarele, moare prin iradiere, devenind din nou un cub static. Soarele a fost creat prin concentrarea energiei din planurile cubului static spre un punct din interior...

Forma Piramidei Mari denotă concentrarea materiei de la starea gazoasă (baza piramidei) la starea solidă (vârful piramidei). Aceasta implică faptul că este necesară o forță care să producă această concentrare, iar această forță poate fi analoagă cu «puterea minții» de a se concentra asupra unui singur punct.

INDIA, BHUTAN, SIKKIM, NEPAL

India reprezintă, probabil, cea mai mare provocare a umanității în secolul al XXI-lea. O cultura multimilenară, o civilizație străveche, cei mai buni informaticieni din SUA, condiții de relief variate, zone și tipuri climatice diverse, pe scurt, un întreg univers care susține, cu greu, acum, peste un miliard de locuitori.

Dacă guvernele indiene ar muta această masă de humanoizi în spații concave - presupunând că acestea au fost deja construite - ar avea nevoie de o suprafață de 13,5% din total. Se observă că India este deja suprapopulată.

Totuși, presupunând că guvernele indiene nu vor reuși să-și convingă proprii cetățeni să se înmulțească mai puțin și amplasând un spațiu concav pe terenurile degradate, deșertice, mai puțin fertile (cel mult 25% din total) rezultă că pe 820.120 km² de suprafață concavă ar putea încăpea aproape 1,85 miliarde locuitori.

Problema imensă ar fi alta și ar ține de mentalitate: cum să convingi un miliard de oameni pe parcursul unei generații (cca. 25 ani), să-și schimbe cutumele milenare, mutându-se pe „o altă planetă” chiar dacă este situată la câțiva metri de vechile cocioabe?

În perioada unei trecute campanii electorale am fost în vizită la un bulibașă al Țiganilor dintr-o localitate așezată

undeva în Nordul Balkanilor. Locuia într-un palat situat în mijlocul unor vile având aceeași arhitectură indiană specifică. Erau pardosite cu gresie de culori pastelate, aveau băi dotate cu cele mai moderne instalații sanitare dar reprezentau un fel de muzee. Țiganii nu locuiau în ele ci alături, în corturi; mâncau în aer liber, dansau și cântau și se simțeau fericiți. Această tradiție ancestrală nu le-o poate schimba nimeni.

Și atunci? Concluzia se desprinde de la sine: vor rămâne în LUMEA CONVEXĂ!

În schimb, Bhutan-ul, Sikkim-ul și Nepal-ul sunt teritorii situate pe versanții Himalayei, locuite de munteni budiști.

Astfel, Buthan-ul ar putea adăposti, în spațiul său concav, 10,5 milioane locuitori, Sikkim-ul - 1.6 milioane locuitori și Nepal-ul - 31,6 milioane.

Această trecere în revistă dorește să sublinieze imensul potențial al spațiului eqonetic având ca resurse doar apa (pe pantele Himalayei plouă musonic) și energia electrică valorificată local.

Al treizecelea eseu 16.07.2000

EQONET - FUNDAMENTUL

Mereu, metoda platoniciană, dialogul...

- Ce este EQONET-ul?

- „NET” înseamnă rețea, în limba engleză (latina secolelor noastre) și „EQO” (am mai spus) vine de la „OIKOS” (greaca veche) însemnând întreg, în plan spațial. Ar fi mai corect, poate, să folosim sintagma de „HOLONET” pentru că „HOLOS” (întreg) are conotații mai largi decât „OIKOS”. Dar am preferat prima variantă (EQONET) pentru că „EQO” amintește - printr-o deviere de semnificație - de natură, de iarbă verde, de paradis, deci de *fertilitate și succesiune*.

EQONET-ul este o rețea formată dintr-un număr constant de piramide ecologice.

Va trebui să detaliem.

Ideea inițială pornește de la conceptul lui Verdnatski care afirma, în prima parte a secolului al XX-lea, că omul nu poate trăi decât într-un spațiu mai larg, în mijlocul naturii (formularea este foarte aproximativă).

În urma unor experimente, s-a observat că reacția subiecților care trăiesc în spații închise, iluminate artificial, în peșteri, în birouri fără flori și plante de cameră, este frustrantă, în grade diferite.

Un alt unghi de abordare a conceptului EQONET a pornit de la anomalia urbanismului secolului al XX-lea numită „MEGALOPOLIS”: zgârie-nori monstruoși, locuri de

cazare în apartamentele din blocuri (cutii de chibrituri), aprovizionare cu apă, agent termic, energie electrică, energie informațională (TV, telefon, INTERNET, etc.) centralizate, antimodule, de unde posibilitatea colapsului...

Mijloc de deplasare antieconomic: zeul-automobil de 4-5 locuri ce transportă frecvent un singur pasager, vasele de comunicare megalitice: autostrăzile, scumpe, greu de întreținut, spațiofage.

În sfârșit, consecința s-a văzut: înstrăinarea omului de natură, de el-însuși, de menirea sa divină și transformarea lui într-un robot ce reproduce o societate greșită. De altfel și idealul său social este total greșit: păstrarea locului de muncă.

- Ce poate face un astfel de individ a cărei singură vină este de a accepta pasiv societatea în care trăiește?

- Să consume toate resursele lumii sale, să refuze să reflecteze asupra altora, să nu dorească să se schimbe și să dispară, precum dinozaurii...

- Și atunci care-i menirea divină a omului?

- Creația materializată prin refuzarea realității dar punerea în loc a altceva; mai întâi în planul mentalităților și apoi în cel proiectat în noul mod de viață, *eqolocratie*.

C H E S E D

Al treizeci și unulea eseu 01.04.2001

AMAZONUL EQONETIC

- De ce nu s-au gândit brazilienii să amenajeze insule plutitoare pe acest uriaș fluviu și pe afluenții săi valorificând, cu ușurință, potențialul junglei amazoniene? Sau poate s-au gândit?

Ar fi mult mai avantajos având în vedere faptul că „autostrada lichidă” este deja construită de Creator. Cursurile de apă navigabile ale Braziliei însumează peste 44.000 km (de 1,1 ori mai mult decât lungimea ecuatorului). Amazonul are, pe teritoriul brazilian, o lungime de 5.165 km.

Însumând lungimea afuenților mai importanți cum ar fi Putumayo (1.580 km), Rio Yapura (1.928 km), Rio Negro (2.260 km), Purus (3.200 km), Madeira (3.230 km), Tapajos (1.993 km), rezultă un total de 17.355 km (adică 39,4%).

Dacă 90% din lungimea aceasta apreciabilă va fi amenajată cu eqopiramide duble de un hectar fiecare, vom avea 15.620 km de râuri-navigabile având, pe fiecare km de râu, câte 900 locuitori. Rezultă deci o populație minimă, viețuind într-o lume concavă, plutind pe râuri, de peste 14 milioane locuitori.

Energia electrică este rezolvată prin amplasarea unor mori energetice anexate fiecărui modul eqonetic; se mai adaugă, de asemenea, și energia solară captată.

Ancorarea acestor module se va face valorificând experiența amplasării platformelor petroliere în Marea Nordului unde furtunile sunt frecvente spre deosebire de Amazon.

Izolarea față de mediul de junglă, ostil, reprezintă principiul fundamental constructiv al conceptului de „LUME CONCAVĂ”

După același model amazonian se vor putea amenaja, în spații concave, toate marile fluvii, începând cu Zairul.

Al treizeci și doilea eseu 19.06.2000

ECOLOGISM ȘI EQOLOCRAȚIE

Cine ești tu:

- cel ce-și închipuie că va deveni un GURU al secolului al XXI-lea?

- cel ce-ndrăznește să ne dea lecții nouă, elita universităților, savanți, doctori și preoți ai științei universale acumulate de milenii în creierele noastre, depozitari ai

absolutului și eterni baroni ai privilegiilor obedienței?

- cel ce, deși un diletant notoriu, îndrăznește să scrie o carte pe care și-o imaginează alături de „CORAN”, numind-o „LUMEA CONCAVĂ”?

Cine sunt eu:

- un fir de iarbă trezit de rouă dimineții?

- un grăunte de cuarț rătăcit pe nisipul plajei pe care tinerii din Copacabana joacă fotbal din zori și până în noapte?

- o adiere de zefir în arșița verii?

- un suflet de poet pierdut într-un secol al imaginii din care Gutenberg a fost exilat?

- un renașcentist, coleg cu Jakob Burckhardt din Basel, care făcea elogiul diletantismului într-o lume apusă, mai rațională?

- un «homo ludens», admirator al lui Johann Huizinga, ce intuise, mai devreme, ce va fi hărăzit speciei noastre (jocul)?

Concret:

- poate deveni ecologismul o nouă ideologie dominantă?

- există vreo diferență între ecologie și ecologism?

- ce înseamnă eqolocrație?

-
- cine sunt ecologiștii?
 - dar eqolocrații?
 - este clonarea un tabú pentru ecologiști?
 - este dezirabilă o emancipare a roboților (androizi și cyberi)?
 - este acceptabilă o lume bipolară a clone-lor și a cyberi-lor?
 - este necesară expansiunea noastră pe suprafața oceanelor în zona intertropicală?
 - este posibil transferul nostru pe Lună și pe Marte?

Ei bine, la toate aceste întrebări vom răspunde împreună.

Al treizeci și treilea eseu 20.11.2000

EQOTERITORIUL

Acesta este punctul de inflexiune, cheia de boltă sau răscrucea LUMII CONCAVE. Navigând în jos, spre domeniul MICRO, remarcăm un spațiu-resursă uriaș (în sens relativ) ce înconjoară un minuscul complex locuibil care, la rândul său, cuprinde un adevărat univers: casele eqopiramidale,

serele eqopiramidale, domeniul public reprezentat prin piața centrală.

Animatorii acestei comunități, cu profesiunile lor distincte, cu familiile lor, cu problemele lor, moderate, este adevărat, de efectul de piramidă care-i face mai calmi, sunt „nuclee de condensare” ale acestei lumi aflate într-o permanentă expansiune modulară. Navigând, însă, în sus, spre domeniul -MACRO-, constatăm, adesea, o regrupare a eqoteritoriilor în eqofederații formate după criteriile cele mai diverse: după apartenența la aceeași grupare religioasă (biserica/sectă), după un anume hobby al membrilor comunității, după amplasarea în spațiul geografic (cu o multitudine de subvariante), după criterii economice, etc.

Uneori, aceste eqofederații se pot grupa în confederații, în funcție de interesele cele mai diverse și, în sfârșit ca un suprem arbitru, cu un rol de reper moral, dar obligatoriu fără nici un fel de atribuție coercitivă, FORUMUL celor 12 FONDATORI transformat, ulterior, în FORUMUL celor 12 SUCCESORI.

Iată cum, deja, domeniul -MACRO- nu mai aparține deloc geografiei, transgresând spre politologie, spre drept internațional și spre alte „logos”-uri.

Dar, pentru noi, esențial este faptul că eqoteritoriul rămâne „euglena verde” (mereu o amintesc) a noii LUMI CONCAVE.

Aceasta este limita absolută a oricărei expansiuni

teritoriale: doar 400 km².

Eqoteritoriul poate cuprinde eqocomplexe situate la distanțe de mii de km (sau de ani-lumină, în viitor) unele de altele, dar unite prin aceeași afinitate de criterii auto-alese.

Configurația spațială a unui eqoteritoriu compact poate fi în tablă de șah sau în sistem „domino”. Fiecare comunitate își alege configurația pe care o preferă ținând cont, în primul rând de formele de relief pe care se află situată. Este foarte posibil ca eqopiramida AMOQ, de 100/100/63,6 metri să domine viitoarea LUME CONCAVĂ pentru că valorificarea celei de-a treia dimensiuni, înălțimea, este deplină.

Ceea ce trebuie însă reținut este faptul că eqoteritoriul este limita absolută de extindere a oricărui imperiu (o limită minusculă, de altfel) și în același timp eqoteritoriul reprezintă piatra unghiulară pentru orice fel de construcție geopolitică mai extinsă. De aceea doar CONSILIUL GUVERNATORILOR eqoteritoriilor poate fi forumul de decizie suprem pentru toate directivele „LUMII CONCAVE”.

Ceea ce va trebui rezolvată cu rapiditate, va fi relația dintre eqoteritoriile amplasate pe domeniul marilor state civilizate și administrațiile acestora.

Al treizeci și patrulea eseu 27.07.2001

EPISTOLA A PATRA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (2)

- Care este legătura dintre geometria statică și geometria dinamică, în concepția vechilor sumerieni și a vechilor egipteni?

- Prin ce element este probabil să se manifeste pentru a ne oferi o cheie de dezlegare a misterelor noastre?

Privind LISTA A III-a (vezi eseu nr. 26), observăm că, „anul zeilor” este unitatea lor de măsură reprezentând o rotație completă a -Planetei X- (echivalent cu 3600 ani terestri), în geometria dinamică am scris acest an: $900\pi\sqrt{\phi}$. Dar acest an al zeilor (conform convenției propuse mai sus) reprezintă doar o oră-galactică formată, desigur, din 3.600 secunde galactice. Pentru a determina câte unități dinamice ($\pi\sqrt{\phi}$) conține o secundă galactică împărțim anul zeilor la 3.600 rezultând $0,25\pi\sqrt{\phi}$ sau $(\pi/4)\sqrt{\phi}$.

Privind relația adusă de Pytagora din Egipt: $4 = \pi\sqrt{\phi}$ rezultă că o secundă galactică reprezintă a patra parte din

numărul oricărei „FUNDAȚII”. Mai mult, făcând abstracție de „ $\sqrt{\phi}$ ” (pentru moment) ne amintim că un cerc este echivalent cu numărul π . Deci, unitatea reprezintă a patra parte a cercului, adică unghiul de 90 de grade.

Și de abia acum putem întocmi lista celor „ȘAPTE CERURI” biblice care sunt, de fapt, niște sfere pe care noi le considerăm cercuri orbitale ale unor planete și sisteme solare.

IV. LISTA CELOR „ȘAPTE CERURI”

1. Secunda cosmică anul terestru (360 de zile)
2. Ora cosmică 3.600 ani tereștri (anul „Planetei X”)
3. Anul mare (platonician) 25.920 ani tereștri (360 zile sau 7,2 ȘARI)
4. Ziua cosmică 86.400 ani tereștrii (24 ȘARI)
5. Echivalentul galactic 129.600 ani tereștri (36 ȘARI)
6. 5 zile cosmice 432.000 ani tereștrii (120 ȘARI)
7. 30 de zile (luna cosmică) 2.592.000 ani tereștri (720 ȘARI)

Există și alte „ceruri” cum ar fi cel format de rotația sistemului nostru solar în jurul centrului galaxiei și,

probabil, cel format de rotația galaxiei noastre, dar aceste aspecte nu fac obiectul „speculațiilor” noastre.

Al treizeci și cincilea eseu 14. 10 .2000

A PATRA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

O revoluție urbană (1)

Către provinciali,

...

Să fi avut oare dreptate Thomas Malthus cu a sa celebră teorie despre creșterea aritmetică a resurselor alimentare în contradicție cu creșterea geometrică a populației planetei noastre?

Cei mai mulți geografi infirmă, argumentat, această teorie veche de peste două secole.

Totuși, ceea ce ar trebui subliniat - și meritul aparține lui Malthus în primul rând - este semnalul de alarmă lansat în acele timpuri preindustriale pe care l-au reluat, cu o remarcabilă strălucire, doi cercetători americani

de la M.I.T, (Massachusetts Institute of Technology), în anul 1971 prin prezentarea „Primului Raport al Clubului de la Roma” având titlul „LIMITILE CREȘTERII”.

Cei doi autori de prognoze erau căsătoriți și se numeau Donnella și Dennis Meadows.

Decenii s-au scurs de atunci, de la prima „criză a petrolului” și nu numai că raportul celor doi cercetători nu a fost luat în seamă, fiind considerat fatalist, dar într-o jumătate de lume (cea Estică), a fost luat în derâdere.

Poate că tocmai această persiflare a mandarinilor științei din acele vremuri îndepărtate ne-a stimulat pe noi, studenții boemi ai Răsăritului, să ne-ntrerupem concertele și festivalurile pentru a ne retrage în biblioteci, aprofundând acele predicții. De-atunci ne-a încolțit ideea că această lume supraabundentă este mult mai fragilă decât pare și decât o cântam noi.

Au urmat, apoi, și alte rapoarte ale Clubului de la Roma, din ce în ce mai documentate, cu referiri regionale sofisticate, având atașate anexe elaborate pe calculator (pe-atunci apăruse această modă) dar nici unul nu a avut strălucirea geniului acelui prim raport. Mai mult, previziunile sale au fost mult depășite de realitățile deceniilor următoare, în sens negativ. Acea celebră sintagmă de „creștere zero” avea să facă școală doar în plan orizontal nu însă și în profunzime.

Vă veți întreba, dragi provinciali, ce legătură au toate

aceste aserțiuni cu așa-zisa revoluție urbană pe care-o preconizăm noi?

Ei bine, aceste idei dominante, în acel faimos raport, reprezentau modul de gândire comun al elitei politice, economice și sociale, adică rezumând, lumea nu putea fi concepută decât convexă. Ceva mai târziu, acest concept geometric fundamental a dus la o nouă filosofie cu multe aspecte pozitive dar la fel de extensive în planul resurselor energetice, la fel de energofagă ca și cele anterioare.

Aceasta este separarea structurală dintre noi, eqolocrații și toți ceilalți „globaliști”: lumea noastră este concavă! De fapt, este impropriu a spune „lumea noastră” pentru că este vorba despre „lumile noastre”.

Totuși, deși trăim fiecare dintre noi în „peșterile noastre eqopiramidale”, evident concave, suntem mult mai „globaliști” decât toți ceilalți locuitori ai Terrei, separați în națiuni, în rase, religii, etc., pentru că unealta noastră de lucru și de comunicare, în același timp, este INTERNET-ul. Existența EQONET-ului nu poate fi concepută fără „brațul infinit” al INTERNET-ului.

Și mai este cava. Esențial. Noi, toți, suntem doar provinciali. Noi nu putem concepe, nu înțelegem, un centru unic ce ne-ar putea dirija, global. Pentru noi, pentru fiecare din noi, singurul centru acceptat este „peștera noastră eqopiramidală”. Aceasta presupune că tolerăm, acceptăm și încurajăm existența celorlalte „spații concave” total diferite de

noi,

Pentru că noi nu putem iubi decât o lume diversă și tolerantă.

Al treizeci și șaselea eseu 09.11.2000

EQOPIRAMIDA

De ce să ne mutăm în niște construcții în formă de piramidă când putem sta, foarte bine, în apartamentele din blocuri sau în casele particulare?

Unul dintre posibilele răspunsuri ar putea fi în legătură cu energia cosmică preluată de vârful unei construcții piramidale și distribuită de-a lungul meridianului său central provocându-ne o stare de destindere, benefică...

Un alt răspuns ar avea legătură cu creșterea explozivă a plantelor în spațiile piramidale (literatura de specialitate este plină de exemple).

În sfârșit (deși ar mai fi multe argumente) pentru că a venit timpul constituirii comunității concave care nu se teme de impactul vreunui asteroid cu Terra, care poate supraviețui și comunica și, mai mult, se poate extinde; spre stele...

Concret, acest eseu nu se dorește un exercițiu de virtuozitate inginerească (nici nu ar fi posibil întrucât autorul

are o formație umanistă) dar va preciza câțiva dintre parametrii fundamentali ai LUMII CONCAVE, adică cei cantitativi din spațiul energetic și asamblarea acestora într-o multitudine de configurații (aspectul calitativ).

Referitor la eqopiramidometrie avem două posibilități de referință:

- prima are în vedere un adevărat spațiu concav, acoperit integral cu o peliculă transparentă; un spațiu nu prea mare dar nici prea mic care va fi amenajat cu alte piramide mai mici, cu spații verzi, forestiere, cu bazine piscicole, și, desigur, cu spații de locuit. Suprafața acestui modul pe care l-am numit AMOQ este de 10.000 m². În tabelul de mai jos vom prezenta toți parametrii eqopiramidelor din LUMEA CONCAVA;

- a doua posibilitate de referință pornește de la un prezent exploziv: construirea de case eqopiramidale mici, foarte ieftine, incomparabil mai performante decât cele mai sofisticate vile actuale, având un mobilier de asemenea piramidal.

Această variantă se va impune, la început, orașele fiind invadate de noile construcții cu formă ciudată.

Trebuie să ținem cont, totuși, de câteva reguli morfometrice imuabile:

- înălțimea fiecărui palier (etaj) va avea 2,544 m (adică 4 coți egipteni);

- latura bazei pentru o singură încăpere va fi de 4 m (deci suprafața minimă va fi de 16 m²);

- numărătoarea palierelor se face dinspre vârf spre bază (palierul I fiind în vârf);

- elementele constructive ale unei case eqopiramidale sunt: țevi de dimensiuni standardizate îmbinate manual pentru coloana centrală, muchii și apoteme; șine de cale ferată pentru laturile palierelor, colțare turnate având suprafața standard de 1,618 m², plăci transparente ce pot deveni opace cu suprafața de asemenea de 1,618 m² alcătuite, la rândul lor din „cărămizi eqonetice”, în formă de paralelogram (vedere din profil), păstrând unghiul de 51 de grade și 51 de secunde. O astfel de placă de 1/1,618 m ar putea conține 200 cărămizi eqonetice (10/20 bucăți), dar soluția cea mai ieftină ar fi cu plăci turnate din materiale ușoare (deșeuri de mase plastice și cauciuc) cu un grad ridicat de rezistență (produse asemănătoare bolțarilor folosiți în construcții); mobilier eqonetice ce respectă proporțiile de frumusețe impuse de formula magică ($4 = \pi \sqrt{\phi}$) lăsând creativitatea să zburde în amenajarea spațiului interior.

lață tabelul promis:

(Tabelul III. 1 se găsește în Anexa 3)

Privind tabelul remarcăm următoarele:

- denumirile modulelor piramidale semnifică zeii și faraonii cu excepția celui de-al șaptelea care a fost botezat AMOQ în loc de AMON;

- înălțimea piramidală reprezintă multipli ai numărului 1,272 echivalentul a doi coți egipteni;

- suprafața laterală se calculează cu ușurință prin înmulțirea suprafeței bazei cu numărul 1,618;

- suprafața unui colțar este de 1,618 m²;

- suprafața unei plăci este de asemenea 1,618 m².

Al treizeci și șaptelea eseu 23.12.2000

DIMENSIUNILE PIRAMIDEI IDEALE

Piramida ideală maximă ar trebui să presupună niște dimensiuni apropiate de cele ale Marii Piramide (Keops). Acestea erau: latura bazei spre Nord = 230,26 m, latura bazei spre Est = 230,39 m, latura bazei spre Sud = 230,45 m și latura bazei spre Vest = 230,36 m. Aproximând pentru a considera baza un pătrat am avea latura bazei standard de 230,365 m rezultând o suprafață a bazei de 53.068,033 m² și o înălțime de 146,51466 m.

Dacă am împărți această înălțime la $\sqrt{\phi}$, ar rezulta cifra de 115,2. Ceva nu este în regulă. Cu siguranță că vechii egipteni considerau înălțimile piramidelor multipli întregi ai numărului $\sqrt{\phi}$ (reprezentând doi coți egipteni). Cea mai probabilă înălțime a piramidei lui Keops ar putea fi $115\sqrt{\phi} = 146,28$ m (adică 330 coți egipteni).

Pornind de la acest considerent estetic necesar lumii noastre concave, am admis că piramida noastră maximă standardizată tip Keops va avea latura bazei de 200 m și înălțimea de 127,2 m sau $100\sqrt{\phi}$, (reprezentând 200 coți egipteni). Acest fapt presupune că apotema sa este de $100\sqrt{\phi}$, ceea ce ne conduce cu gândul la numărul stabilității și al echilibrului universal: 4. Acest număr face trecerea dintre cele două geometrii (statică și dinamică) pentru că frecvent îl vom scrie în forma sa dinamică: $\pi\sqrt{\phi}$.

Ei bine, tot universul nostru concav se concentrează asupra multiplilor acestui număr.

Toate dimensiunile noastre existențiale în spațiul concav (care este și mai dinamic decât cel convex) reprezintă niște multipli ai numărului $\sqrt{\phi}$. Concluzionând, putem afirma că ecuația noastră arată într-o formă metaforică, astfel:

$$\text{ECHILIBRU} = \text{MODULARITATE} \times \sqrt{\text{FRUMUSETE}}$$

Deci, lumea noastră concavă va trebui să se bazeze pe această armonie universală.

Al treizeci și optulea eseu 31.03.2001

NORVEGIA CONCAVĂ ȘI DEȘERTURILE

Este foarte probabil ca acest teritoriu european al vikingilor să devină locul de pelerinaj al viitorilor cetățeni ai LUMII CONCAVE: în fiecare an, la Capul Nord.

Curentul Atlanticului de Nord (ramificație a Gulf Stream-ului) îi scaldă țărmurile încât și în miezul iernii iarba rămâne verde la Cercul Polar, lungimea totală a acestor țărmuri fiind de 30.650 km, reprezentând 3/4 din lungimea ecuatorului; unele fiorduri au lungimi impresionante: Trondheims Fjord - 180 km, Sogne Fjord - 204 km, Hardanger Fjord - 183 km.

De-a lungul coastelor se înșiruie cca. 150.000 de insule, insulițe și stânci, în cea mai mare parte, nelocuite. De

asemenea, acest teritoriu este străbătut de numeroase râuri scurte (datorită apropierii lanțului muntos de mare) care prezintă multe praguri și cascade. Lacurile sunt numeroase, cel mai mare fiind Mjøsa (390 km²).

Potențialul hidroenergetic este ridicat fiind bine valorificat.

Potențialul eqonetic al Norvegiei este extrem de ridicat și datorită mentalității locuitorilor săi, toleranți, deschiși spre nou, pacifiști.

Astfel, Norvegia ar putea adăposti în spații concave 73 milioane de locuitori ocupând doar 10% din teritoriul său. Dacă remarcăm faptul că 71,4 % din teritoriul său este ocupat de „alte terenuri” observăm că această țară nu are limite în pragul dezvoltării eqonetice.

Mai mult, având un excedent de apă imens, îl va putea exporta, după o eventuală tratare în rezervoare piramidale către zonele deșertice.

Înainte,însă, de a vedea spre ce deșerturi se va îndrepta apa piramidală norvegiană, va trebui să facem un scurt popas islandez.

Suprafața Islandei, de 103.000 km², ar putea adăposti, cu ușurință, 23.175.000 locuitori, fiind ocupată de LUMEA CONCAVĂ în proporție de 10%.

Vă imaginați ce potențial uman imens ar deține Islanda în cazul în care întreaga sa suprafață ar fi o lume

concavă? Peste 230 milioane de locuitori. Nici nu are sens să vehiculăm asemenea cifre pentru că se ivesc probleme de integrare culturală care sunt mult mai greu de rezolvat.

Ei bine, cel mai apropiat „burete deșertic” ar fi cel mauritanian, având și o largă deschidere spre valorificarea Saharei Centrale.

Totuși, este puțin probabilă colaborarea cu un guvern care blochează desfășurarea raliului Paris-Dakar.

Cu siguranță că vor rămâne foarte multe spații emice pe această planetă. Este imposibil de colaborat cu niște indivizi precum talibanii afgani care distrug statuile lui Budha. Dar a-i extermina nu mai reprezintă o soluție umană. Așa că mai bine vor fi menținuți în spațiile lor izolate.

Un potențial deșertic vast ce va putea fi mult mai ușor valorificat va fi cel al Arabiei Saudite și cel al Australiei pe seama aportului apei de aisberg din Antarctica.

Arabia Saudită, deși este un regat absolutist și islamic, are o mare deschidere spre viitor.

Cele 10 procente ale suprafeței sale de 2.149.690 km² ar putea adăposti și întreține, în condiții foarte bune, un număr de 483.680.250 humanoizi, de aproape 50 de ori mai mult decât populația sa actuală.

Este foarte posibil ca guvernul regal al Arabiei Saudite să investească în infrastructura unei lumi concave arabe și musulmane întrucât, dispune atât de resursele

financiare necesare cât și de un vast potențial de energie solară.

Australia are un imens potențial econetic. Este locuită de o populație. cu o mentalitate foarte modernă și deschisă.

Cele 10 procente ale suprafeței sale de 7.686.848 km² pot fi acoperite cu un spațiu econetic de 1,73 miliarde de locuitori, de 100 de ori mai mult decât în prezent. Pentru Australia nu este necesară o creștere accelerată a suprafeței sale concave datorită dificilelor probleme de integrare.

În schimb, Arabia Saudită va putea integra mult mai ușor, într-un ritm alert, o populație islamică pauperă din spațiul adiacent Mai mult, în urma succesului acestei concavizări va putea transforma Sahara actuală, pustie, într-o Sahara saudită islamică și prosperă datorită oazelor eqopiramidale transparente ce vor putea ocupa o suprafață de peste 880.000 km² (10% din suprafața imensului deșert). Populația din această lume concavă ar atinge 1,98 miliarde. Ce potențial imens pentru regele Arabiei Saudite!

Resursele de apă din aisbergurile antarctice vor fi redistribuite din nodul de tranzit reprezentat de insula Kerguelen. Deci, va fi necesar și sprijinul Franței.

Iată de ce este necesară o bună colaborare la nivel global, având tradiții culturale și mentalități diferite. Bariera civilizațiilor lui Samuel Huntington va trebui trecută peste numeroase punți.

Al treizeci si nouălea eseu 28.01. 2001

EPISTOLA A CINCIA CĂTRE MAKCHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (3)

- De ce are cercul 360 grade sexagesimale și nu 365, să spunem?

- De ce vechii egipteni au preferat sistemul zecimal (și centesimal) în locul celui sexagesimal?

Înainte de a încerca o schiță de răspuns la aceste întrebări, și la altele, ar fi util poate, să mai privim cifrele din următorul tabel:

(Tabelul III.2 se găsește în Anexa 4)

Mai întâi despre metodă. Datorită calculelor lui BODE, câteva planete exterioare au fost observate mult mai târziu (Uranus, Neptun și Pluto). Acest fapt presupune că, cel puțin la nivelul sistemului nostru solar (dar nu numai) există

niște legi de o armonie desăvârșită. Dacă ne vom ghida după acestea (și numărul ϕ sau $\sqrt{\phi}$ ar putea fi un reper) este posibil să ajungem la niște concluzii mai apropiate de o realitate foarte veche. Acea cunoaștere ne va permite să anticipăm viitorul mediu și îndepărtat și să încadram prezentul nostru actual în sfera celestă meritată: cea a „furnicilor galactice”.

Și, în sfârșit, un ultim exercițiu speculativ. Este binecunoscut faptul, de către egiptologi, că înălțimea piramidei lui Keops (și a oricărei piramide ideale) reprezintă, în același timp, și raza unui cerc imaginar a cărui lungime este perimetrul laturilor piramidei.

Dacă am considera latura bazei de 3 unități, atunci ar rezulta următoarele dimensiuni ale acestei piramide imaginare: înălțimea - 1,908 sau $1,5\sqrt{\phi}$, apotema - $1,5\phi$ (2,427), muchia $2,698(2,12\sqrt{\phi})$ și suprafața cercului rezultat este de 11,447992... Celelalte suprafețe de comparație sunt:

(1) cercul circumscris pătratului bazei piramidei cu latura de 3 unități — $14,15(0933)$ sau $4,5\pi$;

(2) cercul ideal de care am menționat având suprafața de $11,44(7992)$ unități ($3,64\pi$ sau $9\sqrt{\phi}$);

(3) pătratul bazei piramidei cu suprafața de 9 unități ($2,25\pi\sqrt{\phi}$);

(4) cercul înscris în pătratul bazei piramidei cu suprafața de 7,07(5467) unități ($2,25\pi$);

Din rapoartele între aceste relații rezultă că:

$$(1) : (2) = 2/\phi \text{ (1,236);}$$

(1) : (3) = $\pi / 2$ (1,5723) - am folosit valoarea egipteană a numărului π ;

$$(1) : (4) = 2;$$

$$(2): (3) = \sqrt{\phi};$$

$$(2): (4) = \phi;$$

$$(3): (4) = \sqrt{\phi}.$$

Extrapolând această piramidă ideală la scara sistemului nostru solar vom observa, pe tabelul anterior, că înălțimea acestei piramide imaginare care este și raza cercului ideal reprezintă și viteza de rotație a planetei Marte în jurul Soarelui (exprimată în unități astronomice per zile-standard).

Deci, vechilor egipteni li s-ar fi putut revela faptul că latura bazei primelor lor piramide trebuia să fie proporțională cu înălțimea, apotema, etc. dar nu oricum ci cu numerele geometriei dinamice: π , $\pi / 2$, ϕ , $\sqrt{\phi}$. Nu revin, acum, la legăturile cel puțin stranii dintre dimensiunile Marii Piramide (Keops) și câteva dintre dimensiunile Pământului, prezentate pe larg, foarte exact, în tonele de literatură existentă.

Vreau doar să sugerez că, într-un viitor apropiat, când pașii noștri se vor opri pe Marte, să încercăm să ne aplecăm puțin spre a cerceta SFINX-ul marțian și poate că o serie de enigme își vor pierde voalul.

Al patruzecilea eseu 06.04.2001

BANGLADESH - UL EQONETIC

Bangladesh-ul reprezintă monotonie spre deosebire de India care este diversitate.

Această țară nefericită, suprapopulată, ar putea să supraviețuiască în condiții civilizate și prospere dacă ar trece, integral, la conceptul de „LUME CONCAVĂ”.

Astfel, suprafața sa de 142.776 km², acoperită în proporție de 50% cu eqopiramide, ar adăposti 160 milioane locuitori deși, respectând standardul european, doar 10% din suprafața sa ar trebui să fie eqonetică. În acest caz ar locui doar 32 milioane de indivizi.

Se observă, cu claritate, că marea problemă a acestei țări o reprezintă mentalitatea. Și în acest spațiu, ca și în India, prima soluție ar fi reducerea drastică a populației,

astfel că o îndelungată tradiție religioasă va trebui demolată.

Se pare, totuși, că cei mai mulți locuitori ai acestei țări preferă să se lase înecați de valurile aduse de ciclonii ce inundă delta Gangelui și a Brahmaputrei decât să-și schimbe modul de viață.

De aceea cuceritorii oceanelor și ai spațiului cosmic nu au nevoie de cutume, obiceiuri, credințe religioase. Ei cred doar în destinul lor de cuceritori pentru că ei își smulg viitorul pentru ei și pentru urmașii lor spirituali.

ANEXA 3
TABEL III.1

Nr. Crt	Denumirea modulului	Nr. etaje	L _s (m)	H (m)	a (m)	M (m)	S _s (mp)	S _t (mp)
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Ibis	-	2	1.272	1.618	1.902	4	6.41
2	Toth	1	4	2.544	3.236	3.804	16	25.8
3	Seth	2	8	5.088	6.472	7.608	64	103.5
4	Horus	3	12	7.632	9.708	11.412	144	232.9
5	Hathor	4	16	10.716	12.944	15.216	256	414.2
6	Zoser	5	20	12.72	16.18	19.02	400	647
7	Amoq	25	100	63.6	80.9	95.1	10.000	16.1
8	Keops	57,6	230.365	146.51	186.36	219.08	53.068,03	85.86

ANEXA 4
TABEL III.2

Nr. crt	Planeta	Distanța față de soare		Raza km	Circumferința U.A.	Durata		Obs. (5:7)
		Mil.km	U.A.			În zile terestre	Echivalent U.A./zi*	
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Mercur	58	0.38666	2.440	2.43186	88	0.244444	9.95
2	Venus	108	0.72	6.200	4.52829	255	0.708333	6.39
3	Terra	150	1	6.371	6.29	365 (-5)	1.013888	6.20
4	Marte	228	1.52	3.394	9.56	687	1.908333	5.01
-	Centura de asteroizi	300	2-3	-	12.58			
5	Jupiter	779	5.19333	71.400	32.66	4.332	12.033333	2.71
6	Saturn	1.427	9.515333	60.300	59.83	10.779	29.941666	1.99
7	Uranus	2.869	19.12666	25.900	120.29	30.705	85.291666	1.41
8	Neptun	4.504	30.02666	24.300	188.85	60.198	167.21666	1.13
9	Pluto	5900	39.3333	2.935	247.38	90.760	252.11111	0.98
10...	Planeta X					1.296.000 1.314.000	1 3.600	

*Anul – stan
Ziua – stan

G E B U R A H

Al patruzeci și unulea eseu 09.10.2000

CELE ȘAPTE ZILE ALE FACERII EQONETULUI

1. La început, în acel an ZERO al Erei Spațiale (anul 2000 al Erei Creștine), Creatorul Universului s-a arătat în vis unui muritor spunându-i: „construiește-ți o piramidă după modelul lui Keops, dar mai mică, cât o casă, mută-te-n ea și cheamă-ți vecinii. Vei vedea că vor dori și ei să le construiești câte una. Fă-o și vei observa că toți vor fi mulțumiți pentru că, deja, ai format o rețea, pătrunzând într-un nou univers scaldat de lumină. „Eqonetul”.

A fost ziua întâi

2. Creatorul i-a șoptit muritorului pe care și l-a ales drept traducător - făcându-l „al doisprezecilea fondator” - că «lumea

inteligenței» se împarte în trei părți:

- înainte și după apariția lui Guttemberg;
- înainte și după inventarea INTERNET-ului;
- înainte și după nașterea EQONET-ului;

ziua a doua

3. Creatorul a propus construirea primei rețele eqopiramidale în deșert. Acolo era multă lumină și energie dar nu era apă. De aceea el a cerut încă o rețea de eqopiramide construite pe ghețari pentru ca apa acestora să înverzească deșertul. Și a văzut că era bine;

ziua a treia

4. Creatorul a insistat ca fiecare eqopiramidă locuită să aibă o soră geamănă, de aceleași dimensiuni, în interiorul căreia va fi asigurată, în totalitate, hrana pentru acei locuitori și, mai mult, o suprafață de teren înconjurătoare, egală cu eqopiramida inițială, care va fi împădurită. Și „FONDATORII” au văzut că era bine;

ziua a patra

5. Creatorul a extins sfera arealului împânzit cu eqopiramide de la deșerturi și calote glaciare la insule pustii, suprafețe oceanice, lacustre, râuri, jungle, creând „TERITORIILE CONCAVE” cu autonomie extinsă, cu suprafață maximă standardizată și guvernator propriu. Le-a grupat în federații;

ziua a cincia

6. Creatorul a dorit ca, de treburile curente, administrative, ale

teritoriilor concave, să se ocupe guvernatorii și Consiliile teritoriale, dar asupra treburilor spirituale să se aplece „Cei 12 fondatori” de-a lungul întregii lor existențe urmând ca, după trecerea lor peste STYX, să fie urmați de către „cei 12 succesori”. Și a considerat că era bine;

ziua a șasea

7. În ziua a șaptea Creatorul și-a sfârșit lucrarea, a binecuvântat această zi și s-a odihnit într-o eqopiramidă observând că este mult mai reconfortant. De atunci, noi nu mai putem locui decât în interiorul „EQONET-ului”.

Al patruzeci și doilea eseu 29.01.2001

EPISTOLA A ȘASEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (4)

În acest moment nu-mi pot explica (sau nu am suficiente argumente) de ce are cercul 360 de grade și de ce vechii egipteni au renunțat la sistemul sexagesimal trecând la cel zecimal și centezimal dar sunt convins că nu greșesc dacă susțin, cu absolută convingere, în stilul „acusticilor” religioși - fondatori de religii - că sensul trigonometric de rotație al acelor ceasornicelor noastre este o moștenire a sumerienilor care, la rândul lor, au primit-o în dar de la „Zeii” ce i-au vizitat și creat și care-au coborât pe Pământ, de pe Planeta X care la rândul ei orbitează în sens trigonometric, invers decât planetele sistemului nostru solar, având ca apogeu „Centura de Asteroizi”. O rotație completă a acestei planete este de 3600 ani tereștri. Ce coincidență: o ora - cosmică a cărei secundă este un an terestru și al cărui minut reprezintă 60 ani tereștri.

Dar precesia echinoctiilor are loc la un interval de 25.920 ani tereștri, fiecărei zodii revenindu-i câte 2.160 ani. Deci, în curând,

intrăm în zodia vârsătorului părăsind zodia peștilor. Aici s-ar putea să fie eroarea celor cinci zile, în sensul că 25.920 ani reprezintă produsul dintre 12 luni a câte 2.160 ani (30×72). O zi reprezintă 72 de ani; deci cinci zile ar fi 360 ani (o altă explicație la întrebarea „de ce un cerc are 360 grade?”).

De aceea, precesia echinocțiilor ar trebui să aibă loc poate la $25.920 + 360 = 26.280$ ani. Nu sunt astronom, nu știu, dar am să-ncerc să mă documentez.

Oricum, ceea ce m-a frapat a fost importanța mare acordată acestei diferențe de cinci zile (o anomalie de la frumusețea cercurilor de 360 de grade) care se regăsește, mereu, în calendarul galactic.

Privind lista celor „șapte ceruri” remarcăm o creștere armonioasă spre sferele mai înalte, astfel:

- anul platonician reprezintă 30% din așa-zisa „zi-cosmică” de 86.400 ani tereștri;
- 20% din „echivalentul galactic” (un numitor comun astronomic reprezentând 36 rotații ale Planetei X);
- 6% din cele cinci zile cosmice buclucașe (432.000 ani tereștri);
- 1% din luna cosmică.

Am putea să continuăm precizând că anul platonician reprezintă 0,01% din anul galactic (rotația sistemului nostru solar în jurul centrului galaxiei), dar nu mai este cazul. Ajunge!

Și de-abia acum vom face referiri la traduceri (publicate în 1976 și 1980, în S.U.A.), unora dintre tăblițele sumerienilor, în două cărți remarcabile intitulate „A DOUĂSPREZECEA PLANETĂ” și „TREPTE SPRE CER”, al căror autor este domnul Zecharia Sitchin.

Ca urmare a unor preocupări mai vechi, legate de cercetări în domeniul hidrologiei, am fost interesat de succesiunea perioadelor

glaciare și interglaciare și, mai ales, de determinarea, cu o precizie cât mai mare, a încheierii glaciațiunii Wurm. Nu intru acum în detalii (să le zicem tehnice) dar încep să cred că doctorii John T. Hollin de la Maine University și A.T. Wilson de la Victoria University din Noua Zeelandă au dreptate: ultima glaciațiune (Würm) s-a terminat brusc printr-un cataclism planetar.

Calota antarctică, imensă la sfârșitul acești perioade glaciare, a basculat pe stratul de nămol de dedesubt ajungând în Oceanul Planetar și producând o maree gigantică. De asemenea, ca urmare a rezonanței, o parte însemnată a calotei groenlandeze s-a prăbușit în mare. Desigur, centrul de presiune atmosferică s-a modificat, producându-se furtuni și un val de precipitații ce-avea să fie cunoscut, prin intermediul legendelor tuturor popoarelor sub numele de „POTOP”.

Dar ce sau cine a putut „da bobârnacul” (dislocui) imensei calote antarctice pentru a o împinge în ocean?

Răspunsul l-am găsit în traducerea domnului Sitchin: atracția gravitațională a Planetei X. Apoi, fiind ghidat de textul domnului Sitchin, mi-am aruncat privirea pe capitolul „Geneza” (6:3) din Vechiul Testament. Într-adevăr, zilele umanității (până la Potop) sunt de 120 de ani, dar ani ai Planetei X ($120 \times 3.600 = 432.000$ de ani terestri). Iată cele cinci zile cosmice buclucașe.

După Potop însă asistăm la nașterea civilizației istorice cu momente de climax situate la intervale de 3.600 ani terestri astfel:

- la 10.800 ani î.Chr. (poate chiar 11.000 de ani) apariția pietrei șlefuite;
- la 7.200 ani î.Chr. (cel mult 7400 de ani) apariția olăritului;
- la 3.600 ani î.Chr. (sau 3.800 ani) apariția civilizației sumeriene, urmată la scurt timp de cea egipteană și de cea de pe Valea Indusului.

Cred că acesta este capătul firului de care domnul Sitchin a

fost primul care a tras, cu argumente științifice. De aceea cred că putem avea motive să reflectăm puțin asupra vieții terestre a lui Iisus Christos. El a fost sigur că merge la „Cer” și a mers! El a fost sigur că este Fiul lui Dumnezeu (la propriu) și a fost, cu certitudine, fiul unui „coborâtor jos” (un zeu sau un astronaut galactic).

Se spune că a fost născut de Fecioara Maria.

Acum știm că este posibil, prin inseminare artificială. Toți apostolii săi au murit (devenind martiri) pentru că au susținut, cu tărie, ceea ce au văzut: învierea sa și revenirea printre ei, pentru scurt timp. Ar fi illogic pentru orice om să moară pentru că susține o minciună. Deci, ei toți predicați ceea ce văzuseră. Și, în sfârșit, „Apocalipsa”.

Șârșitul lumii, neprecizat complet, din motive psihologice întemeiate, ni-l putem imagina, odată cu revenirea Planetei X în preajma Centurii de asteroizi. Deci, dacă ultima dată aceasta s-a produs cam pe vremea lui Iisus Christos (cel mult cu 200 ani înainte) înseamnă că următoarea sosire va fi spre anii 3.400 – 3.600 ai Ereii Creștine, în mod normal, până atunci noi ar trebui să colonizăm galaxia. Dar și după un scenariu foarte modest, ce mi se pare mai realist, noi vom putea deveni o civilizație cosmică de ordinul I (după Kardașev) adică vom fi construit demult o sferă Dyson ce va capta quasitotalitatea energiei solare.

Dar pașii spre stele vor urma un drum ușor diferit decât cel sugerat de către Domnia Voastră, domnule Savage.

Al patruzeci și treilea eseu 20.03.2001

REPUBLICA EQONETICA CHILE

Acest teritoriu sud-american este locul ideal pentru o mutare

rapidă, fără fracturi sociale și de mentalitate, de pe o suprafață convexă într-o lume concavă pentru că:

- aparține zonei A(F.LD.) concentrând atât fiordurile în sud, cu populație rară, tocmai bune de colonizat datorita excedentului de precipitații (2.000-6.000 mm), cât și deșertul Atacama în nord, având un deficit cronic de apă;

- face parte dintr-un singur stat, având o singură limbă oficială și o mentalitate modernă, deschisă spre înnoire;

- are o populație rară care acceptă, tradițional, imigranți, pe care-i integrează (Chile este un spațiu fagic).

Astfel, la o suprafață de 756.945 km² întâlnim mai puțin de 15 milioane locuitori, adică sub 20 locuitori/km².

Transformându-se într-un teritoriu eqonetic și ocupând doar 10% din suprafața sa totală, această lume concavă ar putea hrăni, la standarde mai înalte decât în prezent, o populație minimă de 170 milioane locuitori. Pare, desigur, mult prea mult.

Acesta este unul dintre marile avantaje ale acestei „*LUMI CONCAVE*”: modularitatea în toate planurile, inclusiv în cel educațional, de dezvoltare culturală și de satisfacție spirituală.

Al patruzeci și patrulea eseu 30.01.2001

EPISTOLA A ȘAPTEA CĂTRE MARSCHALL T. SAVAGE

Psihologia roboților (1)

Stimate domnule SAVAGE,

Îmi spunea, recent, un prieten, că explicația faptului că

misiunile Apollo de explorare a Lunii nu au continuat, ar consta în interdicția transmisă, foarte clar, de „locuitorii” selenari către americani. Aș fi foarte mirat dacă, într-adevăr, ar fi așa.

Înclin, totuși, să cred că motivele financiare au stat, în principal, la abandonarea temporară a explorării Selenei, coroborate cu lipsa de apă (sau de hidrogen). Pe vremea aceea (la începutul anilor '70) nu era de conceput nici un fel de exploatare selenară în lipsa apei. Aceasta este o gândire reziduală explicabilă, într-un fel, prin gradul de dezvoltare arhaică a electronicii și a roboticii de atunci.

Se spune (probabil pe bună dreptate) că un computer normal al unui copil de la-nceputul celui de-al XXI-lea secol este mult mai performant decât toate calculatoarele NASA folosite pentru Misiunea Apollo. De aceea meritul acelor pionieri ai spațiului cosmic este cu atât mai mare.

Am remarcat în cartea Donmiei Voastre (PROIECTUL MILENIUM) influența aceluiași tip de gândire. Sunt convins că va fi mult prea scump să captăm acum (este vorba de următoarele câteva decenii) condrite carbonice decât să abordăm o altă metodă cu mult mai ieftină dar și extrem de periculoasă. Dar ce mai contează? Ne-am mai jucat cu focul de două ori. Vom vedea ce se va-ntâmpla și a treia oară.

Mai întâi, am produs bomba atomică și am trecut la mai puțin de un pas de cataclism. Apoi, am început clonarea umană, zice-se din motive umanitare. Se știe că drumul spre iad este pavat cu fapte bune. Așa că, ce mai contează...

Sunt din ce în ce mai sigur că nu are importanță recipientul în care este depozitat spiritul. Mi se pare normal să concepem că el nu se poate găsi decât într-un „ambalaj” ca al nostru pentru că suferim o dublă influență: atât cea biblică (probabil mai apropiată de adevăr) de unde am aflat că noi suntem „făcuți” după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, cât și cea postdarwinistă (sau hiperevoluționistă) care s-a străduit să ne învețe că suntem „strănepoții, de la oraș, ai cimpanzeilor”, așa zisul „ultim stadiu” pe scara evoluției. Era să

sughită cineva! (La înjurături se-ntâmplă).

De aceea ne vom lua libertatea să ne imaginăm un exercițiu logic care, dacă va fi aplicat, după retușurile inginerești necesare, ne va face să ardem două ordine de mărime în drumul nostru spre stele.

Despre ce este vorba?

Despre societatea roboților.

Al patruzeci și cincilea eseu 07.11.2002

PRIMUL PAS

La 20 iulie 1969 A.D. primul om punea piciorul pe Lună. Peste câteva decenii, cândva în secolul al XXI-lea, trăitorii acelor vremuri vor considera această dată ca fiind punctul de inflexiune între Era Terestră și Era Spațială.

Acel moment a însemnat întredeschiderea unei ferestre spre un potențial uriaș ce se oferea umanității: ieșirea din caverna noastră gravitațională. Din nefericire, americanii de după 1969 ca și chinezii de după 1437 (în expediția lor peste Oceanul Indian) nu au știut să valorifice acel „pas uriaș pentru omenire”.

În vara anului 2000, unui „gânditor independent” i-a venit o idee în urma unor lecturi despre piramida lui Keops și a unor vise curioase: o lume concavă, transparentă, modulară, interconectată, în echilibru permanent care va înlocui această lume convexă, opacă, conflictuală malign, în dezechilibru ciclic.

- Unde?

- În primul rând, în cele mai nepopulate și inospitaliere locuri ale Terrei, apoi pe Lună, apoi în Centura Lagrange, apoi pe Marte,

etc.

- Când?

- Cât mai curând!

- Cum?

- Prin intermediul unui nou tip de casă pe care o vom numi eqopiramidală.

Ea este quasiindependentă energetic și acustic. Izolarea sa poate fi totală față de mediul exterior, dar în mod curent nu are sens. Doar în cazul cataclismelor majore cum ar fi dispariția stratului de ozon sau impactul unui meteorit cu Terra.

- Cine solicită case eqopiramidale?

- Entuziaștii concavonauți care vor deveni eqolocrați.

- De ce?

- Pentru că o casă eqopiramidală este mult mai ieftină, mai sigură și mai antistresantă. De fapt aceasta este tema eseurilor noastre: „cum ne vom adapta unei «LUMI CONCAVE»?” Se va deschide, astfel, poarta unei curți a miracolelor pe care o veți vizita și-apoi ne veți povesti impresiile.

Al patruzeci și șaselea eseu 22.20.2000

A CINCIA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

O revoluție urbană (2)

Către provinciali,

Deși mă gândisem să nu mai reproduc butade ale unor

Înțelepți ai TRECUTULUI, nu pot să nu vă rog să reflectați asupra cuvintelor lui Dennis Gabor (inventatorul laserului): „noi nu putem să prevedem viitorul; putem doar să-l inventăm”.

Asta vom face noi, provincialii: ne vom construi câte un viitor ambalat în eqopiramidele noastre.

Pare curios, poate, de ce insist atât de mult asupra conceptelor, de ce încerc să răspund doar la o singură întrebare (de ce?) în epistolele mele și nu trec mai rapid la studiile de caz pe care le așteptați.

Pentru că nu putem face primul pas (și nu-l vom face niciodată!) dacă în spatele nostru nu simțim cum se prăbușește pământul, dacă nu vedem focul ce se apropie de noi, gata să ne-nghită, dacă nu auzim gâfâitul lacom al unei haite de lupi flămânzi pregătită să ne înșface. Doar atunci avem curajul și tăria să sărim peste prăpastie pentru că nu mai avem nimic de pierdut. Doar atunci putem porni spre viitor. Și-acel timp se-apropie...

Ne aflăm, într-un fel, ca triburile din Insula Paștelui înainte de cataclism: prizonieri ai unui spațiu convex. Totuși, într-o poziție ceva mai bună: în primul rând, pentru că le cunoaștem pilda și apoi pentru că, deja, avem voința să facem saltul uriaș: spre spațiul concav. Aceasta este esența revoluției noastre urbane: de la megalopolis spre eqopeșteri.

Nu voi insista asupra demolării „Vechii Lumi”, a înstrăinării urbane, a alienării, a dependenței de droguri, de televiziune, de viața agitată, de autodistrugere; pentru că fiecare dintre noi, vizionarii „spațiului concav”, am gustat din plin toate acestea.

Îmi voi aminti, doar de o conversație între Leo Frobenius - cel mai vestit africanolog al tuturor timpurilor, atât de drag mie - și un șeic din Sahara despre orizontul cultural.

Șeicul (și musulmanii în general) spunea Frobenius, aveau o viziune asupra lumii limitată **la bolta unei** peșteri spre deosebire de africanoizii creștini care vedeau lumea infinită, aceasta fiind o imagine convexă.

Ei bine, dacă noi vom trăi în eqopiramide amplasate în spații închise, nu va fi, oare, posibil, să avem o altă imagine asupra lumii, la fel ca șeicul lui Frobenius?

Cu siguranță, răspunsul va fi negativ pentru că noi trăim, în același timp într-un spațiu virtual, fiind conectați la INTERNET. Apoi eqopiramidele noastre reprezintă un spațiu semideschis, astfel că noi ieșim frecvent în deșertul înconjurător în excursii săptămânale (chiar și fără stratul de ozon protector al atmosferei - vom avea un echipament special).

În schimb, vom avea liniștea necesară creației care nu există decât în micile comunități unde locuitorii se cunosc între ei, unde micile conflicte se rezolvă în fața unei căni cu vin, unde «Agora» îi încapă pe toți electorii.

Trebuie să recunoaștem, totuși, că atât atenienii cât și spartanii au fost niște provinciali.

Să fie chiar atât de rău?

Al patruzeci si șaptelea eseu 20.12.2000

PIATRA UNGHIULARĂ

Afirmația fundamentală a «Papyrusului lui Ani» este că „zeul care doarme în sufletul fiecărei persoane este trezit de puterea sau energia piramidei”.

Papyrusul lui Ani este mai cunoscut sub numele de «Cartea egipteană a morților», se află la British Museum și oferă conceptul original al temei morții și renașterii (reîntinerirea sufletului omenesc) în legătură cu piramida lui Keops. Se crede că a fost scris în jurul anului 1500 î.Chr.

Mulți dintre marii inițiați al Antichității au recunoscut că și-au căpătat înțelepciunea prin inițierea egipteană. Iată câteva nume; Moise, Iisus Christos, Sfântul Pavel, Thales, Solon, Pytagora.

Nu ne vom opri acum, decât tangențial, la unul singur, pentru că totul ni se trage de la el: Pytagora.

Ca tânăr învățăcel din Samos al lui Thales din Milet, se pare că a fost sfătuit să-și desăvârșească studiile în Egypt. A absolvit cursul complet de 22 de ani după care a plecat în Babilon pentru încă 12 ani. A revenit în Samos la 56 de ani dar a plecat, curând, într-un spațiu geografic mai deschis orizontului său cultural stelar. S-a stabilit la Crotona în „Grecia Mare” (sudul peninsulei Italice) unde și-a întemeiat celebra școală filosofică.

Ceea ce vreau să subliniez, acum, este moștenirea antinomică pe care a lăsat-o discipolilor săi; numai un gigant al gândirii umane (inițiat ar fi mai corect) a putut lăsa o asemenea moștenire; iată cele două curente dominante: „acusticii” și „matematicienii”.

Acusticii (toți marii profeți ai religiilor monoteiste) porneau de la afirmația „Dumnezeu a spus...”, în schimb matematicienii doreau să demonstreze, erau ca Toma Necredinciosul; ei sunt precursorii „inductivilor” Evului Mediu Occamian. Platon a teoretizat gândirea acusticilor care a dominat, poate prea mult, dogmatica Bisericii Catolice și Aristotel a teoretizat spiritul speculativ și deschis al matematicienilor pitagoreici. Lui Aristotel îi datorăm, totuși, dezvoltarea explozivă a științelor Evului Mediu și mai cu seamă a tehnologiei medievale.

Nu este timpul acum să insist asupra impactului combinat cam în aceleași vremuri și în același loc (Europa), a montării orologiilor în turnurile catedralelor, a inventării caravelor, a utilizării prafului de pușcă pentru tunuri și muschete, a tiparului (acel prin INTERNET de importanță galactică) și a extinderii „modului nostru de viață” asupra Lumii. De aceea putem observa, acum, că trăim într-un singur „sat planetar”, cum remarca regretatul Marshall McLuhan. Așadar, ideea globalizării, împotriva căreia protestează, oricum inutil, diverse „paiațe”, nu poate fi oprită. Ceea ce avem de făcut

este, însă, ca aplicarea ei, în ultimul ungher al sătucului nostru comun, numit Terra, să se facă cu un simț deosebit al responsabilității, cu spirit de dreptate și din care nimeni să nu aibă de pierdut. Bilanțul va trebui să fie ușor pozitiv. Piatra unghiulară a acestuia este „spațiul de locuit”, pentru fiecare.

Iar spațiul înseamnă geometrie: statică și dinamică.

Al patruzeci și optulea eseu 31.01.2001

EPISTOLA A OPTA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Psihologia roboților (2)

Există câteva moduri de abordare ale impactului roboților asupra noastră (humanoizii) care ar putea părea abisale. Ei bine, cu cât sunt mai abisale cu atât sunt mai reale.

Întrebarea primordială care se pune este: vrem să facem saltul pe Selena? Foarte repede sau nu? Dacă răspunsul este pozitiv (el se află încastrat în codul nostru genetic!) atunci va apare o a doua întrebare... Acceptăm să ne producem roboți care să ne ajute la exploatarea Selenei, indiferent de consecințe? Dacă și acum răspunsul este pozitiv, putem să trecem la treabă.

Dar va fi necesar să precizăm consecința finală a alegerii acestui drum: dispariția noastră ca specie care a înmagazinat spiritul.

De fapt, dacă ar fi să aleg, aș prefera să mor răpus de brațul unui robot decât de mâna unei clone. Dar asta este. Nu mai putem întoarce direcția destinului cosmic.

Parcă nu sună bine apelativul «robot» inventat de Karel Čapek în 1922 sau 1923 și are niște conotații peiorative.

Nici android nu merge. Cred că ne vom opri la cyber sau cyborg.

În primul rând, trebuie să subliniez că nu mă gândesc la exploatarea Selenei făcută de niște cyberi concepuți după „chipul și asemănarea noastră”, având dimensiunile noastre.

Ar fi inutil, neproductiv și scump.

Am în vedere elaborarea unei „matrice cyberiene structurate” având următoarele constrângeri (sau parametri cybergenetici):

- dimensiunea medie: $1/10$ din cea umană, măsurată în submultipli ai numărului $\sqrt{\phi}$;

- modul general de organizare socială: asemănător furnicilor;
- separarea între cyberii-gânditori, lipsiți de motricitate și cyberii-lucrători lipsiți de inteligență creativă;

- inocularea matricială a stării de conflict între cele două categorii de cyberi (acesta este planul orizontal);

- elaborarea teoriei „evoluției cyberiene” și materializarea sa prin extincția „claselor cyberiene” ce și-au încheiat misiunea programată anterior de către humanoizi; exemplul concludent este cel al „roboților - cadastrași”: iată planul vertical;

- introducerea limitelor spațiale foarte stricte, pe caste de cyberi, în vederea controlului lor eficient: astfel ar putea exista cyberi-muncitori care lucrează doar în craterele foarte mici, alții în craterele mari și alții doar în punctul Lagrange I (LI); cyberii-gânditori și cyberii-mame vor fi cantonați în puncte fixe, mereu;

- producerea unei categorii de cyberi-spioni (fără „conștiință de clasă”) împânziți în toate „castele cyberiene”;

- inocularea ideii de „apocalips - cyberian” care va veni cu siguranță puțin înainte de a ne muta noi (sau o parte dintre urmașii noștri) pe Selena.

Problema-cheie este fixarea datei apocalipsului (cyberian) pentru că, în funcție de aceasta, vom ști să planificăm pașii

macroeconomici pe care-i avem de făcut pe Terra înainte de „marele salt” și corelarea celor rămași cu cei ce se vor muta pe satelitul nostru natural.

Se impun câteva întrebări:

- de ce o lume atât de sumbră pentru acești „pitici”?
- de ce vor fi organizați ca un fel de societate a furnicilor?
- ce vor consuma, sau cu ce se vor alimenta?
- câți cyberi-gânditori și câți cyberi-muncitori vom trimite în prima misiune spațială?
- câte misiuni spațiale vor fi necesare?
- după încheierea acestui program spațial vom trimite observatori - cyberi sau doar containere goale ce ne vor veni încărcate de pe Selena?
- unde vor fi cantonate aceste containere spațiale, pe orbita geostaționară?
- cum vor fi distribuite aceste „ajutoare selenare”, pe ce criterii?
- care va fi prima resursă selenară trimisă de cyberi pe Terra?
- cine va suporta investiția inițială? O companie industrială, un stat, o asociație, Națiunile Unite, sau cine?
- care va fi profitul „primului investitor”?
- va fi el suficient de mare pentru a-l motiva să continue?
- va accepta comunitatea internațională continuarea investițiilor selenare conform planului inițial?
- dacă nu există deloc apă (și nici hidrogen) se va merita finalizarea planului de colonizare humanoidă a Selenei, sau o vom lăsa în grija cyberilor, sau o vom transforma în rezervație cosmică?

La cele mai multe dintre aceste întrebări ce par a fi ale unor ziariști la o conferință de presă, vor răspunde inginerii, coordonatorii

de programe, psihologii, experții în sociologia cyberilor, etc. La câteva, însă, răspunsurile se vor afla mai jos. Dar mai înainte va trebui să ne gândim puțin dacă regretăm dispariția omului de NEANDERTHAL sau a omului de CRO-MAGNON, sau a pitecantropului sau a umanității de dinainte de POTOP?

Cu siguranță că nici noii cyberi pe care-i vom face „după chipul și asemănarea noastră” și cu care ne vom putea chiar căsători, nu vor regreta dispariția apocaliptică a cyberilor -pitici de pe Lună. Și dacă vom afirma că „Universul aparține doar celor puternici” aceasta nu înseamnă că ne ghidăm după vreo lege a evoluției ci a creației. Este o mică schimbare de accent, dar esențială. Pentru că cei puternici nu sunt niște entități individuale ci reprezintă asociații al căror sistem circulator este inteligența. Desigur, ea nu poate fi implantată decât după un model divin, Ne-a venit nouă rândul, acum, să ne jucăm de-a zeii. Și o vom face, cu siguranță.

Al patruzeci și nouălea eseu 29.03.2001

CONCAVONAUȚII

Locuitorii spațiilor concave, transparente, eqopiramidale, eventual „învelite”, rezultând concavități în concavități, dorm, mănâncă, lucrează (în câteva domenii diferite), se relaxează, nu ies niciodată la pensie, nu au nevoie de asigurări sociale dar pleacă într-un pelerinaj de 365 de zile în jurul lumii, la împlinirea vârstei de 40 de ani.

Configurația standard de 1 hectar pentru 45 de locuitori, amplificată pe arealul de 1 km², conține 50% careuri acoperite cu vegetație și 50 % careuri locuibile, adică 2.250 locuitori/km². De fapt din cele 50% careuri locuibile doar 20% sunt ocupate de casele eqopiramidale, restul de 32% reprezentând serele piramidale si

48% livezile sau pajiștile pentru ovine eqopiramidale. Așadar, pe o suprafață de 1 km² avem 500.000 mp cu spații verzi plus încă 240.000 m² de teren, rezultând un total de 74% și doar 16% teren ocupat cu sere piramidale și 10% spații de locuit.

Chiar dacă, prin absurd, întregul teritoriu al unui stat ar fi amenajat ca o LUME CONCAVĂ tot ar mai rămâne minim 50% din suprafața totală în lumea convexă (unde ar crește pădurile) sau chiar 74% în cazul în care modulele de 1 hectar nu ar fi „învelite” cu pelicula transparentă.

Ținând cont de actuala densitate a populației Europei să vedem ce suprafață ar fi necesară fiecărui stat al Uniunii Europene dacă am muta întreaga populație într-o „LUME CONCAVĂ”, descrisă mai sus.

(Tabelul I V. 1 se găsește în Anexa 5)

Analizând, succint, acest tabel, observăm că doar Belgia și Olanda dintre statele mici și Germania și Marea Britanic dintre cele mari, depășesc limita de 10% stabilită arbitrar, deținută de «lumea concavă virtuală», restul teritoriilor europene având încă un însemnat potențial nevalorificat: în primul rând, țările nordice.

Al cincizecilea eseu 129.05. 2001

INSTITUTUL DE PIRAMIDOLOGIE

În «Introducerea» la eseu devenit celebru „Globalizarea și efectele ei sociale”, Zygmund Bauman, reflectează asupra modului nostru de viață. Concluziile sale constituie punctul de pornire spre

„LUMEA CONCAVĂ” pe care o întrezărim. Iată cuvintele sale: „a nu-ntreba este o primejdie mai mare decât a nu ști răspunde la întrebările deja puse, la fel cum a pune întrebări nepotrivite distrage atenția de la lucrurile cu adevărat importante. Prețul tăcerii este plătit în valuta forte a suferinței umane. Căci, la urma urmelor, abilitatea de a pune întrebările de care este nevoie face diferența dintre soartă și predestinare, dintre derivă și călătorie. A pune sub semnul întrebării premisele aparent indubitabile ale modului nostru de viață reprezintă cel mai mare serviciu pe care-l datorăm semenilor noștri și nouă-înșine.”

Acesta ar trebui să fie scopul înființării INSTITUTULUI DE PIRAMIDOLOGIE: să pună întrebări și să găsească răspunsuri care vor genera noi întrebări ce vor urma o spirală Fibonacci, fără sfârșit.

Metoda de lucru predilectă este experimentul.

Pe toate continentele, în toate statele deschise spre nou, fie beneficiind de fonduri substanțiale, fie în condiții artisanale, experimente de o infinită diversitate, finalizate prin brevete de invenții, trebuie să se facă. Rezultatele lor vor circula liber pentru a da posibilitatea deschiderii unor noi cercetări.

Institutul de piramidologie ar putea deveni templul fiecărei comunități eqonetice. Singura problemă rămâne ca cercetătorii acestuia să nu se transforme, niciodată, într-o castă infatuată. Pericolul, însă, este mic pentru că fiecare inventator adevărat nu are timp să se gândească asupra roadelor minții sale. Organizatorii și birocrații o fac și adesea, tot ei, constituie noua castă sacerdotală. Să sperăm că „LUMEA CONCAVĂ” va aprecia doar inventatorii...

ANEXA 5 - TABEL IV.1

Nr. Crt.	STATUL	Populația (mii loc.)	Suprafața (kmp)	Densitatea (loc./kmp)
0	1	2	3	4
1	Austria	8.100	83.853	96,6
2	Belgia	10.200	30.519	334,2
3	Danemarca	5.300	43.077	123,0
4	Finlanda	5.100	338.127	15,1
5	Franța	58.400	551.500	105,9
6	Germania	81.900	356.945	229,4
7	Grecia	10.500	131.990	79,6
8	Irlanda	3.600	70.284	51,2
9	Italia	57.400	301.268	190,5
10	Luxemburg	412	2.586	159,3
11	Olanda	15.500	40.844	379,5
12	Portugalia	9.800	90.389	106,1
13	Regatul Unit	58.100	244.100	238,0
14	Spania	39.300	504.782	77,9
15	Suedia	8.800	449.964	19,6
1	Andora	71	453	156,7
2	Liechtenstein	31	160	193,8
3	Malta	368	316	1164,6
4	Monaco	32	1,95	16410,3
5	San Marino	25	61	409,8
6	Vatican	1	0,44	2272,2
1	Polonia	38.600	312.550	123,5
2	Cehia	10.300	78.866	130,6
3	Slovacia	5.400	49.046	110,1
4	Ungaria	10.200	93.065	109,6
5	România	22.600	238.391	94,8
6	Bulgaria	8.500	110.912	76,6
7	Estonia	1.500	45.100	33,3
8	Letonia	2500	64.500	38,8
9	Lituania	3500	65.200	53,7
10	Slovenia	2000	20.251	98,8
11	Cipru	756	9.251	81,7
1	Norvegia	4.400	323.895	13,6
2	Islanda	271	103.100	2,6
3	Elveția	7.100	41.293	171,9

*Suprafața Concavă Virtuală (S.C.V.) = populația statului / 2250 *** densitatea minimă

**Procentul suprafeței concave din suprafața totală = S.C.V x 100% / suprafața statului

2250*** = densitatea minimă a „LUMII CONCAVE” exprimată în locuitori pe kmp

Al cincizeci și unulea eseu 21.11.2000

EQOFEDERAȚIA

Deja, problemele se complică. Pentru o mai bună înțelegere ne vom referi, acum, doar la legăturile dintre suprafață, volum și numărul populației maxime posibile în cadrul unui eqoteritoriu.

În zorii apariției „LUMII CONCAVE”, este relativ ușor să ne propunem să ne construim o casă eqopiramidală. Nu ne trebuie decât o sumă de bani care este cu mult mai mică decât dacă ne-am cumpăra o vilă la Malibu, la Rio de Janeiro sau la Monaco.

Dar, dacă am accepta o dezvoltare anarhică a acestui nou tip de carapace existențială humanoidă, s-ar putea să ne lovim de niște obstacole pe care este bine să le evităm.

De aceea, în cadrul proiectului nostru, vom gândi mereu în spirit cartezian, de la totalitate spre detalii, adăugând, însă o componentă modulară, în sensul că nu putem ști (nici nu ne interesează) care va fi extinderea maximă a «LUMII CONCAVE». Dar cunoaștem cu precizie mărimea eqoteritoriului standard:

- suprafața totală a eqoteritoriului: 40.000 hectare;
- suprafața eqohinterlandului: 36.000 hectare;
- suprafața eqocomplexului: 4.000 hectare;
- suprafața unui modul standard: 1 hectar.

Acesta este un model de eqoteritoriu spre care se va configura, probabil, într-un viitor ipotetic, „LUMEA CONCAVĂ”

Dar problema noastră esențială este alta: datorită faptului că noi, humanoizii suntem o specie de tranziție, va trebui să avem grijă să ne aflăm mereu la limita crizei, în căutare de noi orizonturi, de noi idei, pentru că altfel vom dispărea.

Noi nu putem sta liniștiți, în casele noastre eqopiramidale, pentru că liniștea înseamnă dispariția noastră. Noi avem nevoie de crize iar dacă nu le găsim le cream: pentru a putea gândi normal, adică exploziv, dinamic, într-un cuvânt... uman.

Al cincizeci și doilea eseu 29.12.2000

DESPRE TEORIA TIMPULUI

„Asimetria este piatra unghiulară a teoriei timpului fiind implicată în Marea Piramidă prin numărul ϕ . Acest pasaj este un

scurt citat dintr-un articol abisal intitulat «Posibilitatea studiului experimental al proprietăților timpului», publicat în 1968 de către Joint Publications Research Service, N.T.I.S., Springfield, Virginia și scris de Nikolai Kozârev. Înainte de a tăia ample calupuri din articolul domnului Kozârev, pentru a vi le prezenta integral, ar fi util să reflectăm la aserțiunea că numărul frumuseții (ϕ) reprezintă și numărul asimetriei, al mișcării, după cum vom vedea mai departe.

În „Faust”, Goethe pune în gura lui Lucifer o solicitare extremă adresată personajului principal: „Oprește-te!”

Cu siguranță că aceasta este lupta universală eternă: între mișcare - frumusețe - asimetrie pe de o parte și stagnare - simetrie pe de altă parte...

„Spirala logaritmică este o structură asimetrică. Dacă un sistem este în echilibru perfect, nu există posibilitatea ca în el să apară mișcare. Unul dintre principalele scopuri ale asimetriei în natură este de a se crea condițiile necesare pentru producerea mișcării. Timpul are capacitatea de a descrește entropia unui sistem, dar acțiunea sa este atât de mică încât trece neobservată. În Marea Piramidă acțiunea scurgerii timpului a fost amplificată de forma piramidei pentru a o face capabilă să-și păstreze materia organică. Scurgerea timpului și bioplasma sunt doar descrierea aceleiași forțe misterioase care este răspunzătoare de crearea și menținerea tuturor sistemelor materiale. Bioplasma are capacitatea de a mări energia unui sistem dar nu poate să afecteze mișcarea sistemului.

Bioplasma ar trebui să aibă proprietățile care sunt reversul energiei nucleare.”

Și pentru a încheia acest excurs, vă sugerez să reflectăm, în serile înstelate, undeva la marginea câmpului, sau parcului, sau lumii stereotipizate, asupra cuvintelor lui Nikolai Kozârev: „Dacă mecanica ne va permite, cândva, să detectăm și să controlăm procesele vitale dinafara vieții organice, mașinile care vor acționa vor reînnoi și nu doar vor epuiza potențialitățile lumii. Astfel, se va putea stabili o armonie reală între om și natură. Oricât de abstract

sună acest vis, el are o bază reală”.

Al cincizeci și treilea eseu 01.03.2001

URBANISMUL EQONETIC

Motto: „Vezi lucruri care există și te-ntrebi: «De ce?»»

Dar eu visez la lucruri care încă nu există și mă-ntreb: «De ce nu?»»,

George Bernard Show

Accepțiunea clasică a noțiunii de urbanism presupune o extindere a spațiului de locuit și sistematizat în concordanță cu criteriile funcționale (rețeaua stradală, rețeaua de apă, de gaze, de canalizare, de agent termic, etc.), pe orizontală, în detrimentul „LUMII CONVEXE”. Creșterea pe verticală impune niște condiții tehnice adesea prea costisitoare, cu rezultate stresante pentru noii locatari supuși capriciilor vremii: la tropice - uragane, în zona temperată- furtuni de zăpadă iarna și arșiță vara, sau ploi interminabile; cât despre zona rece, ce să mai vorbim? Ger cumplit!

Mai mult; orașul din ziua de azi este un parazit în plan alimentar, fiind aprovizionat, parțial, de suburbii, parțial de „Piața Globală”. Dacă mai punem la socoteală și naveta zilnică cu metroul sau cu automobilul spre niște locuri de muncă ce trebuie să fie situate foarte departe, întotdeauna, ne vom pune inevitabila întrebare: „Oare cât ne va mai suporta Pământul?”

Soluția rapidă și foarte ieftină pare a fi rețeaua eqopiramidală.

Până acum știm doar că oamenii se simt nestresați în case în formă de piramidă, știm că plantele cresc de două ori mai înalte, că apa nu se strică, dar nu știm încă cum vom putea trăi într-o astfel de structură, ce forțe se vor declanșa și cum vom reacționa.

Problema esențială constă în gradul de toleranță dintre actuala LUME CONVEXĂ și noua lume: vor renunța baronii actuali la zgârie-norii și la limuzinele lor în favoarea acestor sere ciudate, piramidale și în favoarea bicicletelor? Revoluția mentalităților va fi marea încercare.

Al cincizeci și patrulea eseu 01.02.2001

EPISTOLA A NOUA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Detronarea geografiei

- Ce înseamnă GEOGRAFIA?

La această întrebare nu va exista, niciodată, un singur răspuns. Din unghiul nostru de vedere nici nu este important. De aceea vom încerca să abordăm perspectiva acelor cyberi-pitici selenieni pe care tocmai i-am creat (deocamdată doar în imaginație).

Cyber-gânditorii Selenei vor privi planeta noastră, în nopțile lor libere, când cerul negru va fi împodobit cu „Pământ - plin”, strălucitor și albastru, chiar dacă nu ar avea înscris în „codul lor genetic”, vor privi, deci, lumea înconjurătoare raportându-se la propriile dimensiuni, cele ale numerelor geometriei dinamice.

Iată ce observă ei cu privire la Pământ și la spațiul adiacent:

- raza Terrei este de $1.590\pi\sqrt{\phi}$;
- circumferința polară (aceasta este esențială pentru că egiptenii vizau nordul magnetic) este de 12.720π ;

-
- raza ecuatorială este de $1.593\pi\sqrt{\phi}$;
 - suprafața terestră este $100.000.000\pi\phi$;
 - orbita geostaționară este de $9.000\pi\sqrt{\phi}$;
 - circumferința geostaționară este de $18.000\pi^2\sqrt{\phi}$;
 - distanța medie Terra -Selena este de $96.100\pi\sqrt{\phi}$,distanța minimă fiind de $90.000\pi\sqrt{\phi}$ km.;
 - distanța Selena - punctul Lagrange I este de $16.125\pi\sqrt{\phi}$ km.

În afară de proporția, oarecum curioasă, dintre distanțele de mai sus (ei consideră diametrul polar al Pământului o unitate și observă că circumferința polară este numărul π , că orbita geostaționară este $0,9\pi$, că circumferința orbitei geostaționare este de $1,8\pi^2$, că distanța medie Terra - Selena este de $9,6\pi$, distanța minimă fiind de 9π și, în sfârșit, că distanța dintre punctul Lagrange I și Selena este de $\pi\phi$) acești „piticoți electronici” - locuitori unici, încă, ai Selenei - nu pot să nu se întrebe, raportându-se la propriile dimensiuni: „oare unde sunt «zeii» care ne-au creat pe noi?”

Ei bine, în acel moment, soarta umanității este pecetluită. De-abia atunci putem afirma că suntem cu adevărat creatori. Într-un fel, este și plăcut să ști că ai fost depășit de propriul discipol.

- Cum se face că înălțimea cyberilor-muncitori este cuprinsă între numerele $0,10\phi$ și $0,12\phi$ (este adevărat, în cm)?

- De ce nu au văzut nici un „zeu”?

- De ce unicul lor scop este o creștere accelerată a gradului de exploatare al resurselor minerale ale Lunii?

Dar să revenim puțin pe Pământ.

Timp de aproape 1500 de ani, datorită unei alegeri nefericite a Bisericii Romane, o imensă eroare a guvernat „LUMEA CIVILIZATĂ”. Autorul ei: Ptololemaios din Alexandria Egiptului. Este

curios cum de nu a avut acces la sursele mai vechi ale înaintașilor săi, Anaximandru sau Eudoxiu.

Copernic este gigantul care a produs revoluția ce avea să detroneze geografia (în sensul ptolemaic). El a fost primul care a introdus a treia dimensiune a Pământului care avea să devină, mai târziu, „unitatea astronomică”: $4\pi \times 10^8$.

De asemenea, cam în aceeași perioadă de un secol, au trăit alți doi giganți ai vremurilor ce aveau să vină: Gutenberg cel cu revoluția în Media și Luther - părintele „secularizării sacralității”.

Pare curios că se spune despre secolul (creștin) al XVI-lea că este „secolul geografiei”, probabil datorită „marilor descoperiri geografice”. El reprezintă, de fapt, preistoria cuceririi universului. El este ca un fel de epocă a pietrei șlefuite pentru ascensiunea noastră cosmică.

Și pentru că orice entitate - gânditoare a galaxiei este, în primul rând, formă, este normal ca cyberii noștri selenari să se-ntrebe de ce trebuie să carteze Luna în numere ϕ . Pe bună dreptate aceasta nu mai este geografie (nici măcar selenară) ci este altceva: poate cybergeografie. Pentru că dimensiunea este cea care produce mișcarea formei, în cazul nostru, numărul ϕ .

Iată de ce spuneam că geografia a fost detronată.

Al cincizeci și cincilea eseu 20.06.2000

EQOLOCRAȚII

„EU-SUPREMUL” - celebrul roman al paraguayanolui Augusto Roa Bastos, stabilit la Bordeaux, Franța, reprezintă esența puterii politice. Împotriva lui Platon.

S-a dovedit mereu în istorie, că cei ce nu-și doresc puterea, fie nu sunt în stare s-o administreze cu moderație, fie devin îmbătați de ea, ducându-și la dezastru propriile comunități. În schimb, cei ce luptă pentru obținerea FUNCȚIEI SUPREME (la orice nivel) conduc mai responsabil destinele concetățenilor, desigur, în măsura în care există legi anterioare de îngrădire a voinței absolute pentru orice nou «titular al puterii executive».

Atât Karl Marx cât și Adolf Hitler au avut o mare neșansă pentru că nu au fost juriști. Dacă ar fi fost, poate ar fi observat că esența oricărui regim politic, a oricărei comunități, a oricărui stat, a oricărei religii, a oricărui grup tribal, a oricărei specii terestre, o reprezintă SUCCESIUNEA. Ea este cheia ce deschide, la timp, poarta viitorului sau închide, în ultima clipă, fereastra trecutului.

Numai de la SUCCESIUNE putem porni spre orice analiză pertinentă, pentru orice sistem posibil.

De altfel, această abordare ne scutește de căutarea unui obositor și inutil răspuns la întrebarea asupra primatului oului sau al găinii. Pentru că SUCCESIUNEA asigură, în mod elegant, orice fel de tranziție: de la Dumnezeu spre credincios, de la rege spre supus, de la candidatul ales președinte spre elector, de la manager spre sindicalist, etc.

- Ce sunt de fapt ecologiștii?

- Ei sunt niște „calici ai mărilor”, niște pigmei ai fostului secol care încep să se-ngrășe, să facă mușchi și să-și scoată capetele din bârloguri. Ei nu se vor mulțumi cu o permanentă contestație a unei clase politice decrepite, corupte, obtuze, lipsite de imaginație, de un conservatorism bolnăvicios; ei vor pretinde PUTEREA. Doar pentru ei. Mai exact pentru liderii lor, noua nobilime care, odată înscăunată, va deveni noua clasă: EQOLOCRAȚII.

Ei sunt niște intermediari între „idee” și „mase”. Un fel de preoți catolici ai politicii. Pentru a nu deveni o castă avem un singur remediu: limitarea mandatelor succesive la doar două, în orice domeniu al administrării puterii.

COLOANĂ VERSUS ZID

LUMEA CONCAVĂ este o lume transparentă sprijinită pe coloane. O coloană centrală verticală în al cărui vârf se încastrează cele patru coloane oblice reprezentând muchiile unei piramide ideale care formează, cu suprafața bazei, unghiuri de 51 grade și 51 minute și încă patru coloane reprezentând apotemele triunghiurilor laterale ale acestei construcții simbolice a celui de-al XXI-lea secol.

Această piramidă de dimensiuni foarte diferite își protejează propria comunitate de vicisitudinile mediului ostil fără însă a îngădi privirea membrilor acesteia spre exterior, spre cunoaștere, spre explorare, spre vechea „LUME CONVEXĂ” deja revolută.

„Ecclesia” - acesta este cuvântul simbol al vechilor greci care înseamnă „adunare” sau „comunitate”.

Ei bine, orice coloane care susțin piramidele lumii noastre concave nu reprezintă nimic - în ciuda materialelor compozite din care sunt fabricate, provenite din industria aerospațială (aliaje de titan, magneziu, fibre de carbon, epoxy, kevlar, fibre de sticlă, etc.) - fără spiritul comunităților noastre de a trăi în aceste spații, de a pune suflet și pasiune, zi după zi și de a privi, adesea, spre vârf, pentru a comunica cu „Cerul”.

De aceea se prăbușește „civilizația zidului”: pentru că oamenii nu mai cred în ea.

În „Era Convexă” oamenii se îngădeau: într-un spațiu infinit, pentru ei, se baricadau în fortărețe. „Lumea civilizată” însemna doar ceea ce era împrejmuț de zidul de incintă. Acesta crea un spațiu emic (de respingere) pentru cei din exterior (barbarii, păgânii, necredincioșii, etc.) dar nu modifica, în nici un fel, climatul, nu garanta procurarea resurselor alimentare, nu asigura confortul

locuitorilor săi.

În urmă cu câțiva ani am rămas impresionat de starea jalnică a unei sinagogi din orașul meu natal. Plecaseră toți evreii și clădirea nu mai era întreținută. Municipality a propus fie demolarea ei (soluție cu care nu a fost de acord Marele Rabin) fie renovarea ei după obținerea fondurilor necesare. Până la urmă a fost reparată dar arată ca un muzeu fără public. Lipsește spiritul comunității.

Așadar, LUMEA CONCAVĂ înseamnă, în primul rând și într-o proporție covârșitoare, „spiritul comunității”, încredințarea noastră că am fost predestinați să întreținem aceste spații în formă de piramidă și să le extindem.

În rest doar existențe banale...

Al cincizeci și șaptelea eseu 28.10 2000

A ȘASEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Neguțătorii concavităților (I)

Către Teocrați,

La întrebarea „ce înseamnă EQONET?” probabil că nu vom putea răspunde, cu exactitate, decât peste vreo două sau trei secole.

Acum, în mințile unora dintre noi, cei de azi, de la cumpăna dintre milenii (să fie, oare, o coincidență?) s-a înfiripat o idee ce a devenit obsesivă: trebuie să ne schimbăm, radical, modul de viață dacă nu vrem să asistăm la o extincție accelerată a speciei noastre. Motivul nu ar fi de ordin sentimental (nu, nu ne este deosebit de dragă specia noastră) ci de ordin rațional: suntem singurii purtători

de inteligență din Univers (!?) și până nu o depozităm sau nu o donăm (unor cyberi, să zicem) nu ne putem încheia misiunea istorică; încă nu avem voie.

Dar să fiu mai concret. Trăim, de milenii, sub imperiul „zidului” ca element fundamental al modului nostru de viață. Odată cu ieșirea strămoșilor noștri din peșteri și din păduri, prima lor rațiune a fost împrejmuirea spațiului locuit cu ziduri de cetate care le-au oferit legitimitate existențială. De aici ideea care se păstrează și azi, materializată printr-o imensă îngrădire birocratică: cetățenia

Cetatea însemna zidurile împrejmuitoare care apărau o civilizație, un popor, o comunitate.

În vremurile moderne, s-a păstrat, în fibra noastră profundă, acest concept: siguranța noastră înseamnă „zidul” metamorfozat în vila californiană cu peluză, ca ideal absolut dar efemer de viață, al multora dintre noi, sau blocul cu apartamente pentru imensa majoritate urbană.

„Eqonet”-ul înseamnă, în primul rând „coloana” (stâlpul) ce face legătura între pământ și cer.

Pământul este reprezentat de baza eqopiramidei având o formă pătratică standardizată iar cerul este vârful acesteia. Astfel, coloana reprezintă înălțimea casei noastre. Experimentele ulterioare vor confirma, probabil, că rezervorul nostru de apă va fi amplasat în această coloană de susținere a noului nostru univers existențial care va capta, în mod direct, energia cosmică și o va distribui grădinilor noastre hidroponice.

Această coloană centrală este acoperită cu patru suprafețe care izolează perfect spațiul interior eqopiramidal. Noutatea demersului nostru constă, însă, în construirea unei piramide - în oglindă - față de cea situată la suprafața solului, amplasată la bază și având vârful spre interiorul pământului.

Izolarea devine perfectă față de exterior dar și stabilitatea sa este foarte bună, fiind înfiptă în orice tip de sol.

Intenția mea inițială era, dragi Teocrați, de a vă expune două

exemple de gândire diametral opuse; conceptul „zidului” care a condus la existența megalopolis-urilor actuale presupunând lupta pentru împărțirea singurului spațiu imaginat de adepții săi, spațiul convex. «Să ne mai mirăm de existența imperiilor agrare?» și conceptul coloanei (stâlpului) susținătoare a eqopiramidei duble încadrate într-o rețea amplasată într-un hinterland standardizat.

De asemenea, fiecare dintre acestea va fi legată printr-o rețea potențial infinită de alte hinterlanduri (teritorii eqopiramidale) în funcție de criterii diverse. Astfel, după cum s-a mai menționat, suprafața sa maximă va fi de doar 400 km².

Ard de nerăbdare să vă dau o serie de detalii asupra acestor noi creuzete ale viitorului.

Spre viitor cu bucurie! Al XII-lea Fondator

Al cincizeci și optulea eseu. 02.02.2001

EPISTOLA A ZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Ascensorul spațial (1)

Stimate Domnule Savage,

M-am convins, deja, în urma unor experiențe personale, urmate de lungi perioade de reflecție că dacă noi oamenii vom porni la asaltul galaxiei, vom gândi într-adevăr prezentul ca o etapă de lucru, o etapă intermediară a unui capitol în curs de execuție pentru care avem un termen final foarte precis, așa cum, de altfel, Domnia Voastră ați precizat în „PROIECTUL MILENIUM”. În schimb,

realizarea capitolului propus nu se va face în mod linear ci modular.

Concret, vor fi prognozate următoarele direcții de acțiune, fiecare cu etapele specifice care se vor intercondiționa...

A. ÎN DOMENIUL POLITIC:

- Preluarea inițiativei de pregătire a infrastructurii Selenei după metoda „uscată” de către un grup de state cu tehnologie avansată, de preferință sub egida ONU, având termene precise de finalizare a viitoarelor operațiuni proiectate. Probabil că 20-30 ani tereștri ar fi suficienți pentru predarea „la cheie” a Lunii de către cyberii-selenari care vor trebui să iese din arena istoriei;

- Cointeresarea statelor defavorizate economic prin livrarea gratuită (dar condiționată) a primei resurse esențiale exploatate pe Lună : energia solară.

B. ÎN DOMENIUL ECONOMIC:

- Pregătirea consorțiului bancar de sprijin al operațiunilor financiare de mare anvergură pentru alimentarea hiperabundentă dar motivată a planului „uscat” de exploatare a Lunii; Acest consorțiu va fi format din bănci particulare;

- Atragerea marilor companii (de fapt a companiilor performante), în mod direct, la participarea celei mai mari sfidări tehnologice a umanității, stabilirea regulilor unei concurențe loyale și înființarea unei CURȚI DE ARBITRAJ care să reglementeze rapid, eficient și drept, orice litigiu potențial ivit în această privință.

C. IN DOMENIUL TEHNOLOGIC:

- Concentrarea (în prima etapă) pe obținerea independenței energetice totale a Pământului față de hidrocarburi și energia nucleară, prin exploatarea energiei solare captate la releele selenare de către micuții cyberi și retransmiterea ei, prin microunde, la un preț de cost quasigratuit.
- Cartarea integrală a craterelor selenare și întocmirea clasificării lor în vederea pregătirii ocupării rapide ale celor mai propice dintre acestea de către coloniștii umani;
- Exploatarea principalelor resurse selenare și împărțirea stocurilor formate, în două părți: prima va-nsemna expedierea spre Terra a metalelor și a doua parte va constitui rezerva acumulată în vederea viitoarei prelucrări «in situ» de către locuitorii - umani ai viitoarelor colonii. Cele mai exploatate resurse, în prima fază, vor fi: oxigenul, titanul, magneziul, aluminiul, cromul, siliciul.
- Pregătirea «craterelor-depozit» în vederea stocării singurei resurse ce se va importa masiv, hidrogenul, dar odată cu venirea primilor oameni (așadar după extincția minicyberilor);
- Construirea integrală a infrastructurii magistrale atât pentru comunicații și energie electrică (transportarea prin cablu subselenar) cât și pentru transportul viitorilor pasageri prin sustentație magnetică; se vor face legăturile între «craterele-nodale» situate la aproximativ aceeași distanță unele de altele astfel ca microrețeaua să poată fi construită de către coloniștii umani.
- Proiectarea, execuția și punerea în funcțiune a «MILAG»-ului, în punctul Lagrange I, în cel mult 10-12 ani de la declanșarea proiectului selenar, această „morișcă” va avea rolul de a deplasa containere ce vor fi umplute în vecinătatea Lunii (10-15 km de suprafața sa) și împinse prin impulsul gravitațional, pe orbita joasă (L.E.O.)ii a Terrei, de unde se vor

reîntoarce goale, o bună bucată de vreme, iar ulterior, vor fi poate, încărcate cu hidrogen. Această „morișcă” situată la aproximativ 64.400 km de Lună va fi într-adevăr un fel de „zid chinezesc tehnologic” dar va rezolva complet transportul de mărfuri între Lună și „L.E.O.” Și, desigur gratuit (după amortizarea costurilor inițiale). Această „morișcă” va deplasa (trage, împinge, tracta, roti, etc.) la capacitate maximă câte 1440 de încărcături pe zi (una pe minut) ceea ce înseamnă 525.600 încărcături pe an a câte 400 tone, fiecare încărcătură fiind echivalenta cu 210.240.000 tone (absolut imens!). Acești minicyberi ar trebui alinați cu diminutivul «albinuțe», neștiind pentru cine muncesc.

Toată această pompă de energie solară și resurse selenare ieftine, făcută după metoda „uscată” (când noi nu vom trimite nici un gram de hidrogen) va fi ca un fel de «împrumut-cosmic» nerambursabil.

Ei bine, primul mare «ascensor» selenar va fi acest „MILAG” (amplasat în punctul Lagrange I, după cum am menționat, deja) dar dacă rezultatele exploatarei vor fi bune, în plan economic, atunci se vor construi încă două „MILAG”-uri în punctele mai stabile (Lagrange 4 și Lagrange 5) care vor reprezenta o provocare tehnologică înzecită față de construirea primului „MILAG” (va trebui desființat pentru a nu se intersecta cu „spițele” celor două noi „moriști”). În schimb și capacitatea de transport a acestora va fi mult mai mare.

În acest interval de timp de 20-30 ani terestri, noi humanoizii, vom avea de rezolvat o problemă tehnică esențială: inventarea unei metode ieftine de transport a hidrogenului de pe suprafața terestră pe „L.E.O.” pentru că de acolo va fi simplu (va acționa MILAG”-ul).

Și pentru a încheia această schiță a domeniului tehnologic, va trebui să găsim soluția optimă pentru prima colonie de cyberi-albinuțe: câți să trimitem în prima misiune, ce funcții vor avea fiecare, atât individual cât și pe asociații formate ad-hoc, și câte

misiuni vom trimite în total. Pentru că trebuie precizat faptul, esențial, că doar cyberii trimiși în primele misiuni, vor fi făcuți din materiale terestre ceilalți se vor «autoproduce» pe Lună cu materii prime selenare. Investiția noastră inițială constă în înmagazinarea unei imense cantități de inteligență într-o infimă navetă de materie silicioasă. Aceasta este provocarea primului secol al „EREI SPAȚIALE”.

Vom reuși să o învingem?

Al cincizeci și nouălea eseu 27.05.2001

EVOCĂRI EQONETICE

În vara anului 2000, autorul acestor eseuri eqonetice, după pierderea alegerilor locale, se afla într-o cumpănă. Intuise că trebuia să se retragă la țară dar nu avea prea clară direcția pe care s-o urmeze. Avusese o premoniție în care i se arăta că va părăsi spațiul nord-balcanic pentru totdeauna, dar nu-i venea să creadă. Avea o moștenire, o casă, care necesita însă reparații și amenajări interioare. Avea de primit o însemnată sumă de bani de la un prieten și se gândise să-și monteze un hidrofor și să-și pardosească locuința cu gresie. Parcă la timpul potrivit a intervenit îngerul său protector oprindu-l de la niște investiții inutile. Prietenul său care nu putea să onoreze suma datorată în scurt timp, l-a sfătuit să renunțe la lucrările de construcție și să-și revândă proprietatea; astfel s-a hotărât asupra plecării din Europa în aceeași zi de august; prietenul său i-a găsit și locuința ce avea să devină „castelul din Witgenstein” pentru un an, cu chirie zero.

Premisele paradisului creativ erau puse.

Tot în aceeași vară de răscruce existențială, un prieten, pescar, căutător de comori, numismat și pasionat de energia

cosmică preluată de piramidele model Keops, i-a oferit o carte a lui Paul Liekens despre piramide și consecințele aplicării acestora (redușe la scară) asupra unor lichide. Aproape o lună, autorul acestor eseuri zâmbea flegmatic și neîncrezător când îl întâlnea pe prietenul său, astfel că acesta a evitat să mai povestească despre piramide.

Totuși, există și o parte bună la indivizii ce se trag din Toma Necredinciosul: ei nu neagă, a priori, nimic, dar nici nu aprobă automat ci, întotdeauna, verifică. Astfel, începând din septembrie 2001 se deschideau posibilitățile experimentelor piramidale.

Mai întâi laptele dulce așezat sub o piramidă de carton cu latura bazei de 47 cm și înălțimea de 30 cm s-a transformat, după aproape două zile, într-un lapte acru smântânit, mult mai bun decât proba martor. Apoi berea de dozator care, după trei zile, a avut o spumă pe care nu o avea la cumpărare și un gust plăcut, fără amăreala inițială. Cel mai interesant experiment a fost cel legat de îmbunătățirea unui vin acrișor devenit după o săptămână, de nerecunoscut. De asemenea portocalele ușor acrișoare au devenit dulci după două zile, iar merele bupoase și foarte acre au căpătat un gust foarte dulce.

Desigur, au urmat scuzele necesare, zâmbetul fericit al prietenului pescar și ceva ce avea să schimbe înfățișarea spațiului locuit, s-a întredeschis o porțiță ce va prefigura o nouă lume: LUMEA CONCAVĂ.

În toamna anului 2000, autorul acestor eseuri, lucrând deja intens și fiind pătruns de importanța descoperirii sale și a aplicării efectelor ei benefice, se mira cum de-a dorit să-și amenajeze o casă, cu doar câteva luni mai devreme, după normele lumii convexe când singura locuință sănătoasă acceptată pe orice meridian al Terrei ar trebui să fie doar cea de formă piramidală, tip Keops, redusă la scară.

Cea mai mică astfel de locuință ar avea latura bazei de 8 m, înălțimea de 5,088 m, suprafața bazei de 64 mp, suprafața celor două paliere de 80 mp suprafața laterală de 103,552 mp și volumul

de 162,816 mc.

Se observă că raportul dintre volum și suprafața laterală este de $\pi/2$ iar cel dintre volum și suprafața bazei este de $2\sqrt{\phi}$. Dar atunci, în toamna anului 2000, autorul acestor eseuri nu știa. El va descoperi aceste relații, dar și altele de o deosebită importanță practică, pe parcursul scrierii acestui volum care avea să-i schimbe existența, în mod fundamental.

Parafrazându-l pe Zygmunt Bauman: „oamenii maturi din punct de vedere moral sunt aceia care ajung să ducă dorul necunoscutului, să se simtă incompleți fără o oarecare doză de anarhie în viață, care învață să iubească alteritatea dinlăuntrul lor” - de fapt Bauman îl citează parțial pe Richard Sennett - autorul LUMII CONCAVE s-a cufundat în apele unui ocean din care nu se va mai întoarce. Lumea piramidală este incomparabil mai bună, mai puțin stresantă, mai frumoasă, decât ceea ce ne oferă suprafața convexă a Terrei.

Deși au fost plănuite 111 eseuri, au rezultat doar 90. Dar, în loc de un singur volum vor fi trei.

Urmează călătoria în Egipt și macroexperimentele.

Al șazezecelea eseu 01.12.2000

JOCURI PITAGOREICE

Chiar dacă Pytagora a fost doar mijlocitorul între noi și vechea civilizație a Egiptului, rolul său rămâne imens, deși matematica nu este o știință ci doar o metodă, (este adevărat însă că este o metodă regală care face cât 3-4 științe) - în vremea prietenului nostru menționat mai sus, ea a devenit o religie.

În mare măsură gnoza ni se trage de la Pytagora. Și, așa cum

se-ntâmplă mereu, fiecare idee are partea sa bună și rea, în același timp.

Bună: perfecționarea fiecăruia dintre noi este esențială dacă vrem să ajungem la desăvârșire... Cum? Prin devorarea bibliotecilor, încă.

Rea: prin cantonarea noastră în „academism”. Acesta este „sfârșitul eternității” pentru a-l parafraza pe Isaac Asimov. Adesea, atingerea unui obiectiv academic, un titlu universitar, de pildă - cu servitutea de rigoare - ne blochează cercetarea sau ne-o deviază.

Să rezumăm: jocurile pitagoreice pentru LUMEA CONCAVĂ înseamnă că:

- maestrul spiritual este doar cu un pas înaintea discipolilor săi pe care-i îndrumă, îi sfătuiește și cercetează împreună cu ei, formând o echipă: El este, cel mult, un „primus inter pares”;

- echilibrul este idealul suprem al acestui nou continent al celui de-al treilea mileniu;

- „pornind de la trăirile noastre senzoriale neinterpretate nu ajungem niciodată la știință, oricât de sânguincios le-am aduna și interpreta. Numai prin idei îndrăznețe, prin anticipări nejustificate, prin speculații cutezătoare, puse mereu la-ncercare, putem captura natura; acei dintre noi care nu doresc să-și supună ideile riscului infirmării, nu participă la jocul numit știință”, Karl Popper dixit.

NETZACH

Al șazeci și unulea eseu 10.10.2000

CELE ZECE AXIOME ALE EQOLOCRAȚILOR

1. Noi, Eqolocrații suntem oameni obișnuiți, trăind în state

diferite, cu orizonturi culturale specifice, de rase diferite, cu religii diverse, vorbind o mulțime de limbi, dar având un esențial punct comun: fiecare dintre noi ne-am construit o casă în formă de piramidă - O copie micșorată a piramidei lui Keops - pe care o numim eqopiramida. Aceasta este cărămida fundamentală a societății noastre viitoare pe care o vom numi „LUMEA CONCAVĂ”

2. Noi, Eqolocrații, urmând modelul delfinilor, am hotărât că nu putem trai izolați, fiecare în eqopiramida proprie, ci trebuie să ne unim într-o rețea concentrând în eqopiramidele noastre (ca niște carapace de broaște țestoase) atât locuința cât și locul de muncă, terenul agricol, locul de distracție, terenul de sport, sala de videoconferințe și capela de rugăciune.

3. Noi, Eqolocrații ne producem singuri, fie energia electrică necesară (în deșert), fie apa potabilă esențială (pe calota glaciară). Dacă însă trăim într-un spațiu lipsit de aceste două resurse, toate eforturile noastre financiare și tehnologice vor fi concentrate spre captarea energiei solare în spațiul extraatmosferic și spre recircularea aproape integrală, a apei din rezervoarele noastre.

4. Noi, Eqolocrații fiecărui teritoriu ne alegem guvernatorii și consilierii teritoriali odată la cinci ani, în luna ianuarie a anilor terminați cu zero sau cinci pentru cel mult două mandate, în același timp, în toată Galaxia Eqonetului.

5. Dacă teritoriile noastre eqonetice se află amplasate în interiorul frontierelor statelor naționale atunci, noi, eqolocrații din aceste areale, ne constituim în municipalități fidele administrativ, statelor - gazdă, dar autonome în toate celelalte privințe.

6. Noi, Eqolocrații, nu avem armate pentru că refuzăm serviciul militar. Ne sunt suficiente forțele de poliție și trupele antiteroriste.

7. Noi, Eqolocrații, nu plătim taxe de asigurare de pensie pentru că nu ieșim la pensie niciodată, în schimb, lucrăm cel mult 30 ore pe săptămână și călătorim, gratuit, într-o vacanță de un an, la împlinirea vârstei de 40 de ani tereștri.

8. Noi, Eqolocrații, reprezentăm o comunitate a «cărții» în

sensul că mulți dintre noi sunt studenți la 80 de ani, obțin câte 4-5 diplome universitare dar sunt plătiți pentru munca pe care o fac în puținele ore lucrate.

Oricum, scopul nostru nu este îmbogățirea ci mulțumirea interioară; în plan material este suficient să fii eqolocrat pentru ca nivelul de trai să-ți fie ridicat.

9. Noi, Eqolocrații, tolerăm orice în lumea aceasta cu o singură excepție: pe cei ce nu folosesc, zilnic, săpunul. Ei nu pot avea drept de cetate în Galaxia Eqonet.

Noi mâncăm numai produse naturale, fără chimicale, bem lapte, vin și apă-de-piramidă, nu luăm medicamente, niciodată, însă ne lăsăm totuși operați, dacă este cazul.

Noi donăm foarte mult sânge.

În ciuda puțului gravitațional în care trăim, media noastră de viață depășește, cu mult, 100 de ani.

10. Noi, Eqolocrații, ne trimitem guvernatorii la Conferința Galaxiei Eqonet în fiecare an în 22 iunie, la umbra piramidei lui Keops.

Fiecare dintre noi va face un pelerinaj, cel puțin odată-n viață, în jurul globului.

Al șaizeci și doilea eseu 24.12.2000

NUMĂRUL „ALFA” (α)

Pentru a schița mai clar importanța acestui număr esențial al LUMII CONCAVE, va trebui să aprofundam puțin comparația lui Henry C. Monteith între volumele sferelor, cuburilor și piramidelor. Noi ne vom referi și la suprafețele lor totale.

Dacă vom considera un cub cu latura de două unități, atunci vom avea o suprafață totală a acestuia de $6 \times 2 \times 2$, deci de $6\pi\sqrt{\phi}$ și un volum de $2 \times 2 \times 2$, adică de $2\pi\sqrt{\phi}$. Se vede că raportul dintre suprafața totală și volum este de 3:1, acest fapt denotând că acest corp geometric este foarte echilibrat.

Pentru o piramidă cu latura bazei de două unități, avem o suprafață totală de $4\phi + 4$ sau 10,472 unități la un volum de $\frac{4}{3}\sqrt{\phi}$ sau 1,696 unități. Așadar, raportul dintre suprafața totală și volumul piramidei este de 6,1745.

Și, în sfârșit, pentru sfera cu diametrul de două unități avem o suprafață totală de 16π și un volum de $10,66\pi$.

Se observă că raportul dintre suprafața totală și volumul sferei este de 1,5. De aici concluzia logică a locuirii noastre în LUMEA CONVEXĂ. Dumnezeu nu putea găsi o altă formă geometrică mai apropiată de ideal decât geoidul nostru.

În schimb, în LUMEA CONCAVĂ, unde economisirea apei și a energiei reprezintă axiome globalizante, forma piramidală este apropiată de idealul unanim acceptat.

Al șaizeci și treilea eseu 19.11.2000

EQOHINTERLANDUL

Vechea noastră civilizație, aflată la zenit, a considerat spațiul geografic ca extrem de vast, uneori nemărginit. Singura dificultate consta în a-l popula și exploata. Crizele de creștere nemăsurată a populației se rezolvau simplu: prin ocuparea spațiului vecinului și exterminarea lui sau, mai târziu prin transformarea sa în sclav.

Chiar dacă, ulterior, denumirea s-a schimbat, esența a rămas aceeași: sclavul a devenit metec sau periec apoi „cetățean eliberat” apoi „rezident temporar”, oricum un exclus; un exilat intern. Aceasta este una dintre consecințele importante ale imperiilor agrare. Modul lor de extindere, în plan orizontal, s-a văzut: prin înglobarea teritoriilor vecinilor. Expansiunea, în plan vertical, însă, a constat mereu în segregarea populației sale în cetățeni de categoria I și cetățeni de categoria a II-a, cu denumiri specifice, locale. Dar nu acesta este demersul propus în cadrul eseului nostru. Ci acela de a reliefa importanța unui spațiu-resursă de care imperiile agricole nu au ținut seama, la modul conceptual, deși l-au avut la dispoziție, de-a lungul secolelor, îmi vine în gând, acum, un exemplu facil dar edificator: domeniul regal al merovingienilor Franței consta în întinse suprafețe împădurite din care acordau, cu generozitate, noilor baroni, conți sau marchizi, apropiați ai coroanei. Mult mai târziu, când acest spațiu-resursă a fost epuizat, aveau să apară răscoalele („Jacqueria”).

Ei bine, pentru a nu mai lungi argumentația, să revenim la lumea noastră concavă al cărui proiect îl redactăm în clipa de față.

Suprafața maximă admisă pentru un spațiu eqonetic pe care-l vom numi eqoteritoriu este de 400 kmp (după cum am mai menționat în câteva rânduri) din această suprafață, doar 10% este ocupată cu eqopiramide, iar restul de 90% reprezintă eqohinderlandul sau spațiul-resursă.

Se pun câteva întrebări:

- De ce atât de mult pentru eqohinterland?
- În nici o țară din lume nu există o asemenea disproporție între spațiul oikumenei (locuibil) și spațiul-resursă.
- Nu am putea folosi, în anumite regiuni, o altă proporție, în cadrul eqoteritoriului? Să zicem 66% sau chiar 50%?
- Dar ce este acest spațiu-resursă, acest eqohinterland atât de vast?
- El reprezintă o suprafață acoperită integral, cu nisip, în deserturi; un areal compact de ghețari pe calota groenlandeză, o

suprafață de ocean în jurul micilor insule atolice sau artificiale, un areal oceanic și muntos de-a lungul fiordurilor sau o suprafață aproape inaccesibilă pe pantele Munților Himalaya sau în Podișurile Andine. De aceea, poate, va fi bine să lăsăm natura în largul ei. Pentru că, nouă, ne-ajunge un teritoriu de 10 % dacă dorim să nu fim lacomi. Acest fapt ne stimulează, în viitor, să ne extindem, mai departe, mai sus, dincolo de oceane, în spațiul cosmic. Pe când, dacă am folosi procente mai ridicate din eqoteritoriile noastre am deveni stagnanți, îmbătrâniți, conservatori.

Dar numai cei ce vor locui în LUMEA CONCAVĂ vor putea decide asupra lor și asupra propriilor spații-resursă: eqohinterlandurile. Exemplul Insulei Paștelui trebuie să ne pună pe gânduri.

Al șaizeci și patrulea eseu 25.12. 2000

NUMĂRUL „BETA” (β)

Numărul α reprezintă echilibrul, deci cifra 4 sau, în geometria dinamică $\pi \sqrt{\phi}$. Acest număr deja transpus în valorile acestei geometrii reprezintă, pentru lumea noastră concavă, unitatea (I).

În schimb, - valoarea numărului β este egală cu $100\alpha = 400$, astfel că vom putea exprima orice suprafață în aceste unități β .

Al șaizeci și cincilea eseu 26.03.2001

EUROPA EQONETICĂ

Motto: „Moștenirea noastră nu este precedată de nici un testament”.

René Char

Într-o anumită măsură, poate că avem noroc, pentru că ne aflăm, acum și aici - în Europa începutului de mileniu - în epicentrul unui cutremur potențial, la o răscruce de drumuri din care va trebui să alegem, totuși... Din fericire pentru noi, europenii, cuvintele lui Cornelius Castoriadis nu ni se potrivesc: «societatea este bolnavă dacă încetează să-și mai pună întrebări». Avem probleme imense și ne pregătim pentru unele și mai mari. Ne punem întrebări și delegăm sarcina căutării răspunsurilor experților noștri care nu ne edifică, din contră...

- Ce este acum Europa, în primul deceniu al celui de-al douăzeci și unulea secol?

- În primul rând este Uniunea Europeană a „celor 15” + încă ceva ce trebuie diferențiat în două categorii: teritoriile bogate ce nu doresc să adere, pentru moment (Norvegia și Elveția) și provinciile mai sărace care nu sunt sau nu pot fi primite foarte curând (cea mai mare parte a Estului continental).

Apoi Europa (Uniunea Europeană + restul lumii continentale) reprezintă un imens hibrid de spații emice și spații fagice. În accepțiunea lui Claude Levi-Strauss doar două strategii s-au folosit în istoria umană, de fiecare dată când a apărut nevoia de a face față faptului că cei din jur sunt diferiți: strategia antro-po-emică și cea antro-po-fagică.

Prima strategie înseamnă „vomitarea” celorlalți, percepuți ca străini. Variantele extreme ale acestui mod de gândire sunt: încarcerarea, deportarea, crima, genocidul, separarea spațială, ghetourile urbane, accesul selectiv în anumite spații și blocarea selectivă a utilizării lor.

Cea de-a doua strategie constă într-o „asimilare” a

substanțelor străine: „ingerarea, devorarea corpurilor și spiritelor străine pentru a le face prin intermediul organismului, imposibil de deosebit de corpul devorator și identice cu el. Această strategie a luat diverse forme: de la canibalism până la asimilarea forțată - cruciade culturale, războaie de erodare a obiceiurilor, calendarelor, cultelor, dialectelor și superstițiilor locale”. Exilarea sau anihilarea celorlalți versus suprimarea sau anihilarea diferențelor lor.

Dacă în prima variantă vom rămâne întotdeauna niște străini, niște meteci tolerați undeva la marginea cetății, în cea de a doua variantă avem măcar posibilitate de a ne integra într-o altă cultură, limbă, religie, putând deveni cetățeni de rangul I. Este diferența dintre modelul german, antropeomic și „melting pot”-ul american, antropofagic.

În noua Europă a națiunilor să ne lăsăm deci înghițiți (cultural)?

În al treilea rând, Europa reprezintă o comunitate de sedentari îmbătrânită și asaltată de nomazii Răsăritului. Se repetă oare istoria?

Veneau atunci, în Imperiul Roman de Apus, triburi diverse în căutarea unei vieți mai bune și a bogăției. Cu siguranță că acei barbari au devenit civilizați după îmbăierea în termele romane. Dar acum, de ce vin nomazii? Pentru un pământ mai fertil și o climă mai blândă? Acestea nu mai reprezintă mare lucru în epoca post-industrială.

Pentru un loc de muncă într-o industrie care folosește doar roboții? Nici gând!

Pentru ceva exprimat metaforic și vag dar perceput și intuit de toți oamenii, de pe toate continentele: pentru dreptul de a fi altfel, pentru posibilitatea unică de a nu fi nici „înghițit” cultural dar nici marginalizat într-un ghetou al străinilor, pentru dreptul de a fi liber trăind într-o comunitate tolerantă. De aceea Europa se extinde, spre Est. Oricum, ea va rămâne, mereu, prea mică...

EPISTOLA A UNSPREZECEA CĂTRE MARCHALL T. SAVAGE

Ascensorul spaţial (2)

Poate că cea mai incitantă direcţie de acţiune a pregătirii cuceririi astrului nopţii va aparţine DOMENIULUI MEDIATIC care va avea un rol hotărâtor în pregătirea opiniei publice pentru crearea unei atmosfere favorabile proiectului selenar. După primele rezultate bune în plan economic cu siguranţă că rolul «mediilor» va fi mai uşor. Se vor înfiinţa organizaţii de protejare a cyberilor -albinuţe sau de conservare a mediului iniţial al Selenei dar nu ne putem abate de la planul iniţial: precis, dur, nemilos dar eficient. Cum ar arăta azi America dacă primii colonişti nu ar fi lăsat spaţiul liber pentru crearea unei noi lumi? Această metodă pare inumană (şi este) dar are o eficienţă verificată. Este o metodă stelară ce a fost aplicată, cu succes, pe rudele noastre îndepărtate, nemanipulate genetic, neanderthalienii şi cro-magnonii.

Cu siguranţă că va fi necesară o reţea de televiziune, să-i zicem S.N.N. (Selenian News Network) în stil «Discovery» sau C.N.N., o revistă auxiliară precum «National Geographic» şi foarte multă informaţie în Media din fiecare areal de civilizaţie: pe limba lui pentru fiecare.

De abia după ce primele fluxuri imense de energie electrică selenară ne vor veni în antenele parabolice instalate pe munţii înalţi ai Terrei, vom putea să trecem rapid la colonizarea oceanelor, nu numai în zona inter-tropicală.

Dar până atunci, la fel (într-o primă etapă) ca şi în privinţa explorării Selenei, se vor lista şi carta (în detaliu) toate insulele nelocuite ale Oceanului Planetar după care se vor cumpăra sau

închiria (pe 99 ani) cele disponibile de către societățile ce au investit în „aventura selenară”. Pentru că va trebui să fie o legătură, mereu, în observarea evoluției societății umane pentru a putea face predicții cu ușurință.

Si iată că am ajuns deja de unde am pornit: adică la «EQONET» - acea primă cărămidă pusă la temelia unui viitor posibil galactic; pentru că cel mai arhaic dar și modular, în aceeași timp, ascensor spațial, este reprezentat de casa eqopiramidală aflată la îndemâna oricui, pe care presa l-a (îl va) lansa(t) cu succes.

Al șaizeci și șaptelea eseu 28.03.2006

SUFLETUL UNIVERSAL

Câinele este întotdeauna câine. El nu poate fi om pentru că își amintește de binefăcătorii săi.

Al șaizeci și optulea eseu 29.10. 2000

A ȘAPTEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Neguțătorii concavităților (2)

Către Teocrați,

Cine suntem noi, teocrații, pentru a ne permite să imaginăm noi universuri, noi direcții de dezvoltare, noi reforme pe care, culmea, adepții noștri le aplică după câteva decenii?

Suntem niște visători neadaptați societăților în care trăim, nu pentru că nu am putea - am încercat și am reușit, parțial - ci pentru că nu dorim să reproducem un sistem care nu mai merge...

Suntem niște gânditori - independenți (acesta este atributul nostru esențial) care am refuzat să ne înregimentăm, cândva, într-o structură existentă cum ar fi o universitate, un minister, un comitet executiv sau un consiliu, ducându-ne existența, fiecare cu meseria noastră inițială de pescari, vameși, retori, medici de țară, dar având încredințarea absolută a materializării adevărurilor pe care noi, deja, le-am văzut. Prietenii noștri ne iau în râs dar ne aplică descoperirile, iar noi nu ne supărăm pentru că avem simțul umorului: suntem în primul rând, democrați.

Suntem inițiatorii celui mai vast program potențial de construcții, într-o anumită măsură în sens propriu, de la Zidul chinezesc până acum.

Revoluția propusă de noi este o revoluție a mentalităților care vor demola zidurile civilizației noastre milenare pentru a le înlocui cu coloanele de susținere ale noului nostru univers concav.

Cu siguranță că nu întâmplător, acum, ne-au dat târcoale aceste idei de metamorfozare a civilizației noastre: acum, călare pe două milenii, acum, când spațiul agricol convex, cu toată așa-numita „revoluție verde”, și-a atins limitele, acum când ne pregătim să facem pasul hotărâtor spre ieșirea din puțul nostru gravitațional, spre stele.

Fiecare dintre noi, teocrații, renunțăm, de bună-voie, la câte ceva important care ne leagă de această lume. Renunțăm pentru că ni s-a arătat în visele noastre o altă lume, pe care poate că noi, teocrații, nu o vom vedea niciodată dar pe care o știm reală, cândva, într-un viitor ipotetic. Este o promisiune a destinului în care noi credem cu tărie.

- De ce a renunțat, oare, Sakia Muni la regatul său nepalez pentru a deveni Buddha, a bântui întreaga Indie și a nu-și mai revedea niciodată regala sa familie?

- De ce s-a hotărât Moise - succesorul faraonului - să-și ia

poporul plecând în pribegie, prin deșert?

- De ce s-a îndreptat Iisus spre Ierusalim când știa că va fi jertfit precum un miel?

- De ce oare, Mohamed, la 50 de ani, bogat negustor și proprietar de cămile, în urma unui vis, a îndrăznit să arate semenilor ceea ce văzuse, riscându-și viața și proprietatea?

- Ei bine, pentru că toți acești mari înaintași ai noștri au „văzut” ceea ce avea să vină.

- Ei toți erau chemați de către „destinul lumii” să arate calea pe care să meargă ceilalți muritori de rând. Ei toți nu au fost decât niște vestitori ai unui viitor ce s-a împlinit. Dar niște vestitori divini. Ei sunt predecesorii noștri în ceea ce vom întreprinde.

De aceea, noi, teocrații, nu putem fi savanți ai lumii prezente, academicieni, conducători de state, președinți de corporații multinaționale, lideri de syndicate sau partide, pentru că nu am gândi bine, nu am fi liberi în idei și nu am fi inspirați. Dacă am fost cândva, am demisionat din vreme, pentru a ne concentra doar asupra menirii noastre.

Noi nu știm meșteșugul noii LUMI CONCAVE pe care v-o sugerăm, dar noi vedem ansamblul ei. Cei ce ne vor urma o vor putea contura în rețeaua potențial infinită a EQONET-ului.

Și, în sfârșit, noi, teocrații, suntem aproape de momentul în care ne vom imbarca pe o corabie care ne va fi casă și grădină, loc de refugiu, cu care vom porni într-o călătorie fără întoarcere spre un viitor nesigur.

Dar noi vedem că „dincolo” ne așteaptă o nouă lume...

Ei bine, de noi, teocrații - neguțători de idei, depinde ca acea lume întrezărită să fie cea reală. Nu trebuie să facem decât primul pas: să ne construim prima eqopiramidă!

Spre viitor cu bucurie, Al XII-lea Fondator

FORUMUL „LUMII CONCAVE”

Reprezintă douăsprezece personalităţi ce şi-au câştigat locul de fondator, prin fapte, în sprijinul dezvoltării LUMII CONCAVE.

- Cum va fi mai bine să se facă confirmarea celor doisprezece fondatori? Si după ce criterii?

- Probabil că singura modalitate simplă, clară şi democratică va fi cea asigurată prin procedura alegerilor de către Consiliul Guvernatorilor noilor eqoteritorii, în mod succesiv, an de an.

Astfel, dacă primele douăsprezece eqoteritorii şi-ar alege guvernatorii în ianuarie 2010, aceasta ar însemna că în iulie 2015 ar putea fi validat primul fondator, în 2016 al doilea, până în 2026, când s-ar putea completa «forumul» cu cel de-al doisprezecelea.

Poate că, pentru desemnarea succesorilor (după dispariţia fondatorilor) va fi bună confirmarea acestora de către Consiliul Guvernatorilor după ce fondatorii şi-au desemnat succesorii.

- Ce se va-ntâmpla dacă un succesor nu ar fi ales?

- Atunci fondatorul va propune un altul, agreeat de Consiliu, şi numai după aceea va putea să moară liniştit. Probabil că, imediat după instalarea celor 12 fondatori (în anul următor) va începe desemnarea succesorilor, după acelaşi sistem, an de an.

Locul de pelerinaj anual, la fiecare solstiţiu de vara este lângă piramida lui Keops.

Durata totală a acestei conferinţe este de şapte zile.

- Ce au de făcut cei 12 fondatori pe parcursul senectuţii lor, în aşteptarea desprinderii de aceasta lume?

- În primul rând, au de scris tot ceea ce vor fi în stare în legătură cu noua lume concavă pe care o vor patrona spiritual.

- În al doilea rând, au de călătorit în actuala lume şi de

explicat:

- de ce trebuie să ieșim din puțul gravitațional al Terrei?
- de ce trebuie să colonizăm Luna, Marte și Centura de Asteroizi?
- de ce trebuie să ne schimbăm modul de viață energofag?
- de ce ne vom antrena până la 80 de ani pentru ca la 81 să putem alerga la Maraton?
- de ce trebuie să avem un stil de viață de culturiști fără însă a participa la competiția de la Las Vegas?
- de ce nu avem voie, pentru nici un motiv, niciodată, să utilizăm războiul împotriva semenilor noștri?

În al treilea rând, fondatorii au de înființat institute de cercetări eqonetice, de inaugurat universități, de îndrumat noile generații.

Și în sfârșit, ei au de patronat conferințele, simpozioanele, expozițiile vechii lumi pentru a o ajuta să renunțe, mai ușor, la bogăția sa opulentă și sfidătoare alături de cea mai neagră mizerie, la alergarea după o glorie sterilă, la obsesia creșterii, cu orice preț, a produsului intern brut pe cap de locuitor și la alte asemenea enormități.

Fondatorii trebuie doar să ne convingă să ne punem, fiecare dintre noi, doar o singură întrebare:

- CINE SUNT EU?
- Ca în budismul Zen. Și de aici căile sunt deschise, pentru fiecare dintre noi. Să încercăm, așadar, să plonjăm în noi-înșine...

Al șaptezecelea eseu 31.12.2000

SPIRITUL LUI AVERROES

În grădina casei sale din Cordoba, o frumoasă cetate

înmiresmată de leandri și smochini din **ultimul** califat rămas omeyad, după patru secole de la „pronunciamento”-ul de la Damasc, când Moawya, primul abasid, a transferat capitala imperiului lui Allah la Bagdad (un amănunt coloristic ne poate dezvălui multe: culoarea veșmintelor abasizilor era negrul spre deosebire de cea a omeyazilor - albul), ei bine Ibn Roshd, Averroes - latinizat) își întâlnea prietenii, filosofi și neguțători ai Emiratului Granadei, în grădina casei sale, cu o regularitate proverbială. Subiectele lor preferate de conversație erau reprezentate de o lume apusă demult, de peste 14 secole, situată ceva mai la răsărit de cetatea lor, cam prin dreptul Egiptului (îl cunoșteau bine pentru că fuseseră în pelerinaj la Mecca) dar peste mare; era o țară muntoasă, plină de insule și peninsule dar cu o climă blândă și cu aceeași vegetație ca și „aici, la noi, în Cordoba”. Ceea ce nu reușeau ei să-ntealeagă era modul de reprezentare al unui spectacol de teatru. Dar ascultându-l pe Averroes relatând, cu talentul său unic, desfășurarea „Antigonei la Epidaur”, ei trăiau evenimentul, ei plâneau, se bucurau, sperau... Ei deveniseră mai greci decât contemporanii tragedienilor.

La încheierea povestirii, Averroes - mijlocitorul dintre Aristotel și Europa - după o savuroasă conversație - dialog, în fața tradiționalelor cafele servite la umbra chiparoșilor, spre asfințit, le-a spus:

„Noi, cei de azi, aici în Cordoba, nu știm și nu vom putea ști niciodată cum s-a desfășurat un spectacol de teatru în patria sa însă îi înțelegem bogăția sentimentelor transmise publicului, îi apreciem frumusețea, îi admirăm realismul. Allah i-a făcut nemuritori pe greci pentru că a închis în aceste pergamente pe care noi tocmai le-am tradus, atâta viață reală și atâta suferință încât ne dau lacrimile; dacă am putea, am sări să-i salvăm, acum. Ei sunt mai mult decât frații noștri, ei sunt modelele noastre de comportament. În schimb, față de ei, noi avem un mare avantaj: perspectiva. Noi putem compara realitatea zilelor noastre cu vremurile lor. Noi îi avem pe ei pe când ei au fost singuri”.

Și astfel, Aristotel a pătruns în Europa, prin intermediul unui

mijlocitor genial. Drumul nostru spre stele a început în grădina lui Averroes.

Această povestire reprezintă una dintre cele mai frumoase nuvele ale lui Jorge Luis Borges.

Dacă locul începutului de drum stelar este Cordoba, secunda zero este, cu siguranță, peste câteva momente: 00.00.00. 01.01.2001.

Fie ca Noul Mileniu să ne aducă, la fiecare, tot ceea ce ne dorim: mai multă asimetrie (ϕ)!

HOD

Al șaptezeci și unulea eseu 30.22.2000

ASIMETRIA DIN MINE

Urcușul meu permanent spre culmi sau, mai actual, spre vârful Marii Piramide Keops, îmi induce ideea apropiatei coborâri și cantonarea mea la poalele ei pentru a-mi trage sufletul și pentru a reflecta, puțin.

Ce trebuie să-nțeleg?

Că...

- nu trebuia să fi urcat în vârful Marii Piramide, niciodată, pentru a nu regreta coborârea și a nu trăi ca o umbră, cu convingerea că sunt un „fost”, că gloria mea este o amintire, mereu mai îndepărtată?

- nu trebuia nici măcar să-mi doresc să vizitez Egiptul, trăind gregar, mereu cu ochii în pământ și refuzând să privesc cerul înstelat, ca toți cei din jurul meu?

- nu trebuia să cobor din vârful Marii Piramide, împietrind acolo sau lăsându-mă trăsniț, sau lipindu-mă, săpându-mă,

încastrându-mă, printr-o metodă oarecare, altfel spus cramponându-mă pentru eternitate de punctul de inflexiune dintre prezent și infinit în așteptarea întâlnirii cu zeii?

- nu trebuia să reflectez „puțin” după coborârea din vârful devenind un turist disciplinat, dezvoltând filmul aparatului meu fotografic și prezentându-l cu emfază celor din peștera mea (cei cu privirea-n pământ) prin câteva cuvinte tipice pentru acel „topos”: „iată că picioarele mele au călcat și peste acest vârf oarecare al așa-zisei Marii Piramide”, stârnind invidia comunității mele?

Eu vreau să înțeleg doar atât:

Că...

- mi-am descoperit umanitatea din mine, acum, călătorind cu gândul până în vârful Marii Piramide de unde perspectiva este diferită: privind în jos te simți stăpânul lumii, trăind beția puterii la propriu, în schimb, privind în sus, observi singura realitate pe care trebuie să o cultivăm noi, oamenii... atunci când reflectăm (atât de rar o facem!). În acel vârf existențial ne dăm seama că suntem niște firișoare de nisip în bătaia vântului Saharei, că marea înțelepciune pe care ne-o transmit zeii (doar atunci când ne lasă să urcăm acolo, în vârf) este de a ne vedea propria micime; doar având această convingere săpată cu trudă în sufletele noastre, putem să începem să construim; o altă casă, o altă planetă, un alt univers, o altă lume... pentru că toate acestea reprezintă cu totul altceva decât cele ce au fost, reprezintă un alt spirit, reprezintă asimetria din noi.

Privind, totuși, în jos, din vârful Marii Piramide Keops, putem vedea și ceva pozitiv: apotema care este un multiplu al numărului ϕ . Ne vom întreba fericiți:

- Care este raportul dintre apotemă și noi-înșine? Pentru că știm că-n fiecare din noi există numărul ϕ .

- Asta înseamnă frumusețe, transparență, lumină, adevăr, energie interioară, perseverență, generozitate, altruism, modestie, mișcare, progres, cultură și asimetrie.

Aceasta este marea descoperire a excursiei noastre la

piramide: numărul ϕ din interiorul fiecăruia dintre noi.

Al șaptezeci și doilea eseu 24.02.2001

CELE TREI AREALE EQONETICE

Această clasificare a științelor eqonetice potențiale, sub forma unei triade, ar putea fi forțată dar, în momentul actual (începutul celui de-al XXI-lea secol) pare a răspunde cel mai bine celor două provocări majore ale viitorului apropiat: producerea ($\pi\omicron\iota\epsilon\sigma\iota\varsigma$) clonelor umane și dezvoltarea explozivă a societății roboților. Cele trei ramuri ale eqonetologiei ar putea fi denumite și:

1. Eqonetologia biologică (a vieții organice).
2. Eqonetologia ambientală.
3. Eqonetologia socială.

Așa cum este normal, bioeqonetologia se ocupă cu studiul interrelațiilor dintre prelungirea vieții omului, prin metode naturiste cum ar fi: un alt tip de alimentație, o nouă medicină preventivă, o hiperactivitate sportivă care presupune și menținerea unei forme erotice perfecte până în ultima zi a vieții, însemnând cel puțin 100 ani tereștri și noul său mediu de viață, piramida eqonetică.

În acest sens, quadrivium-ul bioeqonetic cuprinde: noua agricultură eqonetică marcată de revoluția „B.G.” (*Blue-Green*), nutriționismul eqonetic, medicina chakrelor și activitățile sportive de întreținere pe termen lung (fitness-ul este cel mai potrivit exemplu).

Noii actori sociali - clonele umane - ar putea fi studiați în cadrul medicinei eqonetice.

În ceea ce privește «eqonetologia ambientală» trebuie

subliniate cele două direcții posibile de cercetare aparent fără legătură: «urbanismul eqonetic» și «selenologia». Primul pornește de la modelarea spațiului apropiat, terestru, prin acoperirea sa cu o rețea concavă de eqopiramide într-o proporție relativ redusă, (cel mult 10% din suprafața totală a Terrei) pe când «selenologia» va studia terraformarea craterelor selenare de către minicyberii autoreplicanți: va fi, în același timp, atât o sociologie a roboților cât și o etologie, dar și o inginerie informatică. Aceasta va presupune observarea minicyberilor, «in situ».

Eqonetohidrologia reprezintă sistemul sanguin, atât al eqopiramidelor terestre cât și al viitoarelor cratere amenajate ale Selenei, iar energetica eqonetică va fi sistemul limfatic al eqopiramidelor și al craterelor cu mențiunea că, inițial, fiecare rețea eqopiramidală terestră va avea propriile surse energetice (eoliene, hidro, mareomrice, solare), pe când craterele selenare se vor bucura de energia solară infinită. Această binefacere reprezintă „aurul Americii secolului al XXI-lea”; ea va putea fi transferată Pământului, cât mai curând posibil.

Al șaptezeci și treilea eseu 19.05.2001

VAGABONDÂND PRIN LITERATURĂ

Ketter: prin natura sa, omul este un vânător înăscut; de aceea este inteligent. Privesc gâscă din grădina mea: mă sâcâie; aș fi putut-o mânca de trei ori dar n-am vrut; oricum aparține vecinei mele; într-un fel este de înțeles: își apară bobocii. Creierul său, însă, este prea mic: se teme inutil. Numai vânătorii pot fi inteligenți: supraviețuiesc sfâșiind sau dispar. A treia cale nu există.

În timpurile moderne vânătorii din noi s-au metamorfozat în pescari. Când vedem mișcând pluta nu ne bucurăm doar pentru

liniștea lacului, aerul curat sau carnea foarte sănătoasă a peștișorului ci pentru altceva, cu mult mai important: spiritul nostru de stăpânitori se descătușează. Doar atunci trăim cu adevărat.

Ketter, în vechea ebraică: coroană, început, cifra UNU.

Chokmah: cel mai frumos an: septembrie 2000 - august 2001; castelul din Wittgenstein. Refugiu? Exil voluntar? Retrageră la țară? Poate...

Cu siguranță, destin. LUMEA CONCAVĂ nu se putea naște decât aici, în „cotadge”-ul domnului Costel: două camere, 7 vișini, foarte multă iarbă, viță-de-vie, apă potabilă și un nuc gigantic: el mă inspiră. Fără televizor, fără vecini; singur privind linia orizontului: dincolo de râu.

Chokmah: înțelepciune: cifra DOI în ebraica veche.

Binah: cum ar suna mai bine un titlu de carte: „romanul holografic” sau „eseul eqnetic”? Este prea complicat... De aceea, ieri, prietenii mei pescari, Ramona și Nelu, au tras la sorți ordinea eseurilor cu excepția epistolelor care trebuie să aibă o anumită configurație, pentru a-și păstra sensul. Sunt curios să-mi citesc propria carte... Probabil că va face școală. Ca o plăcuță holografică: o spargi, iei un ciob și privești cu ajutorul laserului. Ce vezi? întreaga imagine a înregistrării inițiale... Citești un eseu și simți... setea de eternitate, liniștea lacului din apropiere, mireasma florilor de Mai...

Binah: Cifra TREI: înțelegere, în limba ebraică.

Chesed: „o lume într-un grăunte de nisip, un rai într-o floare sălbatică, putând cuprinde infinitatea într-o palmă și eternitatea într-o clipă...”, Godfrey Devereux dixit; singurul maestru de YOGA dinamică recunoscut în Anglia.

Chesed: Cifra PATRU: în vechea ebraică atât maiestate cât și milă. Să fie sinonime?

Geburah: „Dincolo de Styx” - roman holografic 1988; nepublicat; aventura antitotalitară. „Călare pe Tsunami” - volumul I

al unei trilogii numite „Dumnezeu iubește dialogul”, 1992. Volumul II stă la depozit în miezul de nucă numit creier. Se va intitula „Născut pokerist”. 'Tsunami': primul exil. Francez. „Pokerist”: al doilea exil; și ultimul: adio Europa.

Geburah: Severitate, tărie: cifra CINCI, în ebraica veche.

Tiphareth: enorm am de călătorit prin mine-însumi pentru că acesta este singurul Univers cunoscut, oarecum. Și relatez ceea ce sunt: jurnalul vagabondajelor mele pe oceanul literelor. Scriitorii au nevoie de pensii, de salarii, de glorie. Profeții nu. Ei reprezintă galaxii autonome. Orgoliu nemăsurat. Mijlocitori, intermediari, aleși. O nouă lume se deschide. Povestitori. Ei o descriu. Dar nu vor apuca să viețuiască acolo.

Tiphareth: Echilibru, frumusețe: cifra ȘASE. Steaua lui David?

Netzah: „Trăind politica” - roman holografic, 1998. Aventura puterii executive. Cu două secole în urmă: ghilotina; un veac mai târziu după ghilotinare: plutonul de execuție sau Siberia. Acum, doar un obositor proces îndelungat. O experiență. Continui să cred în democrație. De ce oare?

Netzah: Victorie, putere: Cifra ȘAPTE în ebraică.

Hod: traducătoarea de limba engleză a „LUMII CONCAVE” așteaptă la Londra, primul exemplar în limba Danubiului. Ea vrea să-l ofere spre reflectare. Dincolo de ocean. Eu mă visez în Himalaya: un guru yoghin. Mi-e indiferentă această lume convexă. Să fie bine sau nu?

Hod: glorie; Cifra OPT, în vechea ebraică.

Yesod: Yoga înseamnă uniune; între trup și spirit. Două cărți publicate: apartenența la Uniunea Scriitorilor. Debut editorial la bătrânețe: 46 mișcări de revoluție copernicane. Luther despre Copernic: „este un prostănac”. Cât de puțină înțelegere pot avea profeții: unul față de celălalt. Îi admir pe amândoi.

Voi fi oare, vreodată, colegul lor?

Yesod: fundație; în ebraica veche, cifra NOUĂ.

„SECTA” EQOLOCRAȚILOR

Într-adevăr: ce sens are să mâncăm alimente care conțin mai puțin colesterol, mai sănătoase, dacă idealul societății noastre rămâne același? Să rămânem energofagi distrugându-ne PLANETA? Să ne menținem cantonați în idealul unui loc de muncă?

Răspunsul eqolocraților este negativ. De ce? Pentru că sunt evidente câteva tendințe al căror impact ar putea schimba evoluția noastră viitoare, ca specie, iată-le:

Vom porni de la premisa că omul este, în primul rând, creator și inovator și nu robot. De aceea va trebui ca cea mai mare parte a timpului său liber să și-o folosească așa cum consideră. Aceasta înseamnă că va lucra în folosul comunității doar două ore pe zi în loc de opt ore pe zi ca până acum. Este adevărat că cei mai mulți nu vor gândi, nu vor crea nimic ci vor prefera jocurile și distracțiile (LOISIR-ul). Oricum și aceste activități sunt mai apropiate de natura umană decât munca repetitivă și forțată. Suntem HOMINI LUDENSIS. Vor fi, însă, semeni ai noștri care vor prefera să lucreze mai mult la construcția eqopiramidelor destinate altor comunități și în acest caz se vor putea îmbogăți depunându-și rezervele financiare în contul EQONET-ului și beneficiind integral, desigur. Dar bogăția materială nu este un ideal pentru „SECTA” EQOLOCRAȚILOR ci bogăția de timp liber întrucât menirea unui eqolocrat este să studieze până în clipa când închide ochii, bucurându-se mereu, de o sănătate foarte bună bazată pe un regim alimentar echilibrat în care abundă spirulina și pe activitate erotico-hormonală constantă și foarte îndelungată. Un eqolocrat nu va ieși niciodată la pensie pentru că nu are nevoie. După cum

aprecia doctorul Jarvis, durata minimă de viață a unui animal este de 5 ori mai mare decât perioada necesară pentru a ajunge la maturitate. Deci, viața omului ar trebui să fie de 100 de ani. (5 x 20 ani) trăiți cu sănătate, cu o constantă activitate fizică și o intensă creativitate până în ultimul moment. Acesta este unul dintre scopurile eqolocrațiilor: scopul individual.

Cel social, însă, presupune o creștere explozivă de eqopiramide, situate în toate mediile geografice terestre pentru început (deșerturi, calote glaciare, golfuri, fiorduri, oceane din zona intertropicală) și apoi în craterile lunare; extinse în toate arealele geopolitice dar menținându-și autonomia financiară și administrativă și colaborând, la nivel orizontal, în cadrul rețelei eqonetice.

Există o infinitate de soluții în privința diverselor configurații spațiale, atât în interiorul fiecărei eqopiramide cât și în exterior, prin diferitele asamblări posibile.

De aceea, fiecare spațiu eqolocrat, va putea fi proiectat în funcție de configurația reliefului, de climă, de vegetație, de suprafața împădurită și de fâșiile înguste destinate trenurilor de mare viteză sau aleilor pentru bicicliști, dar, niciodată autostrăzilor.

În schimb, administrația EQONET-ului este total descentralizată: fiecare celulă reprezintă o comunitate aproape independentă alegându-și propriul guvernator (pentru doar două mandate) și un consiliu după aceeași regulă dar vor trebui precizate două legături ale confederației: cea de natură spirituală care se va manifesta prin pelerinajul anual al guvernatorilor LUMII CONCAVE la piramida lui Keops și cea de natură politico-materială prin acordurile de funcționare dintre statul-gazdă și eqopiramidele amplasate pe teritoriul său.

Astfel, dacă pe teritoriul Canadei, Australiei, Japoniei sau Italiei funcționarea eqopiramidelor va fi chiar încurajată, va fi mai greu de crezut că se va aplica aceeași relație pe teritoriul Libiei, Ciadului, Sudanului sau Irakului.

De asemenea pe insulele pustii, situația va fi mai ușoară, fie prin cumpărarea fie prin concesionarea acestora.

S-ar putea produce o revoluție (detest acest cuvânt!) și în domeniul familial, întrucât mandatul unei căsătorii ar putea fi de doar șase luni, dar s-ar putea prelungi fără limită. Oricum, chiar și sărbătorirea divorțului ține de un grad mai înalt de civilizație.

Creșterea numărului de membri ai unei piramide se va face pe două căi: prin nașteri și prin imigrație. Ideea dominantă este de a stimula explozia demografică în aceste spații pentru a favoriza cucerirea deșerturilor, a oceanelor și, mai cu seamă, a spațiului cosmic apropiat.

Aceasta este esența apariției EQONET-ului.

Al șaptezeci și cincilea eseu 22.02. 2001

BAZELE EQONETOLOGIEI

Această introducere în eqonetologie s-ar putea referi la patru aspecte esențiale:

1. Scopul eqonetologiei.
2. Metodele de lucru folosite.
3. Mijloacele eqonetice.
4. Modelele și modulele eqonetice.

Ar trebui să precizăm, înainte de a detalia cele patru aspecte de mai sus, că eqonetologia înseamnă o metapiramidologie aplicată și interconectată între medii foarte diverse (inclusiv spațiul cosmic). Autorul acestui demers a pornit de la aplicarea efectului de piramidă cu dimensiuni standard (adică multipli sau submultipli ai triadei clasice „ $2/\sqrt{\phi}/\phi$ ”, unde 2 reprezintă latura bazei pătratică, $\sqrt{\phi}$ reprezintă înălțimea și ϕ reprezintă apotema).

LUMEA CONCAVĂ este o rețea de piramide în piramide ce captează energia cosmică și produce efecte benefice uimitoare.

Dar să detaliem cele patru aspecte ale eqonetologiei...

1. Scopul acesteia, în plan teoretic, este de a studia toate efectele posibile apărute în „LUMEA CONCAVĂ” asupra locuitorilor săi voluntari, autoreplicanții: oameni, clone umane, cyberi, animale, plante.

La nivel practic eqonetologia își propune să convingă actuala castă dominantă - cea a humanoizilor tradiționali - de a se muta în LUMEA CONCAVĂ în decurs de un secol, lăsând mai bine de 90 % din suprafața totală a uscatului planetar în stăpânirea „Imperiului Verde” (păduri, preerii, tundre, etc.). De asemenea, își mai propune să deschidă, larg, porțile acestei noi lumi și pentru clonele umane dar și pentru cyberi, specii ce vor fi cooptate și nu marginalizate sau subjugate.

2. Metoda inversiunii timpului reprezintă marea noutate, în plan metodologic. Ea presupune construirea concretă a unui model de viitor, la scară miniaturală, observarea acestui model și reconstruirea prezentului imediat în funcție de concluziile rezultate în urma acelui experiment. Concret: trimiterea unui mic grup de cyberi-pitici (scara I: 10 din cea umană) pe Lună, autoreplicarea lor, *in situ*, expansiunea explozivă și amenajarea craterelor în vederea venirii noastre și, în sfârșit, dispariția completă a acestei prime generații de roboți pentru a ne face loc nouă, humanoizilor, clonelor umane și cyberilor cu aceleași dimensiuni ca și noi.

Observarea acestei societăți de mini-cyberi va reprezenta primul mare studiu asupra sociologiei roboților.

În planul comunicării nu vom putea accepta decât metoda persuasiunii bazate pe dezbaterea democratică, argumentată, și nicidecum arbitrariul unor „profeți acustici”.

3. Mijloacele eqonetice vor putea fi multiple: catedrele de eqonetologie sau de discipline aparținătoare în cadrul marilor universități, firme comerciale ce exploatează efectul de piramidă,

organizații nonguvernamentale, secte eqonetice gnostice, grupe de studiu și bănci care vor finanța diversele programe eqonetice.

4. Modelele configurațiilor eqonetice reprezintă asocieri de module simple sau multiple, în plan orizontal, în funcție de formele de relief și de obiectivele de dezvoltare ale inițiatorilor modelului în cauză, iată câteva exemple:

- modelul fiordurilor amplasat linear de-a lungul liniei țărmului;
- modelul microinsulelor coraligene având în mijloc un macromodul cu pilonii de susținere înfiți în minuscula insulă coraligenă și, circular, macromodulele care plutesc pe ocean fiind ancorate prin cabluri orizontale de centrul modelului;
- modelul pantelor foarte abrupte ale munților având module ferite de avalanșe.

Există, cu siguranță o infinitate de posibilități.

Al șaptezeci și șaselea eseu 04.02.2001

EPISTOLA A DOUĂSPREZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Despre «democrația pură»

Mă tem de oamenii care nu au vicii pentru că ei ar putea să-și găsească o pasiune în politică. Cu atât mai mult cu cât ei, fiind conștienți de lipsa viciilor, ar putea deveni infatuați.

Iată premisa individuală pentru nașterea tiranilor. Iar premisa colectivă este chiar așa numita societate a «democrației pure».

Ea reprezintă un fel de democrație participativă lărgită la toți membrii săi. Este adevărat că „arma” acestei posibile formule a apărut dar nu există restricții asupra ei, pentru moment. Când vor exista atunci societatea va deveni și mai controlată și mai restrictivă.

Această „armă” este INTERNET-ul.

Studiind grupurile de copii și tineri americani supuși impactului educației non-directive, Hannah Arendt remarca, într-un interesant eseu, că dictatura majorității în cadrul grupului este cauza principală a proliferării bandelor de cartier. Modul de viață al unui astfel de tânăr nu este conceput (de el-însuși) decât în cadrul grupului, expulzarea sa însemnând un fel de sfârșit al lumii.

Veți spune că acolo grupurile sunt mici iar membrii se cunosc unii cu alții. Nici o teamă, va fi mult mai simplu de creat majorități decidente în Galaxia INTERNET de către indivizi sau grupuri ferite de lumina reflectoarelor.

Și apoi, mai este ceva foarte important. Una dintre cele mai importante revendicări, în societatea ateniană a secolului de aur (unde mi-ar place să trăiesc) al cărei purtător de cuvânt a devenit Socrate, a fost obținerea derobării de responsabilitățile politice pentru filosofi. Și democrația ateniană (participativă) l-a condamnat la moarte!

Nu, nu este de acceptat sistemul acesta de guvernare în LUMEA CONCAVĂ ci cel clasic, reprezentativ, dar cu limitarea mandatelor la două și pentru aleșii puterii legislative. Un sistem cât mai apropiat de cel elvețian va fi, poate, mai nimerit. Dar cum fiecare entitate politică nu poate fi mai mare decât un comitat, nu va fi un pericol prea mare de tiranie.

Să lăsăm, așadar, pe inventatori să inventeze și pe cei cu vocație politică să se bucure de consumarea puterii. Înfruptarea lor va dura doar două mandate.

Al șaptezeci și șaptelea eseu 18.07. 2000

EXPERIMENTUL BIOSFERIC

„Biosfera II” a fost un experiment ce depășea vremurile, revoluționar în multe privințe.

În deșertul Gilla din Arizona, între 1989 și 1991, a fost amplasată o structură geodezică ermetic închisă față de mediul exterior, având o cupolă transparentă și un biotop de climă caldă. Ideea fundamentală presupunea producerea oxigenului necesar celor opt voluntari biosferieni precum și a tuturor resurselor alimentare necesare unei șederi de doi ani.

Ei țineau câteva capre, cultivau pomi fructiferi și cafea trăind într-un spațiu etanș dar cu o configurație variată a reliefului, cu un râu care se vărsa într-un lac, cu o vegetație diversă, de la junglă până la deșert.

Totul era amplasat pe o suprafața mai mică de două hectare (dacă-mi amintesc exact).

Scopul presupunea construirea acestui tip de biosfere pe Marte și pe alte planete sau sateliți pe care omul îi va explora într-un viitor ipotetic.

Ideea era generoasă pentru că s-a constatat sentimentul de frustrare al fiecărui om nevoit să trăiască, mult timp, în condiții de claustrare, în spații închise.

Din nefericire cei opt cercetători și-au încheiat misiunea după câteva luni întrucât „Biosfera II” nu a reușit să le asigure oxigenul necesar.

Probabil că experimentul era prea complex și că nu parcursese niște etape preliminare esențiale pentru o deplină reușită.

Iată de ce considerăm că Proiectul EQONET va reprezenta veriga de legătură între o lume veche, convexă, foarte fragilă, expusă cataclismelor de orice natură și o lume nouă, concavă, semiînchisă modular dar total deschisă informațional, bazată pe micile comunități active.

Al șaptezeci și optulea eseu 27.12. 2000

O.T.E.C.

Piramida AMOQ are, după cum am mai menționat, latura bazei de 100 de metri, suprafața bazei de un hectar, înălțimea de 63,6 metri și apotema de 80,9 metri.

Această piramidă nu există și nu ne interesează, deocamdată, decât pentru a avea un reper comun atât pentru LUMEA CONVEXĂ cât și pentru LUMEA CONCAVĂ.

Amenajarea insulelor plutitoare ce vor susține centralele O.T.E.C. (Ocean Thermal Energy Converter) se va face, incomparabil mai avantajos, pe astfel de structuri piramidale întoarse cu vârful spre fundul oceanului.

- De ce?
- În primul rând datorită modularității acestora și în al doilea rând datorită apreciabilei flotabilități oferite, comparabile cu ceea ce propune Marshall T. Savage pentru insulele sale plutitoare, în uluitoarea și stimulanta sa carte, „PROIECTUL MILENIUM”.

Apoi, pentru că este mult mai ușor de creat și de menținut o structură modulară cu patru laturi decât una cu șase laturi și în sfârșit, pentru că efectul de piramidă sporește enorm productivitatea mariculturii.

Al șaptezeci și nouălea eseu 30.10. 2000

A OPTA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Conștiință a morții: *istoria*

Către Istorici,

Și pentru că ne apropiem de sfârșitul acestor reflecții, vă voi ruga, dragi istorici, să încercăm să pătrundem sensul adânc al cuvintelor lui Octavio Paz dintr-un eseu remarcabil intitulat „Dubla Flacăra” și publicat în 1993. Spunea Octavio Paz:

„Viitorul este impenetrabil - aceasta este lecția pe care ne-au dat-o ideologiile care pretind că dețin cheile istoriei. E drept că orizontul se acoperă de semne, uneori: cine le face și cine le poate descifra?

Toate sistemele de interpretare au dat greș. Trebuie să o luăm de la început și să ne punem întrebarea pe care și-au pus-o Kant și ceilalți întemeietori ai filosofiei moderne, între timp; nu mi se pare hazardat să denunț superstiția istoriei. A fost și este încă o mare prăvălie cu noutăți, unele minunate, altele înfricoșătoare; a mai fost și o uriașă cârciumă în care se acumulează repetiții și cacofonii, deghizări și măști.

După orgiile intelectuale ale secolului al XX-lea trebuie să nu mai avem încredere în istorie și să învățăm să gândim cu sobrietate. Exercițiu de despuiere, de travestire, de smulgere a măștilor. Ce se ascunde sub ele? Chipul prezentului? Nu, prezentul nu are chip. Sarcina noastră este tocmai să-i dăm un chip.

Prezentul este o materie în același timp maleabilă și neascultătoare, pare că se supune mâinii care îl sculptează, dar rezultatul este mereu altul decât ceea ce ne imaginăm. Trebuie să ne resemnăm deci că nu există altă soluție: prin simplul fapt că suntem vii, trebuie să înfruntăm prezentul și să construim un chip din încurcătura aceasta de linii și volume.

Să transformăm prezentul într-o prezență. De aici rezultă că

Întrebarea despre locul dragostei în lumea de azi este, în același timp, ineluctabilă și crucială. A o escamota este mai mult decât o dezertare, este o mutilare.

Timp de mulți ani, unii dintre noi am participat la o bătălie care, uneori, părea pierdută: apărarea prezentului - inform, imperfect, pătat de multe orori, dar depozitar al germenilor libertății - sistemul totalitar, ascuns sub masca viitorului. Până la urmă a căzut masca și chipul oribil, în contact cu aerul, a început să se descompună, așa cum, în povestirea lui Poe, s-au descompus trăsăturile domnului Valdemar, transformându-se într-un lichid de culoare cenușie.

Semințele și germenii libertății pe care le-am apărat de totalitarismele secolului al XX-lea se usucă astăzi în săculețele de plastic ale capitalismului democratic. Trebuie să le salvăm și să le împrăștiem în cele patru puncte cardinale.”

Eu nu pot să vă spun decât că ceea ce vom descrie, peste decenii, vor fi plantele încolțite din acele semințe ale libertății pe care le vom muta din „săculețele de plastic” pe terenul fertil pe care deja l-am botezat LUMEA CONCAVĂ.

Spre viitor cu bucurie Al XII-lea Fondator

Al optzecelea eseu 23.02.2001

AREALE SI RAMURI EQONETICE

Deși clasificările sunt plictisitoare, în mod frecvent, ele sunt necesare. Iată o propunere de clasificare a eqonetologiei...

Cele trei areale

- I. Bioeqonetologia
- II. Eqonetologia ambientală
- III. Socioeqonetologia

În cadrul primului areal am putea experimenta:

- 1. Agricultura eqnetică
- 2. Nutriționismul eqnetic
- 3. Medicina eqnetică și alternativă
- 4. Sportul eqnetic

Al doilea areal cuprinde:

- 1. Urbanismul eqnetic, sculptura și design-ul
- 2. Selenologia
- 3. Eqnetohidrologia
- 4. Energetica eqnetică

Al treilea areal ar putea studia:

- 1. Sociologia eqnetică
- 2. Econometria eqnetică
- 3. Dreptul și eqnetopolitologia
- 4. Conexologia.

YESOD

Al optzeci și unulea eseu 31.10.2000

A NOUA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPȚI

Civilizația ca o intersecție

Către Poeți,

- De ce ne bucurăm de o frumoasă după-amiază însorită și caldă de octombrie, în „Țara vinului”?

- De ce mama, într-un alt sfârșit de octombrie, cândva, demult, a simțit că va face ultima plimbare în mijlocul pădurii cu frunze galbene pe care le-ndrăgea atât, însoțită de tata, ținându-se cu greu, dar prezicând ceea ce s-a adevărat?

- În aceeași seară trecea Styxul!

- De ce Arthur Rimbaud a putut să-și scrie celebrele poeme doar între 17-19 ani?

- De ce, ceea ce ni se arată în vis, mult mai târziu, se-ndeplinește?

- Pentru că suntem poeți și ne lăsăm conduși spre oceanul timpului de curenții inspirației divine.

Și de aceea nu facem decât să traducem ceea ce ni se transmite, de undeva, de dincolo de lume...

Poate că astfel vom reuși să devenim niște punți de legătură între teritoriile semenilor noștri și tărâmul celălalt care ni s-a arătat în spațiul oniric. Vom vedea...

Aș fi dorit să vă rog, dragi poeți (prin acest apelativ înțeleg nu doar pe cei ce compun versuri ci și pe scriitori, esești, dramaturgi, ziariști, pictori, compozitori, inventatori, dar nicidecum pe cei osificați

în diverse „academisme”) să considerați aceste epistole neconvenționale doar ca o ridicare a mingii la fileul de volley-ball.

Singura lor importanță - dacă va fi vreuna, vreodată - va fi de a stârni interesul pentru o altă lume, cea concavă.

Ceea ce trebuie să rămână va fi rațiunea construcției osaturii acestui nou univers (pe care nici unul dintre noi nu l-a văzut, în mod real) la început, iar mai târziu, frumusețea negației acestei lumi, exprimată poetic.

Pentru că aceasta este menirea noastră: să ne autocontestăm până la demolare. Spre infinit... Fie ca demersul nostru să nu fi fost zadarnic!

Al XII-lea Fondator

Al optzeci și doilea eseu 15.07.2000

CONCEPTUL

Se spune că cea mai importantă descoperire a secolului al XX-lea o reprezintă cartografierea GENOM-ului uman care ar echivala cu descoperirea roții și ar deschide niște posibilități uriașe, abisale, omenirii: durata medie de viață va fi de aproximativ 1000 de ani, cancerul va fi o relicvă a primitivismului medicinei ca de altfel toate bolile, clonele noastre ne vor succeda în zeci și sute de copii, ceea ce ne va conduce spre sute de mii de ani de existență și alte asemenea ciudățenii...

- Ce-nseamnă aceasta, că ne jucăm de-a zeii?
- Poate că da pentru că tocmai aici este genialitatea Celui-de-Sus.

În primul rând, ne-a dat libertatea absolută de a-L crea în mințile noastre primitive, de a-L numi și de a-L chema în ajutor.

Mai mult, s-a lăsat diseminat în configurații multiple - mai mulți zei - o perioadă, pentru ca, la epuizarea unui ciclu istoric și teologic, să revină la o formă unică de reprezentare.

În al doilea rând, ne-a permis să-L distrugem - conceptual vorbind. pentru că altfel este imposibil - să-L negăm, să-L ignorăm sau chiar să-L adorăm pe opusul său. De fapt, acesta este în El-însuși, eliberat uneori și dominant ulterior.

Și în al treilea rând, ne-a permis să ne jucăm cu doi parametri care ne oferă o infinitate de posibilități. Aceștia sunt: timpul și spațiul.

Timpul înseamnă succesiune, reproducere, conservare, adaptare, iar spațiul înseamnă expansiune, umflare și aceeași conservare - adaptare: mereu clasica conexiune «feed-back».

Concret, este bine sau rău că a fost elaborat atlasul genetic?

Răspunsul nu poate fi decât același ca în cazul bombei atomice: „este necesar”!

De aceea, în viitorul apropiat - cu care deja suntem contemporani - libertatea absolută a conceptului va fi regula pentru că orice sistem se autoreglează. Adică libertatea absolută a drogaților de a consuma droguri, dar într-un spațiu limitat - o insulă, un continent - și posibilitatea pentru societatea lor de a ne cuceri și de a ne dematerializa (extermina ar fi mai exact), dacă le dă mâna; libertatea absolută a geneticienilor de a experimenta evoluția clonelor umane cu consecințele malefice adiacente, nici măcar bănuite acum, dar într-un spațiu limitat; libertatea absolută a roboților - reproducători de a crea alți roboți mai performanți care să le ia locul, care să elimine alte forme de inteligență superior organizată, care să se autoreproducă la infinit, care să se extindă la infinit, care să domine la infinit...

Este oare posibil?

În sfârșit, libertatea cyberilor de a experimenta orice metisare dintre componentele umane și cele androide (robotici) într-un „sandwich inteligent”, chiar mergând până la o limită pe care acum

ne vine greu să ne-o imaginăm: un creier de robot fixat pe un trup de femeie; desigur, acest creier ar fi ambalat într-o superbă înfățișare humanoidă. Oricum, o combinație inversă pare perfect normală, acum: un cap de humanoid așezat pe un trup de robot ambalat în materiale ce prezintă un foarte estetic „look”.

Mereu am fost sensibili la frumusețea formelor pe care am și exprimat-o sintetic: numărul ϕ .

Ei bine, toată această luptă eternă ce se duce între SUCCESIUNE și EXPANSIUNE cât și în interiorul fiecăruia dintre cele două concepte, își găsește rezolvarea într-o formulă simplă, ușor de aplicat și cu posibilități infinite. Ea reprezintă un fel de peratologie (știință a limitelor) care conciliază tot ceea ce este și tot ceea ce se va mai descoperi în acest univers, având ca numitor comun unitatea de măsura standard cu componentele sale actuale și viitoare. Aceasta se numește: LUMEA CONCAVĂ.

Al optzeci și treilea eseu 28.12.2000

LIMBAJ ȘI METALIMBAJ

Cândva, nu prea demult, într-un liceu cu o tradiție seculară, pe malul celui de-al doilea fluviu al Europei, autorul acestor eseuri a fost mirat de sensul unor locuțiuni verbale folosite frecvent de către discipolii săi și după scurtă vreme, entuziasmat de bogăția și varietatea epitetelor.

Există în argoul „puișorilor cărora le crește creasta” un spirit viu al limbii trăite. Este, într-un fel, și o formă de protest, adolescentină, contra limbajului formalizat al adulților, rigid, conservator, blocant. Dar, înainte de toate, este o modă, normală și necesară, de răzvrătire a tinereții, a spiritului viu împotriva normei comune. Desigur, această modă trece datorită îmbătrânirii

puișorilor, însă, locurile rămase goale se completează cu noile generații.

Ideea acestui ocol al temei noastre este că mereu vor exista traducători între metalimbajul structurat, formalizat, cu aură de ocult sau științific și vulgul de rând, subîmpărțit în multe grupuscule ale limbajului argotic dar viu și dinamic.

Să nu ne temem de „marii preoți ai Egiptului”, să-i lăsăm în liniștea laboratoarelor lor, să le respectăm ierarhia deși le distruge personalitatea și, cu timpul capacitatea de creație, dar să le descifrăm metalimbajul, îmbogățindu-l cu spiritul nostru viu, cu seva vieții și să-l materializăm în cotidianul nostru existențial.

Iată un posibil alt sens al explorării LUMII CONCAVE. Acea înclinare ușoară a echilibrului spre sensul pozitiv poate fi dată de traducător, de mijlocitor. El a fost întotdeauna un intermediar esențial. Pentru că lumea vie, în mișcare, este asimetrică.

Al optzeci și patrulea eseu 05.02. 2001

EPISTOLA A TREISPREZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Spre un nou început

Stimate Domnule Marshall T. Savage,

Toate proiectele îndrăznețe de desprindere de Terra și de colonizare a spațiului cosmic apropiat vor avea ca sursă principală de energie pe cea solară, convertită în energie electrică, pe Lună.

În schimb, colonizarea oceanelor va putea folosi, într-adevăr,

gradientul termic al oceanelor în zona adiacentă Ecuatorului, dar nu odată cu înființarea primelor colonii ci mai târziu, când resursele financiare o vor permite.

Pentru început, se va întocmi lista insulelor nelocuite dar disponibile din punct de vedere juridic. Apoi se va trece la un amplu program de construcții de case ecologice, înființându-se astfel comunități ce vor exploata energia locală eoliană și solară.

Probabil că tot sub egida „Națiunilor Unite” se va realiza acest program printr-o agenție specială sau poate va reveni statelor hiperindustrializate această finalizare a proiectului inițial.

Oricum, se va deschide un vast potențial care va putea fi ocupat de emigranții cei mai dispuși spre experiențe ce țin, deja, de lumea viitorului.

În schimb, marile sfidări sunt altele: perfecționarea tehnologiei clonării umane și pregătirea apariției societății roboților.

Indiferent de cât spațiu am avea (chiar toată galaxia) tot nu va fi suficient pentru competitorii noștri deoarece suntem programați după principiul: „câștigătorul ia totul”.

Cine ne-a programat?

Răspunsul este evident dar ceea ce va trebui să demonstreze știința în secolul al XXI-lea va fi tocmai argumentarea indubitabilă a acestuia.

Colegii lui Dumnezeu care ne-au vizitat în urmă cu multe milenii și care ne-au învățat tot ceea ce înseamnă civilizație (mai mult, poate că ne-au și modelat genetic) au lăsat o serie de urme care trebuie coroborate.

La sfârșitul acestei munci titanice ne vom regăsi părinții (mitochondriali). Și atunci, vom înțelege, în sfârșit, că ei au venit de departe, de dincolo de stele.

De aceea privim cu atâta încântare cerul înstelat al nopților de vară.

Undeva în Nordul Balcanilor Cu stimă, A. A.

Al optzeci și cincilea eseu 26.12. 2000

NUMĂRUL GAMA (γ)

Acest număr reprezintă volumul unei eqopiramide cu suprafața β (400 m^2), adică $\gamma = 1.696\text{m}^3$

Astfel: $\gamma = 4,24\beta$

$\gamma = 424\alpha$

Aceste trei numere (α , β și γ) reprezintă coordonatele morfometrice esențiale ale noii LUMI CONCAVE.

Al optzeci si șaselea eseu 30. 09.2000

PRECURSORII

Motto: „Noua frontieră nu reprezintă un șir de făgăduințe ci un șir de provocări”

John Fitzgerald Kennedy

Va trebui să înțelegem prin „expansiunea spațială a omului ca specie” extinderea acestuia asupra altor teritorii decât cele de locuire inițială. Așadar, sensul larg, generalizator, și nu cel restrâns, actual, cu referire strictă la spațiul cosmic sau extraatmosferic.

Cel mai adesea, această expansiune spațială a condus la războaiele interminabile ale istoriei noastre. Constatăm că și acum această tradiție ancestrală continuă. De aceea toți pacifiștii moderni

greșesc când cred că ar putea opri războaiele printr-o „civilizare” a speciei noastre. Aceasta este o imposibilitate.

Avem marcată, în codul nostru genetic, expansiunea, cucerirea, stăpânirea noilor spații și extinderea ulterioară a acestora. Desigur, aceasta este o viziune ce aparține imperiilor agrare, deja revolute. Acum, extinderea se face în plan tehnologic și financiar, dar continuă să aibă un suport teritorial, cele două domenii (spațial și tehnologic) întrepătrunzându-se.

Dacă dorim să oprim războaiele „locale” ale vremurilor noastre, va trebui să găsim noi spații libere pe care să le colonizăm în favoarea tuturor națiunilor lumii pe care le vom coopta la inițiativa noastră.

De unde vom lua fondurile necesare?

Din bugetele Ministerelor Apărării, începând cu sume mai mici și atingând chiar 50 % din fondurile anuale ale acestora.

Dacă ERA SPAȚIALĂ nu va începe în curând, atunci ea nu va mai exista niciodată.

„Situația noastră este analogă cu cea a fermenților dintr-o sticlă. Celulele de fermenți își vor dubla numărul în fiecare zi până când se umple sticla. Dacă fermenții vor muri în ziua a 30-a, atunci în ce zi sticla este pe jumătate plină? În a 29-a zi. Noi ne aflăm în a 29-a zi a istoriei noastre, pe Pământ. Trebuie să facem ceva, altfel ne așteaptă dispariția”, dicit Marshall T. Savage.

Această a 29-a zi a noastră are o întindere de cel mult 50 ani. Aceasta este singura fantă de timp prin care putem să ieșim spre un viitor infinit. Concret, înseamnă perioada cuprinsă între anii 2000-2050, ERA CREȘTINĂ.

Alături de Marshall T. Savage câțiva vizionari moderni trebuie menționați printre precursorii LUMII CONCAVE: Isaac Asimov, Arthur Clarke, Carl Sagan, Jacques Yves Cousteau, Herman Oberth, Werner von Braun, John F. Kennedy, etc.

Se observă că în această înșiruire aleatorie de personalități

pot fi stabilite câteva domenii profesionale: scriitori de literatură științifico-fantastică și, în același timp, doctori în științe, savanți politehniști dar și politicieni.

Spre această concluzie doream să ajungem: politica a înlocuit aproape total religia în privința marilor decizii ale umanității, în secolul al XX-lea, pierzând perspectiva transcendentală a omului în favoarea unei viziuni a „imediatului” a materialității, a perisabilului.

Dar poate că noii sacerdoți ai politicii Erei Spațiale se vor cufunda în spiritul înaintașilor lor, ecleziaștii.

Printre părinții spirituali ai extinderii spațiului în vremurile premoderne va trebui să subliniem meritele incomensurabile ale exploratorilor perioadei „Marilor Descoperiri Geografice” pe care nu-i mai menționăm pentru a nu repeta ceea ce se știe despre importanța lor covârșitoare.

Acum, însă, ne vom opri la câteva nume asupra cărora nu s-a insistat de ajuns.

În primul rând, Papa URBAN al II-lea care, prin cuvântul său inspirat și exaltat de la Conciliul de la Clermont, din 26.11.1095, convinge principii și cavalerii occidentali să pornească în cruciadă. Cuvântul de ordine era „Ierusalim”, iar simbolul era crucea albă. El a avut imensul merit al declanșării unui proces care a cuprins aproape două secole și a schimbat radical, înfățișarea Europei și a lumii.

Apoi Henric Navigatorul care, deși n-a pus niciodată piciorul pe puntea vreunei corăbii (se spune), a avut o viziune profetică asupra viitorului Imperiul Colonial Portughez și o tenacitate demnă de admirat în concretizarea planului său grandios. Astfel, el a organizat prima școală de marinari și a proiectat înconjurul Africii pentru:

- a combate Islamul;
- a recuceri Țara Sfântă cu ajutorul regatului „Părintelui Ioan” (Abisinia);
- a stabili relații comerciale directe cu piețele de aur și sclavi ale Africii Orientale.

Rezultatele au început să apară imediat:

În 1419, marinarii portughezi au descoperit insula Madeira, în 1431 insulele Azore, în 1445 Capul Verde.

În anul 1460, la moartea lui Henric, imperiul era în plină expansiune poate și pentru faptul că Portugalia era o țară mică, fără probleme interne deosebite, iar mai târziu a beneficiat de concurența stimulantă a Spaniei spre deosebire de China aceluiași secol...

În sfârșit, YONG-LO - împăratul Imperiului Celest, al cărui merit este prea puțin cunoscut și aproape ignorat în Europa și America.

Este esențial pentru că arată cum nu trebuie făcută o colonizare eficientă, o extindere spațială de durată și de succes.

Mai întâi mentalitatea Chinei a fost o mentalitate a locuitorilor uscatului, a cultivatorilor de orez, a oamenilor veșnic asediați, a hiperconservatorilor. Cu acest mod de gândire, nu se poate cuceri oceanul.

Portughezii, în schimb, deveniseră rapid un popor de marinari deși fuseseră podgoreni. Mobilitate în gândire, adaptabilitate, flexibilitate, fluiditate a mărilor.

Yong-Lo a fost unul dintre cei mai remarcabili împărați ai dinastiei Ming. A domnit între 1403 - 1424 mutând capitala la Beijing (1421), a continuat lucrările la Marele Zid Chinezesc, dar a fost și un fel de Henric Navigatorul al Chinei, neavând însă urmași spirituali.

Între 1405-1433 au avut loc două mari expediții chineze până pe țărmul estic al Africii și în Peninsula Arabia. China ar fi putut avea astfel un avantaj de aproape un secol înaintea europenilor în privința expansiunii coloniale. Dar ea a demonstrat că nu putea cuceri lumea cu sistemul său imperial osificat.

În aventura noastră spațială va trebui să comparăm, mereu cu atenție, experiența chineză cu cea a regatelor medievale europene.

IMPERIALISMUL FIRULUI DE IARBĂ

Odată cu încheierea acestei imense paranteze cuprinse între Iunie 1914, SARAJEVO și Martie 1999, Priştina, care rămâne cunoscută în anale ca „Secolul XX”, s-a pus întrebarea, cu tentă retorică, dacă GEOGRAFIA ESTE SAU NU ȘTIINȚĂ? .

Cel mai simplu răspuns, pornind de la terminologie, este negativ. Dar acest răspuns trebuie să fie considerat eronat pentru că, de fapt, GEOGRAFIA este o confederație de științe irigată organic, de un imens fluviu: NOOSFERA (noos = inteligență). Pentru că, în secolul al XXI-lea aceasta va fi geografia: ELOGIUL NOOSFEREI.

În plan spațial, oikumena (lumea civilizată) va cuprinde exploatarea oceanelor și a spațiului cosmic apropiat și va însemna „IMPERIALISMUL FIRULUI DE IARBĂ”.

Va fi o revoluție antientropică.

Va trebui, cu siguranță, să clarificăm o serie de „semne ale timpului”, care plutesc în aer, cum ar fi: „factorul 11” determinant pentru realizările de excepție ale astronautilor și ale geografilor, schisma ce se întrezărește și care va separa, brutal, ecologiștii roșii, conservatori, ce doresc să oprească evoluția naturii în actuala configurație și ecologiștii galbeni ce doresc să extindă arealul vegetației terestre asupra planetelor apropiate, transformându-le prin terraformare, despre adoptarea teoriei panspermiei, despre noile frontiere ale geografiei, etc.

Dar important este doar spiritul ce-ndrăznește să dărâme un „zid al Berlinului” care se menține benefic, de la începutul scolasticii, în Europa, pe tărâmul științei. Acest zid al conservatorismului, al închistării, al faptului împlinit, al blocajului stimulării gândirii

creatoare, ne incită; pentru că avem un reper: demolarea sa.

Și noi cei de azi, „stăm cățărați pe umerii unor giganți, maștrii noștri spirituali; de aceea vedem mai departe...” dixit Isaac Newton în discursul inaugural al Academiei Britanice «Royal Society».

Al optzeci și optulea eseu 21.06.2000

SUCCESORUL

Ce este, de fapt, un succesor?

Un urmaș al unui spirit nevăzut sau inexistent sau urmașul real al unui imaginar afectiv? Pe scurt: un mare mincinos? Este, oare, un fiu natural sau unul adoptiv? Este discipolul unui maestru neegalat? Este veșnicul asistent universitar al eternului academician? Este un spirit meschin ce nu poate nega, nimic, niciodată? Este un purtător de pumnal gata să-l înfigă în umărul binefătorului său?

Ei bine, este puțin din fiecare: este o eternă TRANZIȚIE.

Poate că vreo câteva exemple ar ilustra un posibil răspuns la retoricele întrebări prelinse mai sus...

„La umbra unui bătrân stejar nu crește iarba”, îi scria Constantin Brâncuși lui Auguste Rodin, refuzând un onorabil post de asistent dar alegând, în schimb, nemurirea.

Iată, acesta este un foarte concludent exemplu de succesiune pentru că semnificația sa cea mai profundă înseamnă alegere interioară.

Spiritul divin în om se exprimă prin îndoială. Acceptarea succesiunii și exercitarea ei presupune proba supremă de manifestare a echilibrului intern în fibra umană.

Mohamed l-a inventat, oare, pe Allah?

Dacă da, înseamnă că a fost de două ori genial: mai întâi pentru moștenirea spirituală a expansiunii ISLAM-ului și apoi pentru rigurozitatea geometrică de succesiune a califilor.

Se spune că 90% din creștinism, în plan ideologie, ar aparține Apostolului Paul și doar 10% ar reprezenta contribuția lui Iisus Christos; este adevărat, însă, partea esențială.

Așa să fie?

Al optzeci și nouălea eseu 07.10.2000

A ZECEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNȚELEPTI

GURU

«adresată Domnului profesor dr. Iosif Ujvári»

Stimate Domnule Profesor,

Cu siguranță că ați fost dezamăgit deoarece eu nu mi-am susținut teza de doctorat.

Scopul scrisorii mele nu este de a-mi justifica decizia (voi enumera, pe scurt, motivele) ci de a vă mulțumi pentru că modul meu de gândire de acum, riguros științific, vi se datorează, în mare parte. Dacă nu v-aș fi avut coordonator al tezei mele „Resursele de apă din...” sunt convins că nu aș fi putut gândi „EQONET”-ul.

De fapt, acest opuscul de 90 eseuri este o revelație. Cea mai mare parte a ideilor mi-au fost transmise în vis. Dar traducerea lor riguroasă nu s-a putut face decât la lumina zilei iar ordonarea lor a

rezultat prin tragere la sorți.

Pentru mine ați fost un GURU - un maestru spiritual. Acesta este motivul care m-a determinat să vă rog să acceptați de-a merge în istorie, împreună cu mine.

Aceasta este o foarte mică contribuție a mea la enormul depozit de recunoștință pe care vi-l datorez și pe care nu-l voi umple niciodată.

- De ce nu mi-am susținut teza?

- Pentru că noile taxe erau prea mari?

- Nu!

- Pentru că spiritul tezei mele era prea descriptiv iar Domnia Voastră îl doreați mai științific?

- Nu!

- În primul rând, cred, pentru că destinul meu nu a fost acela de a mă încadra într-un sistem preexistent. Ca Emil Cioran care, deși a fost trimis la Paris pentru a-și finaliza teza de doctorat în filosofie, a deviat intenția susținătorilor săi, devenind cel mai mare eseist al Franței.

- Apoi, pentru că îmi vine greu să mă obișnuiesc cu privitul la microscopul universitarilor deoarece ochiul meu nu se mai poate desprinde de pe un telescop orientat asupra cerului viitorului. Unitatea de măsură cu care operez, cu ușurință, este anul-lumină și nu milimetrul societății furnicilor.

- Vedeți dar că destinul meu («μοιρα» vechilor greci) este diferit de cel hărăzit mie de către o societate care devine, cu fiecare minut, TRECUTUL.

Îmi voi aduce aminte, cu plăcere, dar nu aparțin acesteia... Vă voi lua cu mine în LUMEA CONCAVĂ.

Cu cea mai caldă simpatie, A.A.

CONFESIUNI CONCAVE

- De ce scriem cărți? V-ați întrebat vreodată?
- Ce rost mai are, acum, acest demers intelectual epuizant și neaducător de foloase materiale, într-o lume a imaginii, a efemerului, a ubicuității?

Galaxia Guttenberg a implodat în 1992, odată cu apariția Galaxiei INTERNET dar „ultimii mohicani ai cuvântului scris” se încăpățânează să supraviețuiască în catacombe, mai mult, continuând să scrie...

Mă număr printre aceștia pentru că sunt un „catâr” pur-sânge: încăpățânarea este seva existenței mele. Mă simt bine întotdeauna, altfel: decât ceilalți; nemulțumit de spațiul de viață, mereu în căutare de altceva.

Provoc mereu, fie o profundă antipatie, fie o efuzivă simpatie, dar niciodată indiferență.

Structural sunt leneș, prefer să dorm mult. Am descoperit că somnul de după-amiază îmi permite să mă culc mai târziu și să mă trezesc mai devreme, fără efort.

Mănânc mult și foarte vitaminizat, de aceea, probabil, sunt sănătos.

În ciuda acestor amprente umane iată că printr-o mobilizare psihică deosebită și într-un mediu prielnic ozonificat, am reușit să termin cartea de debut editorial: „LUMEA CONCAVĂ”.

Este o colecție de eseuri ce va deschide șirul de întrebări ce-și vor găsi, parțial, răspunsurile în secolul ce tocmai a început.

Pentru mine, această carte reprezintă un punct de inflexiune

existențială, esențial: lumea mea înseamnă înainte și după publicarea acestei cărți. Înainte: trei romane holografice, o existență aflată sub zodia politicului, un psihic stresat. După: câteva romane, câteva eseuri, câteva sculpturi eqonetice, multiple experiențe piramidale și mereu călătorii; de asemenea mutarea definitivă din Europa. Mult mai multă gimnastică Yoga, mai mult fitness și mai puțin stres.

Dar tot ceea ce am întreprins - cu siguranță un destin benefic îmi ghidează pașii - nu ar fi fost înfăptuit fără generozitatea, gentilețea, toleranța, aprecierea și încurajarea unor adevărați prieteni. Iată numele lor în ordinea alfabetică : Cornel Golea, Petre Gruescu, Nicu Țenea.

De asemenea, nu vor fi niciodată suficiente mulțumirile adresate, pe această cale, locuitorilor satului IZIMSHA (MH - RO), care a reprezentat pentru mine, pe timp de un an, «paradisul terestru».

Elevilor mei, din centrul de comună, dar și din acest sat, le datorez, sunt convins, mult mai mult decât îmi datorează ei mie: am învățat de la ei că viitorul este întotdeauna deschis, la orice vârstă și în orice spațiu cultural. Am învățat încrederea și optimismul care mi se tociseră, puțin, în urma luptelor politice epuizante din ultimul deceniu al secolului al XX-lea.

În sfârșit, trebuie să menționez un nume ce reprezintă o persoană al cărui spirit mă va însoți veșnic prin lume. Mi-a oferit paradisul fără nici un fel de pretenții materiale, m-a încurajat cu afecțiune și a avut încredere în rezultatul muncii mele desfășurate în «palatul său de vară». Este domnul Costel Roșca.

De-abia acum îmi dau seama că nu am trăit degeaba. Nu pentru vreun merit al meu ci pentru că cei care m-au înconjurat, apropiindu-se și comunicând, mi-au schimbat percepția existențială.

Sunt norocos că le datorez mulțumiri acestor minunați oameni.

Autorul

NOTA AUTORULUI

Această colecție de 90 de eseuri intitulată „LUMEA CONCAVĂ” este o carte stranie.

Deși unele eseuri sunt ireverențioase sau explozive, separat nu reprezintă decât niște simple exerciții de virtuositate logică.

Oricum sunt «legale» deoarece au ca temei moral și juridic „ECLEZIASTUL” din Vechiul Testament.

În schimb, această carte este periculoasă prin ceea ce nu spune ci doar insinuează, în subtext.

Inoculează „picături chinezești” în mințile cititorilor despre nonviolență, despre dezarmare, armonie și o eternă democrație dar acceptă tiranic doar oligarhia inteligenței predicând obsedant și adesea convingător, distrugerea actualei lumi convexe.

La fel ca marii inchișitori, pe vremuri, autorul acestor eseuri pretinde solicitarea iertării de către corifeii actualei lumi depășite, înainte de a-i conduce, suveran, spre rugul istoriei.

- Oare nu este diabolic?
- În viitoarele minute se decide soarta noastră, a tuturor...
- Să-și ardă această carte, acum?

- S-o lase liberă riscând, el-însuși, să devină un sacrificat al cyberilor sau al clonilor? Gândește ca orice părinte ... copilul își va lua zborul... spre stele. Acum, această carte are o viață independentă. Autorul a fost un simplu traducător „de mesaje”.

Depinde doar de noi de a extrage partea bună a lucrurilor, a ființelor, a ideilor...

„LUMEA CONCAVĂ” se publică, pentru prima dată în Europa, la Londra, prin bunăvoința doamnei Mădălina LEVENDER și nu în patria autorului, cum ar fi fost, poate, normal. Motivele sunt de ordin personal. De aceea autorul a ales un pseudonim: Alex AMOQ.

De asemenea, există un set de 21 proiecte de invenții bazate pe experiențe laborioase care vor fi brevetate pe rând, în alt spațiu geografic decât patria autorului. Din aceleași motive.

Vom rămâne îndatorați celor ce, inspirați de această carte și propunând o multitudine de inovații, ne vor scrie. Este posibil ca ideile lor să se afle materializate, deja, în schițele noastre. Motivul nu este de natură pecuniară ci ține de eficiența cercetării.

Este mai bine să ardem etapele decât să ne măcinăm forțele în dispute primitive și sterile.

Pentru că „LUMEA CONCAVĂ” este mai mult decât o revoluție... Este o schimbare de paradigmă.

A. A